

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLLY SMALE

TEPETA KLAK AŞK

5

HİÇ BU KADAR RENKLİ
OLMAMIŞTI!

Gençlik/Roman

Çeviren: Birgül Kasap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranterey.org>

HOLLY SMALE

TEPETAKLAK AŞK

5

Benim adım Harriet Manners ve ben daima bir geek olacağım.

Hamsterların kendi ağırlıklarının yarısı kadar yiyeceği yanaklarında saklayabildiğini,

Vücudumuzun saniyede 25 milyon yeni hücre ürettiğini,

Astronotların kalbinin uzayda daha yuvarlak bir şekil aldığını,

Dünyada, yaşayan 6.909 dil olduğunu,

Bir tek A4 kâğıt yapmak için on litre su tüketildiğini biliyorum.

Ama bildiğim şeyler arasında "plan yapma" listenin en başında geliyor.

Ben de bu özel becerimi değerlendireceğim. İlk defa hayatımın nasıl olması gerektiğini biliyorum, çünkü her şeyi planladım!

Bu kez ayıyı yemek yok! Havada aşk kokusu var ve ben başarmak için çok kararlıyım!

/eksikparcayayinlari

/eksikparcayayinlari

www.eksikparca.com

9 786052 041796

HOLLY SMALE

Gençlere kendilerini iyi hissettirecek ve okuduktan sonra özgüvenlerini artıracak bir mücevher.

Books For Keeps

Geek Kız'a bayıldım! Bilgiç ve komik karakter...

James Henry

Seriye eklenen harika bir kitap daha!

Goodreads

Şöyle güzel bir kahkaha atmak ve eşi benzeri görülmemiş bir hikâye okumak isteyen herkese tavsiye ederim.

**Mia, Guardian
Children's Books**

TEPETAKLAK AŞK
Hepimiz tüm renklerimiz!

Güzel yüzlü utangaç,
Entel dantel, bilimsel
Esprili, her şeyi bilen
Kaçık kız

HOLLY SMALE

Biraz sakar, biraz da 'geek' olan yazar Holly Smale, gençlik yıllarının büyük bölümünü tuvaletlerde, boş soyunma kabinlerinde saklanarak geçirir. 15 yaşındayken beklenmedik bir şekilde bir modellik ajansı tarafından keşfedilir ve sonraki iki yılını podyumlarda düşe kalka yürüyerek, sürekli utanıp sıkılarak ve parasının yetmeyeceği şeyleri kıırarak geçirir. Bristol Üniversitesi İngiliz Edebiyatı Bölümü'nden mezun olduktan sonra ise modelliği bırakarak yazar olmaya karar verir. İlk romanı *Geek Kız*, 2013 yılında İngiltere'de uzun süre birinci sırada yer alır ve önemli ödüllere aday olur.

Eksik Parça Yayınları

Geek Kız 5 – Tepetaklak Aşk

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

Geek Girl: Head Over Heels

Text copyright © Holly Smale 2016

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2017

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Birgül Kasap**

Editör: **Gözde Döneli**

Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Aralık 2017

ISBN – 978-605-2041-79-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

HOLLY SMALE

TEPETAKLAK AŞK

Çeviren: Birgül Kasap

Louise'e.

Çünkü herkes bir iyilik perisine ihtiyaç duyar.

tepetaklak (deyim)

1 heyecanlı olmak, sevinçten takla atmak

2 âşık olmak

3 geçici olarak yanlış yola sapmak

4 olanca hızıyla gitmek

5 istekli olmak

KÖKEN: 14. yy İngilizcesinde kullanılan ve gerçek anlamda ters dönmek anlamına gelen deyim *heels over head*

I

A dım Harriet Manners ve dostlarım var benim. Dostlarım olduğunu biliyorum çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar yoğun olmamıştım.

Sahiden *cılgın* bir takvimim var.

Bir araya gelip birlikte ders çalıştığımız çalışma grubu toplantılarıyla film izleme geceleri ve pizza yeme yarışmalarıyla herkesin birbiriyle karşılaştığı bulmaca çözme turnuvaları arasında koşturup dururken masalımsı yeni sosyal yaşantımı düzende tutmak için yapabildiğim tek şey de bu zaten.

Dolayısıyla iki ajandam var artık: Biri benim doğru zamanda doğru yerde olmamı sağlamak, diğeri ise benim dışındaki herkesin doğru zamanda doğru yerde olmasını garantiye almak için.

Ne diyebilirim ki?

Winnie-the-Pooh, 1997'de dostluk elçisiydi: Gönülümce yaşayacağım bir sürü güzel şey var artık.

Dostlarım olduğunu bilmemin diğer nedeni ise üzerimde parlak mavi mürekkeple *JINTH Takımı!* yazılı bir rozetimin olması.

"Harriet," demişti Nat, bu rozetten bir tane de ona uzattığımda. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet." diyerek onayladım, rozeti en yakın arkadaşımın kabanına iştiririrken. "Aramıza yeni katılanların kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemeyiz, değil mi?"

Sonra da Jasper'a, India'ya ve Toby'ye birer rozet verdim.

Rozetlerin yanı sıra, laminasyon makinemde yaptığım anahtarlıklarla magnetlerden de verdim dostlarıma.

Evet, doğru: Artık resmî bir *arkadaş tayfasının* üyesiyim.

Bir tayfanın, bir yakın arkadaş grubunun, bir dostluk birliğinin üyesiyim.

Asla ayrılmayacak olan beş kafadardan oluşan bir grup bu. Birimizin büyük, kahverengi bir köpek olmaması dışında aynen Afacan Beşler ya da Scooby Doo gibiyiz.

Ve bu, kelimenin gerçek anlamıyla hayatımı değiştirdi.

Araştırmalar, geniş bir arkadaş çevresine sahip olan kişilerin, akranlarından yirmi iki yıla kadar daha uzun yaşadıklarını göstermiştir ama ben o kadar eğleniyorum ki sanırım bundan da daha uzun süre yaşayacağım.

On altı yılımı aldı ama sonunda buldum onları.

Ortalama bir Londra güvercininin 48,7 cm ve evinizin arka bahçesindeki toprağın iki milyon yaşında olduğunu gerçekten bilmek isteyenler insanları buldum.

Tek bir tembel hayvanın üzerinde 980 böcek barındırabileceğini, Mars'ta günbatımının mavi olduğunu keşfetmeyi seven ve hatta sonrasında belki de Google'da bunun bir fotoğrafını bulmayı deneyecek olan insanları buldum.

Sonunda *kafa dengim* diyebildiğim binlerini buldum.

Mutlu sözcüğünün kökeni, eski Kuzey Germen dillerine ait ve "şans, talih" anlamına gelen bir sözcükten gelir. Ben de kendimi aynen böyle hissediyorum işte: Sanki sonunda her şey tam olarak hep olmasını istediğim gibi oluyor.

Çünkü hayatımda ilk kez, dışarıda kalıp içeriye izleyen biri değilim. Her şeyin tam ortasındayım.

Bir takımın parçasıyım, bu takıma mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorum.

Ve hayatımın en mutlu anlarını yaşıyorum.

2

Su anda nerede olduğumu mu soruyorsunuz?

Aslında öğrenmek istediğiniz şu, öyle değil mi: Böylesi-
ne havalı böyle eşsiz bir sinerji yakalamış olan bir grup, boş
zamanlarını hep birlikte nerede geçiriyor olabilir acaba?

Hayır, mahallemizdeki çamaşırhanede geçirmiyoruz
boş zamanlarımızı.

O masum günler geride kaldı korkarım.

O günler geride kalmasın diye uğraştım elbette.

Aslına bakarsanız ilk birkaç hafta, en sevdiğim kurut-
ma makinesinin etrafına sandalyeler dizip onu çalıştırmak
için bozuk para attığımız makinenin üzerine atıştırmalık-
larla dolu bir tepsi bile koydum ama India bir tanesine bile
elini sürmedi.

"Harriet." dedi, yedinci "İlk Hangi Makine Bitecek"
oyunumuzun ardından. "Altıncı Yapı öğrencileriz biz. Sen-
ce de daha şey bir yerde... Bilemiyorum ki nasıl desem...
Şey, etrafta daha az kirli iç çamaşırlarının olduğu bir yerler-
de takılmamız gerekmez mi?"

Doğrusunu isterseniz India'nın mutsuzluğunun nede-
ninin, seçtiği makinenin hep sonuncu bitmesi olduğunu
düşünüyorum.

Bazı insanlar *süper* rekabetçi oluyorlar.

Her neyse, bir hayli araştırma ve inceleme sonucunda takılacağımız yeni bir yer seçtim: Evime on beş dakikadan daha kısa bir mesafede olan samimi, küçük bir kafe.

Hakikaten mükemmel bir yer.

Her yerde fenerler, parlak kadife kırlentler ve üst üste dizilmiş ilginç kitaplarla dolu raflar var. Tavanda tüm yıl boyunca duran renkli, küçük süs lambaları var ve çeşitli bulmacaların bulunduğu gazeteler masalara dağıtılmış. Birileri bizi çözsün diye yalvarıyorlar.

Bu kafede çikolatalı kek, zencefilli kurabiye ve aklınıza gelebilecek her tür kahve var: *Espresso, macchiato, cappuccino, mochaccino*.

Esas itibarıyla sonu o ile biten bir sürü içecek var yani.

Bu kafede JINTH Takımı'na ait bir yer bile var: İki kırmızı deri koltuk ve masaya dönüştürülmüş bir takım yeşil *vintage* bavulla birlikte bir köşeye sıkıştırılmış olan büyük, mavi bir kanepeler.

Tabii buraya bizden önce birileri oturmuşsa başka bir yerde oturmak zorunda kalıyoruz.

Özetle bu kafe stratejik bir başarı.

Kolayca ulaşılabilecek kadar yakın, gerçek bir kaçış yaşıyor olma hissi uyandıracak kadar da uzak. Göz alıcı, samimi, yetişkinlere has bir yer: Sosyal entelektüelliğin mutlak zirvesi yani.

Artık bulunmaktan en çok mutluluk duyduğum yer bu kafe.

★

“Her zamankinden mi?” diye soruyor tezgâhın arkasındaki çocuk, ben telefonumu sımsıkı kavramış, tezgâha doğru ilerlerken. “Yoksa, bugün kendimizi aşıp yeni ve tehlikeli bir şey mi deneyeceğiz?”

Başımı kaldırıp yüzüne bakmadan, telefonumda mesaj yazmaya koyuluyorum:

Ben geldim! :) Tahmini varış saatiniz ne? Hxx

Sonra da hayır anlamında başımı iki yana sallayıp GÖNDER tuşuna basıyorum. “Her zamanki gibi aynısından olsun, lütfen.”

Kahve makinesinin yüksek uğultusu duyuluyor.

“Ekstra büyük, çok köpüklü, çikolatası bol bir sıcak çikolata istiyorsun o hâlde.”

“Evet, lütfen. Yuvarlak bir fincanda, ekstra çikolata tozlu.” Çabucak bir mesaj daha yazıyorum. “Öyle olunca gerçek bir cappuccino gibi görünüyor ve kimse içinde kahve olmadığını anlayamıyor.”

“Bir *Harriet-uccino*. Anladım.”

Tamam tamam, biliyorum.

İstatistiksel olarak kahve dünyadaki en popüler içecek olabilir ve biz Birleşik Krallık'ta günde 70 milyon fincan kahve tüketiyor olabiliriz ama bir keresinde denemiştim ve sonuçta dört saatimi bir güvercinle konuşarak geçirmiştim.

Fotoğraf çekirme olasılığı için JINTH tişörtlerinizi giymeyi unutmayın! Hxx

Yine makinenin uğultusu duyuluyor.

Ayrıca, bu akşamın programlarını yanınıza almayı unutmayın! Hxx

Görünen o ki her üç gençten biri ayda üç binden fazla mesaj yolluyor ve son telefon faturama göre ben de kesinlikle bu azınlığa dâhil olmak üzereyim. (Gerçi, anne babamın tepkisine bakarsanız, çoktan bu azınlığa dâhil olduğumu düşünürsünüz)

Bir arada olmaktan mutluluk duyan bir gruba dâhil olmak, şaşırtıcı derecede çok iş anlamına geliyor.

Makinenin sesi tekrar duyuluyor. İçeceğimi hazırlayan çocuk, önlüğünün cebinden telefonunu almak için sütümü köpürtmeye ara verip biri mavi diğeri kahverengi olan parlak gözlerini telefonunun ekranına dikeyor.

"Harriet, biliyorsun ki." diyor Jasper. "Tam önümde duruyorsun. Sadece söylemen yeterdi."

Kafamı kaldırıp şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum.

Hafif bronzlaşmış olan yüzü buhardan kızarmış, koyu kahverengi saçları hırpani bir hâl almış ve koyu renk kaşlarını da her zamanki gibi çatmış.

"Ama ya unutursan? Daha sonra buna ihtiyacın olabilir yani."

Tamam, burada takılmamızın birazcık daha az romantik, *başka bir* nedeni de olabilir. Bu kafe Jasper'ın ailesine ait olduğundan, Jasper çoğu akşam ve her hafta sonu burada çalışıyor. Ayrıca, genellikle indirim yapılıyor bize burada ya da içeceklerimize ekstra bir tutam çikolata ekleniyor.

Tabii Jasper'ın keyfi yerindeyse böyle oluyor. Huysuzluğu üzerindeyse tarçın ekliyor Jasper içeceklerimize.

"Al bakalım *sahte-uccinonu*," diye iç geçiriyor Jasper, başını iki yana sallayıp tezgâhın üzerinden içeceğimi bana uzatırken. "Yanmış kurabiye ister misin? Bir tepsinin daha canına okudum ve annem bunu fark etmeden önce bunlardan kurtulmam gerekiyor."

Jasper'a gülümsüyorum. Yanmış kurabiyeye *bayılırım*. "Evet, lütfen."

"Tam bir küçük kaçık," diyor, tezgâhın altından iki yanmış kurabiye alırken. "Bu akşam başka hangi dokümanları getirmem gerekiyor bakalım? Pasaport? Bir tür vize? Gü-

venlik için parmak izi makinen de var mı?”

Aman Tanrım, muhteşem olurdu bu!

Sonra, yüzündeki sırtışı fark ediyorum.

“Jasper King,” diyorum uçarı bir şekilde. “Çok meşgulüm. Böyle alaycı olmaya devam edeceksen, yapacak daha önemli işlerim var.”

Bir iki saniye kafasında evirip çeviriyor bunu. “Kelime-nin tam anlamıyla hep alaycı olacağım.”

“O hâlde, ben şurada kurabiyelerimi yiyor olacağım, efendim.” Burnumu havaya dikiyorum. “Bu arada, bu kurabiyeleri beğeniyorum. Lütfen ara sıra biraz daha kurabiye gönder.”

Sonra da kendi kendime mırıldanarak sıcak çikolatamı alıp köşedeki kanepenin bana ait bölümüne yöneliyorum mutlu bir şekilde.

Geri kalan yerlerin de resmî olarak rezerve edilmiş olduğunu göstermek için buralara üzerinde isimlerin yazılı olduğu, lamine kaplı küçük kâğıtlar koyuyorum.

Leziz *Harriet-uccinom*dan büyük bir yudum alıyorum.

Sonra da sabırla oturup bekliyorum.

3

Ne yazık ki bir süre daha yalnız kalabiliriz. JINTH Takımı'nın geri kalan kısmı, dakikliğin önemi üzerine yaptığım nazik ancak bilgilendirici konuşmalara ve her biri için teker teker çizdiğim sokak haritalarına aldırmadan neredeyse her zaman geç kalıyor.

Üstelik her biri de kafeye benden daha yakın bir mesafede oturuyor.

Bari ben de bu gecikmeyi beni en son gördüğünüzden bu yana geçen dört ay içinde *başka* neler olduğu konusunda sizi bilgilendirmek için kullanayım. Sadece, kurabiyemi sıcak çikolatamın içine ufaladığımı hayal etmemeye çalışın çünkü böyle bir şey yapıyor değilim.

Sıcak çikolatama üç küp şeker daha da atmıyorum: Bu iğrenç olurdu.

Ya da içeceğimin üzerine biraz daha çikolata serpiyor da değilim.

Öhö öhö.

I Altıncı Yapı'nın ilk yılı harikulade geçiyor. Biyoloji Sınıfı Mü-

messili¹, Uluslararası Fizik Elçisi² ve Dinozor Çalışmaları Direktörlüğüm artık.

2 Son ikisi okul pozisyonu değil aslında. Bu unvanları kendim uydurdum.

3 Şu ana kadar aldığım notlara göre, A Seviyesi derslerimde üstün başarıyım. Bu da iyi bir şey çünkü Cambridge Üniversitesine kabul edilen öğrencilerin %97.3'ünün notları A+AA. Yani, hâlâ hedefim doğrultusunda ilerliyorum.

4 Cambridge Üniversitesine bunu bildiren uzunca bir mektup yazdım.

5 Yanıt vermediler.

6 Küçük kız kardeşim Tabitha, emeklemeye ve beni her gördüğünde el sallayıp ellerini çırpmaya başladı.

7 Bu, bir çeşit sorun aslında çünkü bebek bakımı kitabımıza göre Tabitha'nın daha iki ay boyunca bunları yapmıyor olması gerekiyor.

8 Annabel, haftada üç gün çalışmaya başladı. Böylece babam, Tabby'ye bakmadığı günlerde iş aramaya yeterince zaman ayıracak.

9 Wilbur, Infinity Models'taki eski görevine yeniden başlamak için New York'tan döndü.

10 Bu süreçte hiç modellik yapmadım.

1 Bazı İngiliz okullarında, daha genç öğrencilerin kontrol edilmesine yardımcı olan, belirli yetkiler verilmiş kıdemli öğrenci. (ç. n.)

2 Okul ile toplum arasında bir bağ görevini üstlenmek ve söz konusu okula girmek isteyen öğrencileri okul hakkında bilgilendirmek üzere seçilmiş öğrenci. (ç. n.)

En azından, şu anda size anlatmayı planladığım bir model-lik yapmadım.

Hâlâ henüz bu işe geri dönemeyecek kadar sarsılmış durumdayım. Bilmeniz gereken tek şey, "Paris Haute Cou-ture Moda Haftası", "floresan yüzme havuzu" ya da "dev tavşan kafası" kelimelerini bir daha asla duymak istemedi-ğim.

Onur kırıcı o k  buslar hâlâ hatırıma gelip duruyor.

Başka ne oldu?

Nat ile Theo ayrıldı ve Nat kolejde büyük bir moda   d  l   kazandı. Sonuç olarak da sanki bu mümkünmüş gibi artık okulda daha çok zaman geçiriyor gibi görünüyor. In-dia, "yeni kız" olmaktan okul temsilciliğine terfi etti; bu da onu anında havalı ve güçlü kıldı. Jasper, boyalara bulanmış bir hâlde ve herkese kaş çatarak sert adımlarla dolaşıp dur-du ortalarda çokça. (Grubumdaki herkesin bir yeteneği var ve bu da Jasper'ın özelliği.)

Aslında, arkadaş çevremdeki herkes benzer olumlu bir çizgide ilerliyor gibi görünüyor: Hep yukarı doğru çıkan bir   izgi.

Bu, Toby açısından kelimenin gerçek anlamıyla da böyle.

Eski takip  im son iki dönemde sekiz santim kadar daha boy atmayı becerdi ve biz Harikalar Diyarındaki Alice'teki olduğu gibi, Toby bir şeyler yemeye ve tavana ulaşana ka-dar uzamaya devam edecek diye endişelenmeye başlıyoruz

artık.

Sanırım hemen hemen her şeyi anlattım size.

Tüm hayatımı madde işaretli hoş bir formatta ve kesin ifadelerle gayet hoş bir şekilde özetledim size.

Ancak öğrenmek istediğiniz bunlar değil, öyle değil mi?

Orada oturmuş, başınızı evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyorsunuz —*evet, Harriet; çok hoş, Harriet; ne kadar ilginç, Harriet*— ama henüz yanıtlamadığım, yanıtı merakla beklenen bir soru var kafanızda, biliyorum. Ben bu soruyu yanıtlayana kadar da anlattıklarımın hiç ilgilenmeyeceksiniz.

İnanın ki sizi anlıyorum: Ben de yanıtı merakla beklenen sorular söz konusu olduğunda böyle hissediyorum çünkü.

İşte, beklediğiniz yanıt geliyor.

Beklediğiniz yanıt bu değil ise özür dilerim ama durum bu.

Her âşık olduğumuzda, istatistiksel olarak iki iyi arkadaşımızı kaybederiz: Ortalama olarak beş kişiden oluşan arkadaş grubumuzu üç kişiye düşürürüz.

Ben de anılarla dolu tahta bir kutuyu altı ay önce yatağımın altına ittim.

Kafamdaki büyük kutuyu açtım.

Aşkı, romantizmi bu kutuya koyup adamakıllı kilitledim kapağını.

Sonra da beni mutlu eden şeylerle ilerlemeye devam ettim: Artık hikâyemde başka şeyler için çok daha fazla yer olan derli toplu, düzenli ve organize bir hayata doğru yöneldim. Kutup ayılarının bir seferde seksen altı penguen yiyebileceğini, bir kangurunun kuyruğunu kaldırırsanız zıplayamayacağını ya da uzayın ahududu tadında olduğunu öğrenmek gibi başka şeylere daha çok yer açtım hayatımda.

Arkadaş grubumla eğlenerek zaman geçirmeye yer açtım.

Yani; hayır, bir erkek arkadaşım yok.

Ve hayır, kesinlikle bir erkek arkadaş istemiyorum.

Çünkü insan bedeninde yaklaşık olarak yüz bin milyar hücre bulunur ve son on beş aydır ilk defa bu hücrelerin her biri sadece bana ait yeniden.

Sanırım bilmeniz gerekenin hepsi de bu zaten.

4

Her neyse.

On beş saniyede bir sürü şey olabilir.

Sadece on beş saniye içinde 69.000 tweet atılıyor ve on sekiz saatlik YouTube videosu yükleniyor.

Her on beş saniyede bir 615.000 Facebook durumu güncelleniyor, 51 milyon e-posta yazılıyor ve cep telefonundan 600.000 mesaj gönderiliyor.

Temel olarak, bir sürü sosyalleşme yaşıyor.

Sonraki on beş saniye içinde, tek başıma bu istatistikleri yükseltmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Telefonumu yüzümden sadece birkaç santimetre ilerde tutmuş, yazabildiğim kadar hızlı bir şekilde mesaj yazıyorum. Bugün havanın anlamsız bir şekilde sıcak olduğunu, bu nedenle montlarına muhtemelen ihtiyaç duymayacaklarını bildiren bir grup mesajı atıyorum arkadaşlarıma. Ardından, sırada beklemek zorunda kalmamaları için içecek siparişlerini vermemi isterler mi diye bir mesaj gönderiyorum.

Sonrasında, herkesin şu anda nerede olduğunu soran bir mesaj daha atıyorum.

Bir başka mesaj yazıp kurabiye ya da bir dilim kek isteyip istemediklerini soruyorum. Peşinden, geçen hafta sonu

hayvanat bahçesine yapacağımız gece gezisinin ertelenmesinden hiç rahatsızlık duymadığımı bildiren bir mesaj atıyorum.

Bir sonraki mesajda, bir ördekle ilgili aklıma gelen komik espriyi yazıyorum.

Peşinden, balinayla ilgili bir espri.

Sonrasında da buraya gelirken bir ağacın tepesinde gördüğüm ilginç sincapla ilgili gözlemimi paylaşıyorum arkadaşlarımla.

Aslına bakarsanız o kadar yoğun bir şekilde mesaj yazıyorum ki bir sonraki on beş saniye içinde *yapmadığım* tek şey, kafamı kaldırıp etrafa şöyle bir göz atmak.

Yani, o nereden geldiği hiç belli olmayan kahkahayı duyduğumda da bir mesaj yazmakla meşgulüm bizimkiler: Bisküvi kelimesi, eski Fransızcada “çifte kavrulmuş” anlamına gelen *biscuit* kelimesinden gelir.

Bu kahkahanın arkadaş grubumdan hiç kimseye ait olmamasına rağmen aslında çok iyi tanıdığım bir kahkaha olduğunu fark etmem de muhtemelen alması gerekenden çok daha uzun zaman alıyor.

Tanımayı isteyeceğimden daha iyi tanıdığım bir kahkaha bu.

“Vayyy!” diyor uzun boylu, sarışın bir kız. Parmağım hâlâ GÖNDER tuşundayken kafamı kaldırıp bakıyorum. “Harriet Manners bu!”

Evet, sizi hayatımdaki gelişmeler konusunda bilgilendirirken atladığım —son derece akıl karıştırıcı bir cümle söyleyerek tepemde bitmiş olan— tek şey, listemden tamamen çıkardığım tek madde işareti karşımda duruyor:

Alexa.

5

Gözlerimi dikip boş boş bakıyorum baş düşmanıma. Genç bir deniz fıskiyesi³, kendini yapıştırıp sabitleyeceği bir kaya bulur bulmaz beynini yer, çünkü bir beyne ihtiyacı yoktur artık.

Sanırım bana olan da bu.

Burası o kadar güvenli ve o *kadar* rahat bir yer, öylesine bir manevi güç kaynağı ki artık tetikte davranmıyorum.

Kafamın içi bomboş artık.

Hakiki, kafeinli kahvesine üflerken, “Ne güzel bir sürpriz!” diye konuşmaya devam ediyor Alexa bir kahkaha daha atarak. “Burada takıldığını fark etmemiştim. Seninle oturmamın bir sakıncası var mı?”

Yine mi ya?

Niye benimle oturmak konusunda hep ısrar edip duruyor Alexa? Dünya 510 milyar metrekaare. *Bir kerecik* olsun benimkine bitişik olmayan bir yer seçemez mi bu kız?

On bir yıllık belalım sandalyenin üzerindeki *Natalie Grey* yazan kâğıdı parmağıyla vurarak yere atıp bu sandalyeye oturuyor; sivri burunlu, yüksek topuklu çizmeler geçirilmiş ayaklarını üzerinde *Toby Pilgrim* yazan kâğıdın

³ Tunikadılar ya da tulumlular diye bilinen denizin derinliklerinde yaşayan hayvanlar.

bulunduğu sandalyeye uzatıp çantasını da üzerinde *India Perez* yazan kâğıdın bulunduğ u sandalyeye atıyor. Ben de onu izliyorum.

Yaptığım rezervasyonlar buraya kadarmış.

"Aslında." diye devam ediyor konuşmaya, yapmacık bir gülümseme takınarak. "Bu mekân konusunda pek emin değildim başta ama sanırım zamanla adam oldu burası."

Belli belirsiz bir şekilde başımı sallıyorum. "Hımm."

"Ne içiyorsun sen?" diye soruyor merakla gözlerini dikmiş fincanımın içine bakarken. "*Keçiye benziyor. Mee!*"

Birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum şaşkınlıkla. İçtiğim şeyin ne olduğ u gayet net: Üzerinde köpürtölmüş süt ve inanılamayacak kadar çok çikolata parçacıkları var.

"Aslında," diyorum, hafifçe kızarak. "Son derece sert bir cappuccino bu. Kafein molekülü, *adenozin* molekülünü taklit edip normalde uykunu getirecek olan doğal alıcılara bağlanarak seni —yani *beni*— süper uyanık tutuyor."

Alexa'nın, Jasper'ın içecek hazırlama becerileri sayesinde, bunun aslında çocukça bir içecek olduğunu kanıtlamasının imkânı yok. Şükürler olsun ki hiç pembe mini *marshmallow* yok bu sefer içeceğimin üzerinde.

"Lütfen," deyip kibarca küçük bir yudum daha alıyor Alexa kahvesinden ve kaşlarını oynatıyor. "Daha çok şey anlat bana."

Tamamen afallamış bir hâlde, bir süre daha bakıyorum

Alexa'ya. Nereden çıktı şimdi bu kibarlık?

Buna takılmamaya karar veriyorum sonrasında.

Amerika Birleşik Devletleri'nde *Ixosceles reclusa* adı verilen bir örümcek bulunur. Bu örümceğin zehri o kadar güçlüdür ki ısırıldığı yeri tahrip eder: Hücre zarlarını lime lime eder ve kan akışını keser. Her yıl binlerce insan, bu örümcek tarafından kötü şekilde yaralanırdı eskiden.

Durum böyle değil artık.

1984 yılında, Nashville'deki Vanderbilt Üniversitesi'ndeki bilim adamları, bu örümceğin zehrini bloke eden ve herhangi bir şeyi tahrip etmesini engelleyen panzehri buldular.

Alexa'yı listemden çıkarmış olmamın muhteşem bir nedeni var: Artık sorun değil Alexa benim için. Beni ağlatmıyor ya da masaların altına saklanmama neden olmuyor artık. On bir yılın ardından, belalımin beni incitmesine engel olabilecek dünyadaki tek şeyi buldum sonunda.

Kendimi.

"Yok, sağ ol." diyorum, bıkkın bir şekilde iç geçirerek ve dün masanın altına bıraktığım bulmacayı alıp onunla ilgilenmeye başlıyorum Alexa'yla ilgilenmek yerine.

"Belki *tıraşı* sonraya bırakabiliriz, ha?"

"Tabii tabii." diyorum sıkılmış bir ses tonuyla soldan sağa dördüncü soruya PELEME yazarken: *Altı düz kayık.*

"Sonunda *adam* olmaya başladığını görmek çok hoş."

Evet anlamında başımı sallayıp EKİDNE yazıyorum yukarıdan aşağıya altıncı boşluğa: *Kirpi gibi tostoparлак olabilen dikenli bir hayvan. "Hıhı."*

BAM diye açılıyor kafenin kapısı.

"Hep birlikte şey yapmalıyız ciddi. HADİ."

Bakışlarımı bulmacadan ayırıp kapıya doğru şöyle bir bakındığım anda, Nat'ın hemen arkasında Toby ve India ile birlikte uzun siyah saç, mavi palto ve gri çantadan oluşan bir fırtına gibi koşar adım yaklaşmakta olduğunu görüyorum.

Bir de direkt olarak Alexa'nın kucağına oturduğunu.

6

Doğa sahiden olağanüstü bir şey.

Kırmızı bir ateş karıncası tehdit altında olduğunda, otomatik olarak feromon salgılar ve ait olduğu koloninin tüm üyeleri hemen onu kurtarmaya gelir.

JINTH Takımı'nın da benzer bir gücü olmalı.

Kafenin kapısı hâlâ sallanıyor. Bu da tüm arkadaş taburumun kılıçlarını çekip ne kadar çabuk olay yerine intikal ettiklerini gösteriyor.

Metaforik olarak söylüyorum bunu elbette.

1675 yılında değiliz ve kahve dükkânları da politik ayaklanmaların yasal olmayan merkezleri değil artık.

"Ayyyyy!" diyor Nat yüzünde neşeli bir gülümsemeyle ağırlığını Alexa'ya olabildiğince vermek için ayaklarını yerden kaldırırken. "Alexa Roberts. Yerimi ısıtmışsın benim için. Ne kadar hoş."

"Sıcak, ha?" India, kendisini gelişigüzel bir şekilde Alexa'yla Nat'in yanındaki yere atıp mor süet botlarını sallayarak çıkarıyor ayaklarından. "Tuhaf. Ben onun soğukkanlı olduğunu sanıyordum hep."

"Bu çok saçma." diye itiraz ediyor Toby, sehpanın üze-

rine otururken. Toby'nin tişörtünün önüne çizili TARDIS'in üzerinde BANA GÜVEN, DOKTOR BENİM yazıyor. "Tüm memeliler sıcakkanlıdır. JINTHA mı olduk biz şimdi yani? Hayır, öyleyse yeni yeni şapkalarla ihtiyacımız olacak da."

"Ne... Nasıl..." Alexa, kıvrıla kıvrıla Nat'in altından kurtuluyor ve sırtıstan eser kalmamış mor bir yüzle ayaklarının üzerinde durabilmek için çabalıyor. "ÜZERİMDEN KALK, ÇATLAK. Aklına estikçe insanların üzerine *oturup* duramazsın!"

"Amannn!" diyerek kocaman açılmış gözlerle omuz silkiyor Nat. "Burada genellikle benim adım yazar. Ama sen, ben olmak için yanıp tutuştuğundan tek taraflı bir anlaşmayla adını değiştirmişsindir belki de."

"Ve Harriet senin varlığından memnunmuş gibi görünmüyordu." diye ekliyor India, ayak başparmaklarını sehpa-ya yaslar. Bir taraftan da parlak mor saçları renkli küçük süsleme lambalarının altında pırıldıyor. "Araya girmek için iyi bir an gibi göründü."

Doğrusu, Alexa'nın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim olsaydı, muhtemelen daha çok eğlenirdim.

"Burası acınacak kadar hippy bir yer zaten," diye kızgın bir şekilde tersleniyor Alexa, yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle, eliyle kot pantolonunu fırçalarken. "Sizin gibi hayatta başarısız tiplerin akademik çevre dışında gerçek bir hayatları varmış gibi yapmak için geldikleri bir yer burası. Dolayısıyla

alın sizin olsun."

YAA. Buranın süper havalı bir yer olduğunu *söylemiş-tim size.*

Alexa bana küçümseyerek bakıyor ve ben de ona sakın bir şekilde geri bakıyorum. Kaptan Amerika'nın *vibranyum*-dan yapılmış ve hiçbir şekilde zarar verilemeyen bir kalkanı vardır. Hulk ezse de Thor çekiçle vursa da bu kalkana hiçbir şey olmaz.

Sonunda benim de böyle bir kalkanım var gibi hissediyorum.

Sakince gülümseyerek çenemi havaya kaldırıp en görkemli, en asil ifademi takınıyorum. İnanılmaz görkemimden derinlemesine etkilendiği her hâlimden belli bir şekilde, birkaç saniye boyunca tüm dikkatini vererek bana bakıyor Alexa.

Ardından yine kahkahalara boğuluyor.

"Geek!" diyor, başını iki yana sallayarak. "Sonra görüşürüz, Manners. Çok *bayık* burası. Burası sizindir. Zaten istemem böyle bir yeri ben."

Sonra da elini son bir kez havada hafifçe sallayıp yanımızdan uzaklaşıyor Alexa.

7

Hayattaki bazı savaşları kazanırsınız, bazılarını da kaybedersiniz.

Bunun hangisi olduğu net sanırım.

"Evet." diyorum yüzümde kocaman bir gülümsemeye, muzaffer bir şekilde bulmacamı masanın üzerine bırakırken. "Kesinlikle kazandık ha, çocuklar."

Sonra da her birine birer beşlik çıkmak için elimi havaya kaldırıyorum.

Bir sessizlik oluyor.

"Ah, Harriet..." diyor India, üst dudağını ovuşturarak. "Ne içiyorsun sen?"

Üf ya, neden herkes bunu sorup duruyor bana? "Kahve." diyorum biraz fazlaca kendimi savunur bir şekilde. *"İçinde kafein molekülleri bulunan bir kahve."*

Ardından da destek için Nat'ten medet umuyorum ama onun başı öne eğik, parlak koyu renk saçları yüzünü örtmüş ve omuzları titriyor.

"Harriet!" diyor Toby, parmağını üst dudağına koyarak. "Mayalar zamanında kakao çekirdeğinin altından daha değerli olduğu için para yerine kullanıldığını biliyor muy-

dun?"

Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar Nat'e bakıyorum. O da bir parmağını üst dudağına koymuş şimdi.

Evet, harika bir şey bu.

Açıkça görülüyor ki beşlik çakmaktan bile daha iyi olan bir grup *hareketimiz* var artık. Dostlarım öylesine *senkroni*-ze davrandılar ve öyle bir *sinerji* oluşturdular ki öncesinde bunu konuşmaya gerek bile duymadık. İşte birbirimizle bu kadar *uyum içindeyiz* biz.

Gülümseyip ben de parmağımı üst dudağıma koyuyorum.

Bu, özellikle İkinci Dünya Savaşı dikkate alındığında biraz uygunsuz görünüyor ama ben kimim ki grup güdülerimizi sorgulayayım?

İşte, bizimle ilgili çok sevdiğim şey de bu.

Kusursuz bir şekilde birlikte hareket ediyoruz: Kirpile-
rin dikenleri gibi ya da bir sincap, zürafa veya kuyruksüren sürüsü gibi.

"Hey, dâhi!" diyor Jasper, elinde temiz kupalarla dolu bir tepsiyle birden mutfaktan belirirken. "Suratının her yanı çikolata olmuş."

Sonra da elindeki tepsiyi tezgâha bırakıp tekrar gözden kayboluyor.

Biraz önce Jasper'ın durmakta olduğu yere bakıyorum gözlerimi kırıştıtırarak.

Omphalotus olearius olarak adlandırılan mantarlar o kadar parlar ki ışıkları sayesinde gece bile kitap okumak mümkündür. Yanaklarım birden o kadar aydınlanıyor ki gece açık olan koskoca bir kütüphaneye güç sağlayabilir.

Adam olmak. Keçi. Meee. Tıraşı sonraya bırakmak. Adam olmaya başlamak.

Bayık. Ba-yık. Bıyık.

Aman Tanrım! Alexa takındığım ifadenin hiç de görkemli, asil olduğunu düşünmemiş.

Tabii benim Abraham Lincoln olduğumu sanmamışsa.

Bastırmaya çalıştığı kıkırdamaları nedeniyle hâlâ sallanmakta olan Nat, bir el aynası tutuyor bana. Gerçekten de üst dudağımın üzerinde kalın, koyu kahverengi bir çizgi ve çenemde de kaka renginde genişçe bir leke var.

Ayvayı yedim.

"Bilirsin." diyor Toby sadakatle, ben kafamı gururu kırılmış bir hâlde iniltiyle kollarıma gömerken. "Aslında sakal, bir göz göze bakma yarışmasını kazanma şansını %63 artırır. Alexa'nın bu kadar çabuk gitmesi boşuna değil, Harriet."

Bu da son noktayı koyuyor.

Bir kahkaha patlamasıyla birlikte India ve Nat kanepeye yıkılıyorlar ve ben de bir kez daha niye gözlerden irak yerlerde takılma eğilimi gösterdiğimi hatırlıyorum.

Belki de o savaşı hiç kazanmadım zaten.

8

Istatistiksel olarak, her birimiz ömrümüz boyunca 396 arkadaşlık kurarız ama bu arkadaşların sadece 36 tanesi kalır hayatımızda.

Belki de aramaya devam etmeliyim.

Bahse girerim ki diğer 392 arkadaşım tam tamına koskoca sekiz dakikayı süt köpüğünden oluşmuş yüz kıllarıma gülerek geçirmezlerdi.

Herkes kıkırdamayı bırakana kadar ve ben bir sürü ıslak bezle yüzümü silip temizlenene kadar, normallik kaldığı yerden devam etmeye başladı.

Nat, hindistancevizi sütlü *lattesini* yudumluyor; India, ikinci *espressosuyla* kanepeye yayılmış durumda ve Toby bir bardak sıcak sütü zor bela bitirmeye çalışıyor. Jasper da yanmış bir kurabiye daha getirmek ya da alaycı bir yorum daha yapmak için ara sıra yanımıza uğruyor.

Ben de belgelerimi masanın üzerine yaymış durumdayım.

Bu gece JINTH Takımı ilk defa birlikte yatıya kalacak ve ben bu ilk yatılı misafirliğin ev sahibesiyim. Kendini beğenmişlik etmek istemem ama *her şeyi* ayarladım.

Hangi oyunları oynayacağımızı, hangi filmleri izleyeceğimizi ve ne tür şeyler yiyeceğimizi organize ettim. Bir *Birimizi-Ne-Kadar-İyi-Tanıyoruz* testi ve bir de *Cidden Eğleniyor Muyuz* anketi hazırladım. Dolayısıyla bir dahaki yatıya kalışımızı nasıl daha iyi hâle getireceğimizi öğreneceğiz.

Hatta yerde nerede uyuyacağımızı gösteren bir şema bile çizdim.

Muhteşem olacak.

"Ne yaptı ne?" Nat ağzındaki kahveyi fincanına püskürtüyor. "*Hayır.*"

"Evet, öyle *yaptı.*" diye ısrar ediyor India, sırtarak. "Randevunun ortalarında bacağını masaya uzattı. *Pat.* Sonra da 'Çok güzel baldırlarım olduğu söylendi bana.' dedi."

Nat bir kahkaha patlatıyor.

"Kaval kemiği, vücuttaki en uzun ikinci kemiktir." diyor Toby, başını evet der gibi bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Çocuk haklı olabilir."

"Peki..." Nat oturduğu yerde öne doğru eğiliyor. "Sen ne yaptın?"

"Kahrolası ayağını ben ayağını yemeden önce akşam yemeğimin içinden çekmesini söyledim ve sonrasında da onu arayacağımı söyledim."

"Oooooo! Çok iyi."

"Aramak mı çok iyi?" diyor Toby, akli karışmış bir hâlde. "Tele satış yapan biri gibi mi yani? Hâlihazırda sekiz

penceremiz olduğu hâlde bazen bizi de pencere satmak için arıyorlar.”

“Biri seni *ararım* dediğinde, bu aramayacağı anlamına gelir. Arayacak olsa daha net bir şey söylerdi.”

“Evet. Bu, flört etme dilinde *bitti artık lütfen git ve bir daha da asla benimle konuşma* anlamına gelir.”

“Haaaa...” diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Toby. “Korkarım ki bir kız tarafından hiç reddedilmediğim için bilemedim bunu.” Nat sesini çıkarmadan gözlerini kır-pıştırmakla bakıyor Toby’ye.

“Neyse.” diyorum, ajandamı masanın üzerine lap diye koyarken. “Millet. Bu geceye gelelim. Program düzgün görünüyor ama üzerinden geçmek zorunda olduğum birkaç ekstra nokta var. *Birbirimize Sırlarımızı Söyleme*’yi akşam 9’a koydum, uygun mudur?”

“Hımm...” diyor Nat, kahvesini bırakırken. “Aslına barksan Harriet, bu konuda...”

“Sırlar dokuzda mı?” diyor Toby, bir JINTH TAKIMI YATISI bloknotu çıkarırken. “Emin misin? Bende 10’da yazılı. 21:35’teki Yastık Savaşı’nın hemen ardından.”

Kaşlarımı çatıp notlarımı kontrol ediyorum. “Yanlış yazmışım. Sağ ol, Tobes.”

Toby’yi yardımcım yapmam şaşılacak derecede faydalı bir şey oldu. Ne tür bir eğlenceyi ne zaman yaşaman gerektiğini unutmak o kadar kolay ki.

"Harriet?" diyor Nat. "Bir saniye..."

"Atıştırma maliklarımızı da aldım çoktan." Listeyi kontrol ediyorum. "Gece saat 11'den sonra sadece tuzlu şeyler yediklerimizden emin olmalıyız. Yoksa gece yarısından önce iflas borusunu çalarız."

"Ciddi misin?" diyor India, kaşlarını kaldırarak. "Kan şekeri seviyelerimizi mi denetliyorsun?"

"Elbette hayır." diyerek gülüyorum. "Gerçi, eczanelerden alabileceğiniz bir kit var sanırım. Belki de eve dönerken ben uğra..."

"Harriet." diyor Nat, beni dürterek. "*Dinle.*"

"*Natalie.*" diyerek sırtıyorum. "Endişe etme! İnternette güzelleştirici yüz maskelerine baktım ve avokado, limon ve zeytinyağından bir maske hazırladım."

"Konu bu..." Nat bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Bir sorunumuz var."

"Kişiye özel nevresim takımı." diye fısıldıyor Toby. "Monogramlı yastıklara ihtiyacımız olduğunu *söylemiştim* sana."

Nat, gözlerini kısarak bakıyor Toby'ye.

"Ben bu gece gelemem, Harriet." diyor ağır ağır. "Çok üzgünüm. Biliyorum, ayarladın her şeyi ama pazartesi günü tekstil ürünleri sınavım var ve ben hazır değilim."

"Oh, çok şükür..." diye iç geçiriyor India. "Okul temsilcisi olarak hazırlık kısmına bir sunum hazırlamam gerekiyor."

Dolayısıyla ben de gelemem.”

Şoke olmuş bir hâlde Nat’le India’ya bakıyorum.

İnsan beyni, bugün, 20.000 yıl önce olduğundan yüzde 10 daha küçüktür ve benimkinin daha da küçülmemekte olduğunu hissedebiliyorum şu anda.

“Ama yatılı misafirlerin yansımanız siz.” diyorum aval aval. “Siz olmadan bunu yapamam. O zaman bu sadece...” Bakışlarımı Toby’yle Jasper’a yöneltiyorum açıkça.

Söylenmesi gerekenler söylendi.

“Her zamanki gibi incelikli.” diyor Jasper yanıımızdaki masayı silmekte olduğu yerden. “Sanırım salsa sos ve çedar peynirli yüz maskemi kendime saklasam daha iyi olacak bu durumda.”

Toby pırlıl pırlıl yanan, umut dolu gözlerle bana dönüyor.

“Böyle bir şey olmayacak.” diyorum çabucak. Birinin yardımcısı olmak başka bir şey, iki kişilik bir gece yataısı gayet başka bir şey.

Oturduğum yere çöküyorum yeniden.

Buna inanamıyorum. Bunca çaba boşuna mıydı?

Off. İnsanların planlarımı değiştirmekte olduklarını bana bildirmelerini gerçekten çok isterdim: Yeniden düzenledikleri bu hayat benim.

Kendimi toparlanmaya zorluyorum çabucak.

“Bir dahaki hafta sonu?” diyorum, ajandamın sayfala-

rını çevirirken. Nat de bu arada kahvesini bitirip ayağa kalkıyor. "Ondan sonraki hafta sonu? Yarıyıl tatili? Paskalya tatili? Banka tatili günü?"

India ağzını açıyor ama bir şey demeden kapatıyor tekrar.

"Elbette." diyor en iyi arkadaşım, çantasını omzuna atıp yanağıma bir öpücük kondururken. "Bir şey ayarlarız."

9

Hiç de bir şey ayarlamıyorlar.

Üzerinden tam iki hafta geçti, martın ortası oldu ve sınavlarla ders çalışma, işle randevular arasında ayarlamayı becerebildiğimiz tek şey, beşimize de uyan bir tarih saptamak oldu sadece.

Onu da tam şu anda yaptık.

Açıkçası, doğru dürüst bir gece yatısı düzenleyebilmek için bunun *bilgisinin önceden verilmesi* gerektiğinin önemini gerçekten kavrayabildiklerini sanmıyorum insanların, çünkü şimdi şu mesajı aldım:

J son anda bu gece çalışmayacağını öğrendi ve ben de okuldan erken çıktım! Çıkarın uyku tulumlarını, başlıyoruz! Kafede buluşalım! Nat xx

Şu an tepem atmış durumda.

Biyologlar okyanusta yüzen çerçöpün arasında yaşayan; martılar, deniz kaplumbağaları, fok balıkları, balinalar ve penguenleri de içeren 300 farklı tür olduğunu buldular kısa bir süre önce ve bu türlerin tamamının geceleyin sırf yataklarına ulaşabilmek için insanların oluşturduğu çerçöp

yığınlarını aşmaları gerekiyor.

Bu hayvanların ne hissettiklerini çok iyi biliyorum çünkü benim yatak odam da şu anda aynen öyle görünüyor.

Kitaplar duvarların önünde dağlar oluşturmuş; makale denemeleri dört biri tarafa saçılmış; denklem çözme alıştırmaları yapılmış kâğıtlar buruşturulup sağa sola atılmış. Her bir duvara bir sürü kâğıt tutuşturulmuş: Excel sayfaları, programlar, zaman çizelgeleri, yapışkan not kâğıtlarıyla dolu odanın duvarları.

Odamdaki kâğıt çöpü infilak etmeye hazır görünüyor.

Tıpkı kirli sepetim gibi.

Tuvalet masamın üzerinde yarısı içilmiş bir kâse domates çorbası duruyor ve köpeğimin de odada bir yerlerde olduğundan oldukça eminim aslında ama böyle olduğuna yemin edemem.

Muhtemelen Annabel'in kedisi de buralarda bir yerlerde.

Zavallı martılarla benim aramdaki tek fark, buradaki bu kirliliği benim yaratmış olmam. Bu da burayı toparlamanın benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyor.

Hem de *tam dokuz dakika* içinde.

"Harriet?" diye sesleniyor Annabel, ben odanın içinde koşarak bir kucak dolusu kirli çamaşırı alıp gardırobumun içine fırlatırken. "*Allah aşkına, ne yapıyorsun sen?*"

Ben tam gardırobun kapaklarını omzumla itip açılması için kapak kulplarına bir kalem geçirirken Annabel, Tabby'yi beline oturtmuş, odamın kapısında beliriveriyor.

Annabel'in beni kazakları toplamak için elektrikli süpürgeyi kullanırken yakalamamış olması muhtemelen iyi bir şey.

Ya da çorap çekmecemin karşısına geçmiş "*Aklapakla!*"⁴ diye bağıırken.

"Odamı temizliyorum." diyorum, masamın üzerinden birkaç ders kitabını alıp bunları zaten ağız ağza dolu olan bir rafa tıkıştırırken. "Bir çalışma masasının bir klozet oturağından 400 kat daha fazla bakteri barındırdığını biliyor muydun?"

Sonra da kendi çalışma masama bakıyorum dikkatle.

Sanırım güvendedeyim: Sınav zamanım yaklaşıyor olduğundan masamın üzerinde o kadar çok kâğıt var ki aylardır masayı görmedim bile.

"Sen odanı temizliyorsun demek?" Annabel bir kaşını havaya kaldırıyor. "Tanrım. Bu kadar şaşırırmam boşuna değil tabii. Tabitha, bu tarihî olayı dikkatle izle. Bir daha asla olmayabilir."

Kız kardeşim gülüp Dunky'yi, en sevdiği gri eşek oyuncakını, bana doğru sallıyor.

Ben de ona sevgi dolu bir öpücük atıyorum.

Tabby yeterince büyür büyüzmez, ona iftira kavramını

⁴ Harry Potter serilerinde kullanılan ve orijinali scourgify olan büyü. (ç. n.)

açıklamak zorunda kalacağım. Bu yıl en az iki kere topladım odamı. Dolayısıyla Annabel'in bu kinayesi çok büyük haksızlık.

"Her şey mükemmel olmalı." diyorum, Winnie-the-Pooh'u yatağımın üzerinden alırken. "Sonuçta her gün yatıya misafirimiz gelmiyor, değil mi?"

Sonra da Winnie'yi öpüp gardırobumun üzerindeki kutuya koyuyorum. Arkadaşlarımın benim hâlâ her gece insanın sarılası gelen bir ayıyla uyuduğumu düşünmelerini istemem.

Gerçi, Winnie süper ve ben gece aynen böyle yapıyorum.

"Çok etkilendim." diyerek gülümsüyor Annabel. "Çok düşüncelisin canım."

Evet anlamında başımı sallıyorum, odamın kapısına asılı olan "HOŞ GELDİNİZ!!!" yazılı kapı süsünü vurup hafifçe havalandırarak. "Sevdiğin insanlara onları evinde istediğini hissettirmek önemlidir."

"Öyle. Bu konuda olgunca davranıyor olmana çok sevindim, Harriet."

Gururum yüzüme vuruyor. Annabel haklı: Gerçekten *olgunum*.

"Çok eğlenceli olacak." diyorum heyecanlı bir şekilde, tekerlekli spor ayakkabılarımı ayağımla vurarak yatağımın altına gönderirken. "Bütün geceyi *Hayvanlar Hakkında İl-*

ginç Bilgiler kitabımı inceleyerek ve birbirimize hayvanlar hakkında sorular sorarak geçireceğiz. Bir soru-cevap oyunu hazırladım özellikle.”

Annabel kaşlarını çatıyor. “Yok... *Tüm* gece olmaz. Biraz uykuya ihtiyaç duyacaktır.”

İyi tespit. Nat yorgunken *cidden* çok suratsızlaşıyor. “Tamam, zaten dans koreografisi rutinimizden sonra haşatımız çıkmış olur muhtemelen.”

“*Dans* koreografisi rutini mi?”

“Endişelenme. Burası *break dans* yapmak için dar gelirse salonda yaparız.”

“*Break dans?*” Annabel, Tabs’i diğer tarafına alırken bir duraksama oluyor. “Tatlım, her şeyi bu kadar inceden inceye ayarlamam çok hoş ama altmış sekiz sandığın kadar genç bir yaş değil.”

Elimdeki toz fırçasını gelişigüzel bir şekilde raflara sürmeye ara verip kafamdan hızlıca bir hesap yapıyorum. Jasper’la India on yedi yaşındalar ama Nat’le Toby hâlâ on altılar.

Yani $17 + 17 + 16 + 16 =$

“Sanırım altmış altı.” diye düzeltiyorum Annabel’i olabildiğince nazik bir şekilde.

“Altmış sekiz, hayatım.”

“Altmış altı. Birkaç doğum gününü yanlış ekledin.”

“Harriet!” diyerek bir kahkaha atıyor Annabel, dönüp

koridoru geri yürümeye başlarken. "Hem matematiğe hem de insan gelişimine duyduğun büyük ilgiyi takdir ediyorum ama annemin kaç yaşında olduğunu biliyorum ben."

Boş gözlerle Annabel'e bakmak için ardıma dönüyorum. *Bunun* ne alakası var herhangi bir şeyle şimdi? Ve işte o anda duyuyorum o sesi. Tanıdık bir *pat-pat-pat, çat-çat-çat, küt-küt-küt*.

Evimizin önüne doğru geri geri girmekte olan pembe, eski bir vosvosun sesi bu.

İnsan beyni saniyede on bir milyon bilgi alır ama bunların sadece kırk tanesini fark ederiz.

Tam şu an için bu sayıyı bir yapabilirsiniz.

Yüksek bir *çatırtı* duyuluyor.

"Heeeeeeyyyy!" diye sesleniyor tanıdık bir ses, ben odamın penceresine koşup pencereyi sonuna kadar açarken. "Kediciklerim, erken geldim ben! Tanrım, ortanca koymak için ne saçma bir yer burası."

Ve işte arabasının camından sarkmış, bize gülümsemekte olan hippie, göçebe büyükannem karşınızda.

Bunty.

10

Semenderler hakkında büyüleyici bir bilgi edinmek ister misiniz? Bir semenderin beyni çıkartılabilir, parçalara ayrılıp oyun kâğıtları gibi karıştırılabilir ama tekrar yerine yerleştirildiğinde normal şekilde fonksiyon göstermeye devam eder.

Aynı şeyin benim için söylenemeyeceği gayet açık.

Daha önce ne olup bittiğini özetlerken Bunty'yi dahil etmemiştim bu özete çünkü size ne anlatacağım konusunda bir fikrim yoktu. Üvey büyükannemden en son haber aldığımda, Nepal'de bir lama koruma alanında çadırda kalıyordu. Ondan önce de izinsiz olarak Tibet'e girmeye çalışıyordu.

Ondan da birkaç ay öncesinde, Bolivya'dan şöyle bir kartpostal göndermişti:

Aslında Peru'dayım canlarım ama kimseye söylemeyin!

Özellikle de hükümete. ;)

Su ya da bu şekilde, *burası* haricinde bir yerlerdeydi işte.

Gözlerimi kırıştırarak büyükannemin acı bir fren yapıp sonrasında da neşeli bir şekilde arabasıyla geri geri bahçe çitlerimize doğru gelmeye başlamasını izliyorum. Küçücük parçacıklara ayrılmış olan beynim kendini tekrar bir araya toplamak için debelenip duruyor.

Aman Tanrım. Annabel benim JINTH Takımı gece yatımdan bahsetmiyormuş.

Bunty'den bahsediyormuş.

Dans konusunda paniğe kapılmış olmasına şaşmamalı. Bu dans büyükannemi gerçekten mahvedebilir.

"Harriet." diyerek kaşlarını çatıyor Annabel, ben bütün bunları zihnimden geçirirken koridorda duraksamış beni izliyor. "Bu senin için bir sürpriz olmamalı. Son iki haftadır sana bu ziyareti hatırlatıp duruyorum." İç geçiriyor. "O telefonu elinden bırakmanı sağlamam gerektiğini *biliyordum*."

Gözlerimi dikip Annabel'e bakıyorum; beynim ufacık parçalar hâlinde çözülerek bir tortuya dönüşmeye başlıyor yavaşça. "Bunty bizimle mi kalacak *bu aralar*?"

"Evet, *bu aralar*, Harriet." Annabel camdan, büyükannemin bahçe çimlerimiz üzerinde üç nokta dönüşü yapmaya başlamış olduğu noktaya bakıyor. "Gerçi, bu gece geç bir saatten önce gelmesi beklenmiyordu."

"Ama... Anlamıyorum. Nerede yatacak?"

"Sen ona odanı vereceksin. Bu yüzden odanı toparla-

dığını sanmıştım.”

Gözlerim kocaman açılıyor.

Büyükannemi severim ama burası benim koruma alanım. Benim sığınağım. *Bütün kitap raflarımı yeniden düzenleyecek.* “Ama bu gece kitlesel ve yeni ufuklar açacak olan yatılı bir parti veriyorum ben. Herkes nereye *gidecek?*”

“Bunu bir süreliğine ertelemen gerekecek, Harriet.” diyor Annabel sakın bir şekilde. “Çok üzgünüm.”

“Ama... Bir kez daha erteleyemem. Her şey *ayarlandı.*”

“Öyleyse yeniden ayarla.”

Bir araba kapısının kapanma sesinin ardından, çakıllı yolda ilerleyen parmak arası terlikli ayakların çıkardığı sesler duyuluyor dışarıdan. Annabel kucağında agulayan Tabby’yi dikkatli bir şekilde tutarak merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başlıyor.

Panikle ardından koşturuyorum.

Çabuk, Harriet. Bir şey yap. JINTH Takımı Gece Yatışı Planını kurtar. “Tabitha doğduğunda yaptığı gibi kanepede yatamaz mı Bunt?”

“Hayır, Harriet.” Kapıya vuruluyor. “Bu kez daha uzun kalacak. Ne kadar bilmiyorum. Gerçek bir yatağa ihtiyacı var.”

“Ama benim yok, ha? Önemli *sınavlarım* var, Annabel. Ev ödevlerim. Sınıf çalışmalarım. *Zorunlu biyoloji deneylerim.*”

Kararsız kaldığında, her zaman son çare olarak akademik çalışmalara başvur.

“Civcivlerim?” diye sesleniyor neşeli bir ses kapının üzerindeki küçük mektup deliğinden. “Başka bir kuş yuvası yok, değil mi? Sanırım bunu kırdım da ben. Geçici bir süre bir ağaca yerleşmek zorunda kalabilirler.”

“Bir saniye, anne!”

“Ama...”

“*Harriet!*” diye fısıldıyor Annabel sert bir şekilde, dönerken. Suratı o kadar sert ve avukatımsı ki ağzım otomatikman *şıp* diye kapanıyor. “*Ama* deyip durmayı kes. Bu, tartışmaya açık bir konu değil. Bu yüzden bu konuda bir yetişkin gibi davranmayı *deneyip* öyle de davran. Lütfen?”

Oldu anlamında gözlerimi kırıştıyorum. Kimse Annabel’le girdiği bir tartışmayı kazanamaz. Asla. Bahse girerim ki Annabel yetişkin yargıçları bile ağlatabilir.

“Teşekkür ederim, canım.” diyor daha kibar bir şekilde, omzumu hafifçe sıkarken. “Sahiden minnettarım.”

Ve kapımız sonuna kadar açılıyor.

Bu konuda bir yetişkin gibi davranmayı deneyip öyle de davran mı?

Bu ne anlama geliyor ki şimdi?

On altı buçuk yaşındayım ben, çok sağ ol. Küba, Türkmenistan, Kırgızistan ya da İskoçya'da yaşasam çoktan yasal olarak bir yetişkindim ben. Aslında, Amerikan Samoa-sı'nda tam iki yıldır bir yetişkin olarak kabul ediliyorum.

Belki de yapmam gereken oraya taşınmak.

Kapının girişinde ısıllı ısıllı parıldayan bronz tenli figüre gözlerimi kısarak bakıyorum. Büyükanнемin arkasından vuran güneş ışığı, ona renkli bir vitray görüntüsü veriyor. Saçları çingene pembesi ışıklar saçarak parıldıyor; yere kadar uzanan turuncu elbisesini kaplayan mavi pullar ısıldıyor; omuzlarından aşağıya püsküllü, yeşil bir şal sarkıyor ve saçlarında da gelişigüzel bir şekilde tutturulmuş yaklaşık on beş tane papatya var.

En az bir tane de tırtıl.

Bu tırtıl sanki uzunca bir zamandır büyükanнемin başında yaşıyormuş gibi sessizce ama kararlı bir şekilde sol

kulağına doğru ilerliyor.

"Canlarımı!" diyerek gülümsüyor Bunty, yanardöner kollarını iki yana doğru açarken. "Şu koca dünyadaki en favori üç kızım, gelip güzelce sarılın bana bakayım."

Öne doğru atılıp büyükanneme sarılıyorum.

Büyükannemi en son, geçen yıl New York'tan dönüşümüzden sonra yaklaşık beş dakika kadar görmüştüm ve onu hakikaten çok özledim. Daha büyük bir eve ihtiyacımız olması Bunty'nin hatası değil.

Ya da daha rahat bir kanepeye.

"Harriet, canım, auran *muhteşem* şu anda," diyor Bunty, beni kendinden bir kol boyu geride tutup incelerken. "Bu, en *güzel sarı tonu*; birkaç tane de turuncu benek içeriyor." Gözlerini daha çok açıyor. "Ve *altın sarısı*. Allah Allah, bu yeni bir şey. Ne harika."

Kız kardeşimi incelemek için dönüyor.

"Bir parça çingene pembesini andıran muhteşem bir kırmızı hâlâ." diyor beğeniyle, Tabitha'nın burnunun ucuna dokunurken. "Aferin benim küçük başına buyruğuma."

Ardından da ellerini nazik bir şekilde Annabel'in iki yanına koyuyor Bunty ve birkaç saniye Annabel'i inceliyor. "Uçuk mavi, canım." diyor. "Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

Annabel hafifçe gülümsüyor. "Yaparız."

"Bakalım nelerim varmış." Bunty, yamalı çantasını ka-

rıştırıp çantasından bir kuş tüyü ve koni şeklinde bir tütsü çıkarıyor. "Bir Kızılderili tütsü kiti işimizi görür muhtemelen. Sedir dumanı ne negatiflik varsa kısa zamanda silip süpürür."

"Ama *nereye gidecek* o negatiflik?" diyor babam, bir sonraki iş görüşmesi için hazırlandığı bahçedeki kulübeden çıkıp eve girerken. "Bana gönderme onu, Bunty Brown. İnsanlara ihtiyaçları olmadığı şeyler satan bir sektörde çalışıyorum zaten."

"Öyleyse daha büyük bir kuş tüyü kullanmak isteyeceksindir kesinlikle, Richard." diyerek sevgiyle gülümsüyor. "Bir kartal avlamam gerekebilir."

"Ya da bir albatros." diyor babam sırtarak.

"Aslında." diyerek araya giriyorum onlar kucaklaşırken. "Deve kuşu dünyadaki en büyük kuştur ama en uzun tüylere sahip olan kuş büyük argus sülünüdür. Bu uzun tüyler kuyruğunda bulunur."

Bu, şu ana kadar bilmedikleri gayet net olan gerçek bir bilgi olmasına rağmen gülüyorlar.

"Fındıklarım, kalabalık etmeyeceğime söz veririm." diyor Bunty, renkli bir heybeyi sürükleyerek kapıdan içeriye sokarken. "Moğolistan'daki bir Jivamukti yoga⁵ kursuna gidiyordum ve düşündüm de: Niye bir merhaba demiyorum ki?"

"Şunu bana ver." Annabel çantayı alıyor. "Kalabalık

5 1984'te Sharon Gannon ve David Life tarafından derlenen bir yoga yöntemi. (ç. n.)

filan ettiğın yok, anne. Hatta Harriet senin için odasını toparladı özellikle. Öyle değil mi Harriet?”

Annabel bana *öyle değil mi Harriet* diyen sert bir bakış attığından, başımı evet der gibi sallıyorum elimden geldiğince inandırıcı bir şekilde.

“Budalalık etmeyin.” diyor Bunty canlı bir şekilde. “Her zamanki gibi salondaki kanepede yatacağım ve bu konuda tek bir kelime daha duymayacağım.”

“Ama...”

“Ama bir kelimedir, Annabel. Harriet on altı yaşında ve kendine ait bir yere ihtiyacı var. Zaten batıdaki yataklar omurilik için çok zararlı.”

Üvey annem tekrar itiraz etmek için ağzını açıyor ama sıp diye kapatıyor sonra.

Hıh. Belki de *herkese* karşı galip gelmiyordur Annabel.

“Hem...” diye devam ediyor Bunty, bana hafifçe göz kırparak. “Mistik güçlerim bana güzel torunumun bu akşam için arkadaşlarıyla güzel bir planı olduğunu söylüyor. Bildim mi?”

Aval aval Bunty'ye bakıyorum.

Nasıl oluyor da... Nasıl bunu...

Aaa.

JINTH Takımı Gece Yatısı Planını hâlâ göğsüme sıkıca bastırmış duruyorum.

Bir minnet duygusu kaplıyor bedenimi.

"Ay, teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür ederim.*" Kollarımı Bunty'nin boynuna doluyorum. Çam iğnesi ve yabanmersini kokuyor. "Tüm dünyadaki en iyi büyükanne-
nesin sen."

"Kesinlikle onlardan biriyim." diyerek gülüyor. "Kontrol ettim bunu. Şimdi canım, git ve arkadaşlarınla eğlen."

12

Bilimadamları, İngiltere'deki her bir bireyin içindeki adrenalini toplayacak olsanız, bunun 93 gramdan daha az edeceğini söylerler. Gözünüzde canlandırabilin diye söylüyorum: Bu çok küçük bir armadillonun, son derece büyük bir tarantulanın ya da üç ortalama ev faresinin ağırlığına denk gelir.

O kadar heyecanlıyım ki bu adrenalinin en azından yarısını şu anda ben kullanıyor olmalıyım.

Mutluluktan sarhoş bir hâlde çantamı kapatıyor, spor ayakkabılarımı ayağıma geçiriyor ve Tabby'yle Bunty'ye hızlıca hoşça kalın diyorum. Ufak bir çabayla, Annabel'in yüzündeki Beni-Hayal-Kırıklığına-Uğrattın ifadesiyle babama belli belirsiz bir şekilde Konuş-Onunla diyen gözlerini görmezlikten gelmeyi beceriyorum.

Sonra da uçarak çıkıyorum evden, ayaklarımdaki hayali kanatlarla.

Sırf takımı buraya, eve geri getirmek için onlarla kafe de buluşmanın *mantiken* anlamsız geldiğini biliyorum ama yapmakta olduğum şey bu; idare edin.

Bu bir grupla ilk yatıya kalışım. Geçen yıl verdiğim korkunç partiyi saymazsak hayatımda ilk kez sadece Nat'le be-

nim bulunmadığım *bir* şeye ev sahipliği yapacağım.

Bu gece, herkesi çok şaşırtacak.

Gülümseyerek hoplaya zıplaya yürüyorum.

Yürürken de Jasper'ın resim ödevi için birkaç ilginç yaprak, India için hoş mor bir çiçek, Nat için ilginç bir odun parçası (sürdürülebilirlikle ilgili bir tasarım projesi hazırlıyor) ve Toby için de küçük bir çakıl taşı (kendisini dışlanmış hissetmesini istememem dışında özel bir nedeni yok) topluyorum yoldan.

Tam kafeye vardığım anda cebim titremeye başlıyor. Bir milisaniye sonra da Bibbidi-Bobbidi-Boo⁶ çalmaya başlıyor yüksek sesle.

Ayvayı yedim.

Tereddütle camdan içeriye doğru bakıyorum.

Arkadaşlarım çoktan gelmiş, önlerinde içecekleriyle her zamanki yerimizde oturuyorlar. Nat bir zarfın ön yüzüne bakıyor; Toby bir şeyin şemasını çiziyor; India da gözlerini dikmiş telefonuna bakıyor. Çoraplı ayaklarını masaya dayamış. Annabel'le dalaşmam yüzünden geç kaldım.

Telefonum hâlâ çalıyor ve telefonumu gönülsüzce cebimden çıkardığımda ekranda İYİLİK PERİSİ yazısı yanıp sönüyor.

Önemli bir şey olmalı bu.

Gerçi olmayabilir de. Söz konusu Wilbur olunca bunu bilmek zor oluyor bazen.

⁶ İyilik perisinin Küllkedisi'ni partiye göndermek için hazırlık yaparken söylediği şarkı. (ç. n.)

Çabucak kafenin camına tıklıyorum.

"Geldim!" diyorum dudaklarımı oynatarak, hepsi aynı anda bana bakarken. *Bensiz ilginç hiçbir şey yapmayın!*

Arkadaşlarım gözlerini dikmiş bana bakıyorlar camın ardından.

"Hah, aynen böyle!" diyorum minnettar bir hâlde, yine ağzımı oynatarak. Bir taraftan da başparmağımı havaya kaldırarak çok iyi işareti yapıyorum. *Bir dakika sonra oradayım!*

Sonra da telefonumu açmak için arkama dönüyorum.

13

Doğrusu, Wilbur'un New York'tan geri dönmüş olması muhteşem bir şey benim için.

Sırf bir temsilci diye söylemiyorum bunu.

Paris fiyaskosundan beri, telefonum profesyonel işler için hiç uzun uzun çalmadı. Aslına bakarsanız Wilbur beni en son dört gece önce aradı. O da pizza konusunda tavsiye almak içindi.

Ton balığı ve ananas önerdim: Büyük bir başarıydı.

"Alo?" diyorum, dikkatim dağınık bir hâlde. Camdan Nat'in gözlerini ovuşturduğunu ve India'nın başını hayır anlamında iki yana salladığını görebiliyorum.

Ne ki şimdi bu? Ne kaçırdım?

"Mutlu cumalar, bebek bufalom! Nasılsın bakalım bugün, trileçem? Sen de bu zamansız güneş altında *fokurduyor* musun yoksa?"

Nat zarfı açıp bir şey diyor ve Jasper da mutfaktan çıkıp gruba kısacık bir bakış attıktan sonra kıstığı gözleriyle kafeyi tarıyor.

Tekrar cama vurup el sallıyorum.

Nadir görülen gülümsemelerinden birini takınıp elin-

deki dolu kese kâğıdını işaret ediyor.

Oleyyy. Yanmış daha çok kurabiye.

"Alo?" diyor Wilbur, telefonuna vururken. "Mini tereyağı topum? Hâlâ orada mısın yoksa bir ördek yumurtası gibi beneklenmekle mi meşgulsün?"

Ayyyyy. Odaklan, Harriet.

"Pardon." Dikkatimi doğru dürüst toparlayabileyim diye diğer tarafa dönüyorum. "Buradayım. Hayırdır?"

"*Hayır* demişken, e-postayla dolaşan gif'ini gördün mü, benim küçük balık pulum? Tek kelimeyle *çok komik-sin.*"

Birden bir anı canlanıveriyor gözümde: Stroboskopik ışıklar, hareket eden bir zemin, ani bir su sıçraması. Utançla boğazımı temizliyorum.

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim işte.

"*Altı hafta önceydi* bu." diyorum kendimi savunurcasına. "Moda endüstrisinin bunu çoktan aşmış olması gerekir. Yapacak daha iyi bir şeyleri yok mu bunların?"

"Pek sayılmaz." diyerek bunu onaylıyor Wilbur. "Bahar ve yaz koleksiyonları arasında birazcık durgunluk var. Sen de bu boşluğu güzelce dolduruyorsun."

Telefonum çalıyor ve ekrana şöyle bir göz atıyorum.

"Vayy. Garip. Stephanie de beni arıyor. Paris'ten beri aramamıştı."

"Hımm? Ay, reddet gitsin bal kabağım. İnsanlara, yeni

kadife saç bandı serisinden aldırmaya çalışıyor sadece.”

Sonra da yüksek sesle boğazını temizliyor Wilbur.

“Neyse. Seni bugün aramamın nedeni, Harriet, çok özel, hayatta insanın karşısına bir kez çıkacak bir fırsat...”

Gözlerimi biraz daha kısarak camdan içeriye bakıyorum: India mor botlarını geri giyiyor.

“Sadece sınırlı bir zaman için. Sen de moda endüstrisinin seçkin ve elit üyelerinden oluşan bir grubun bir parçası olabilirsin...”

Şimdi de Toby dosyasını sırt çantasına geri koyuyor.

“...dünyanın dört bir köşesinden gelen bir yetenek *bol-luğu*...”

Nat paltosunu giyiyor. Hemen mi çıkıyoruz?

“...Niue’dan Nauru’ya...”

“Ha? Wilbur, neden bahsediyorsun sen? Niue ve Nauru mu? Her ikisi de Pasifik Okyanusu’nda birer ada. Dünyanın dört bir köşesi demek değil bu. Sadece bir köşesi.”

“Ahh...” diye iç geçiriyor Wilbur. “Boş ver.”

Kısa bir sessizlik oluyor. Sonra Wilbur öksürüyor. “Söylemeye çalıştığım şey şu... Harriet, benimle gelir misin?”

“Güney Pasifik’e mi?”

“Yeni kurduğum modellik ajansına.”

Birden tüm dikkatimi çekmeyi başarıyor Wilbur.

“Infinity’den ayrıldın demek. Ama...” *Yine mi* biraz kaba kaçacak. “Orada tekrar çalışmaya daha yeni başlama-

miş miydın?”

“Canım, mücevherli tacı kendi giymek varken kim sıradan bir tacı parlatmak ister ki?”

Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.

“Her şey hazır.” diye konuşmaya devam ediyor çabucak. “Çok süper bağlantılarım var, tüm top modellerim ve tasarımcılarımla sözleşmeler imzalandı. Yani gelmek istemiyorsan gerçekten hiç önemli değil...”

“Wilbur.” diyerek gülümsüyorum, camdan içeriye tekrar bakarken. “Elbette istiyorum. Seninle geleceğim.”

“Gelecek misin?”

“Evet! İyilik perimsin sen benim. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim.” Ayrıca, şu Paris olayından sonra Infinity Models’ta zamanımın neredeyse dolduğunu hissediyorum. Stephanie’den de sahiden nefret ediyorum ama bu sadece beklenmedik bir bonus.

Wilbur mutlu bir şekilde, “Oh!” diyor. “Harriet Manners, gösterişli beremin ponponusun sen. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu hiç?”

Bir kahkaha atıyorum. “Muhtemelen hayır. Peki, plan ne?”

“Yoluna koymam gereken birkaç ufak işim daha var. Ondan sonra bir cınlatacağım seni, tamam mı?”

Evet anlamında başımı sallayıp kafenin kapısına doğru yöneliyorum.

“Ben senin kızınım, Wilbur. Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyle.”

14

Yok, insanları okumayı beceremiyorum artık.

Geçmişte bir imayı, bir mimiği ya da dolaysız bir ifadeyi *muhtemelen* atladığım *tek tük* durumlar olmuştur elbette.

Ama bu sefer böyle bir şey söz konusu değil.

Arkadaşlarımın kafeye girdiğim andaki acelecilikleri yanlış anlaşılabilir gibi değil. İvedilikle çantalar omza atılıyor, kabanlar kapılıyor, kahveler içiliyor ve kekler silip süpürülüyor.

Sanırım hepimiz bunun nedenini biliyoruz.

Hepsinin partinin olabildiğince çabuk başlamasını istedikleri net.

Vay be, ne kadar *hevesliler*.

"Millet!" Her zamanki yerime otururken gülümsüyorum. "Sakin olun! Evime gitmemize *bir sürü* zaman var. Gece yataısı eğlencelerinin başlamasına..." Saatileme şöyle bir göz atıyorum. "Daha *en azından* on dokuz dakika var."

Hafif soğumuş olan Harriet-uccinomunu alıyorum masadan. "Gerçi, fazladan birkaç dakika kimseye bir zarar vermez kuşkusuz." diye ekliyorum ardından, Harriet-uccinomdan bir yudum alıp ayağa kalkarken. "Planlara şöyle bir göz atabiliriz tekrar."

Bir sessizlik oluyor.

Bu, öyle uzun süren bir sessizlik ki sessizlikte sallanabilecek olsanız, kocaman bir ağaca kurulmuş bir salıncak olarak kullanabilirsiniz bunu.

"Ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" diyor India Nat'e.

Gözlerimi kırpttırarak bakıyorum onlara. "Ne söyleyeceksiniz bana?"

"İl... Harriet..." diyor Nat hızla, kulakları pembeleşip elindeki kâğıdı bana doğru sallarken. "Son yazdığım makalenin sonucunu şimdi öğrendim de. C almışım. Üzerinde biraz daha çalışmam gerekiyor, dünkü gibi."

"Annem de mesaj attı." diyerek yüzünü ekşitiyor India, telefonunu hafifçe havaya doğru atarken. "Sınavlar bu kadar yaklaşmışken dışarıda kalmamı istemiyor."

"Aslında ben de biraz daha resim yapsam iyi olur." diyor Jasper büyük, siyah resim dosyasını tezgâhın ardından alırken. "Eğer herkes çalışacaksa."

Hepimiz istemsizce dönüp Toby'ye bakıyoruz.

"LED Flaşörlü Dr. Who Sonik Tornavida'mı göreniniz olmuş muydu daha önce?" diyor Toby, tornavidasını havaya kaldırırken. "Kedilerin aklını karıştırmak için gerçekten faydalı bir şey."

"Yani ne diyorsunuz?" Midemin alt kısmında bir köpürme başlıyor, sanki biri daha şimdi sirkeyle karbonatı ka-

riştirmiş gibi. "Beni yine mi ekiyorsunuz?"

"İptal etmiyoruz ki." diyor Nat, biraz daha kızarıp elindeki kâğıtla oynarken. "Sadece... Erteliyoruz."

"Yine mi?" diyorum, midem köpürmeye devam ederken.

"Sadece ikinci kez oluyor bu."

"Gece yatımı YİNE iptal ediyorsunuz demek?"

"Gece yatımızı..." diyor India, kaşlarını çatarak. "Bu hepimizin gece yatısı, Harriet."

"Ben de öyle dedim." diye çıkışıyorum, kollarımı göğsümde kavuştururken.

Buna inanamıyorum.

Niye arkadaşlarım da boş zamanlarını benim gibi doğru dürüst ayarlayamıyorlar ki? Benim de sınavlarım yaklaşıyor ama *beni* panik yapıp son anda plan değiştirirken görmüyorsunuz işte.

Bunun başlıca nedeni, son altı aydır her gece düzenli olarak makul miktarda tekrar yapıyor olmam ve dikkatli bir şekilde hesaplayarak oluşturduğum çalışma programım mükemmel bir şekilde işliyor.

Ama yine de *hazırlık* bu.

"Harriet." diyor Nat bitkin bir hâlde, kâğıdı ağız ağıza dolu çantasına koyup tekrar gözlerini ovuştururken. "Ben ne yapmayı tercih ederim sanıyorsun? Çeşitli kumaşlarınilmek sayılarını incelemeyi mi yoksa sizinle romantik kome-

diler izlemeyi mi tercih ederim?"

"Dur dur!" diyor Jasper telaşla. "Romantik komediler izleyecektik demek? Ne zaman çıktı bu?"

"Aaa!" diyor Toby, elini havaya kaldırırken. "Bunu biliyorum ben! Bana sor! Bana sor!"

Ve birdenbire tersliğim geçiveriyor.

Pek adil davranmıyorum, değil mi?

Herkesin hakikaten çalışması, tekrar yapması gerekiyor ve bu gece eğlenmek istememeyi *istemedikleri* de gayet açık.

Sadece hayal kırıklığına uğradım, hepsi bu.

Sonra da normalde mutlu olan arkadaşlarıma iyice bir bakıyorum ve göğsümde bir sızı beliriveriyor. Nat'ın gözlerinin altı her zamankinden daha koyu bir renk almış; Jasper'ın kaşları her zamankinden daha çatık ve kulağına yakın bir yerde bir parça turuncu boya var. India'nın ayaklarında ise ilk defa siyah botlar görüyorum onu tanıdığımdan bu yana.

Toby iyi dinlenmiş ve sakin görünüyor ama onun da benimkine benzer bir çalışma programı olduğundan şüphe ediyorum.

Virginia Üniversitesi'nden bir grup; kendilerine, yakın bir arkadaşlarına ya da bir yabancıya elektrik şoku verilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalmış yirmi iki farklı kişiyi incelemişler.

Ortaya çıkan sonuç şu: Tehlike altındaki bir insanın

beyin aktivitesi, sevdiği biri tehlike altında olan bir insanın beyin aktivitesinden farksızdır.

Arkadaşlarım yorgun, stresli ve endişeliler.

Bunlar benim dostlarım. Eğer onlar mutlu değillerse ben de mutlu değilim.

Bir şey yapılması gerekiyor.

"Tamam." diyorum, hızlı bir şekilde düşünerek. "Bir yarım saat boşluğunuz olduğunda bir yemek eğlencesi ayarlamama ne dersiniz?"

"Bu muhteşem olur." diyerek kocaman bir gülümseme yerleştiriyor India yüzüne. "Sağ ol, Harriet."

"Bir numarasın sen." diyor Nat, bana sımsıkı sarılırken.

"Dur biraz." Jasper, resim dosyasından başını kaldırıp bakıyor. "Bizi fajitaya ya da Meksika dürümüne çevirmeyeceksin, değil mi, Harriet-uccino? Hazırlamayı planladığın şu soğanlı, baharatlı avokado yüz maskelerinin beraberinde bir şeyler getireceğini biliyordum."

Jasper'a dil çıkarıyorum.

"Endişelenmeyin çocuklar." diyorum rahatlatıcı bir şekilde, JINTH Takımı Gece Yatisı dosyayı ortadan kaldırırken. "Bu iş bende!"

Arkadaşlar bunun için yok mudur zaten?

15

Kısa bir süre önce, çevrebilimciler tomrukçuluğun Wehea Ormanı'ndaki çevresel etkisini değerlendirmek üzere Endonezya'nın Borneo Adası'na kameralar yerleştirdiler.

Gözlemledikleri şey onları hayrete düşürdü: Ormandaki orangutanlar, daldan dala atlamak yerine kesilip yere devrilmiş olan ağaçları yol olarak kullanıp gidecekleri yere yürüyerek giderek enerji tasarrufu sağlamayı tercih ettiler.

Kıssadan hisse: *Uyum sağlamak önemlidir.*

Ve ayrıca —hadi dürüst olalım— ne yapıp edip gereksiz yere hareket etmekten kaçınmak gerekir.

Eve vardığımda, yeni bir plan üzerinde çoktan kafa yormaya başlamıştım bile. Arkadaşlarımla mutluluk parıltılarını kaybetmelerine müsaade edemem. Artık gece yatışı için zaman yok. Tamam, sorun değil. Ben değişen koşullara kolayca uyabilen biriyim. Yumuşak başlıyım. İstediğimde yön değiştirebilirim: Hayatta süzülürken ani dalışlar yapabilirim bir serçe, bir kılıç kırlangıcı ya da bir pencere kırlangıcı gibi.

Belki de atik bir güvercin gibi.

Arkadaşlarımla için Gelmiş Geçmiş En İyi JINTH Takımı

Pikniği'ni hazırlayacağım.

Bu, parkta yapılan hızlı, neşeli, gelişigüzel bir piknik olacak. Adamakıllı bir molaya ihtiyaç duyduğunuzda, çabucak fiziksel, zihinsel ve ruhsal besin sağlayan türden bir piknik.

Avazı çıktığı kadar "mutluluk" diye bağırın türden bir piknik. Çünkü kabul etmek gerekir ki hiçbir şey dolu bir mide ve kişiye özel kurabiyeler kadar çok neşe ve gevşeme sağlayamaz.

Şu anda ihtiyacım olan tek şey, uygun bir tema.

Belki birkaç tane de doğru dürüst yiyecek tarifi. Bir iki içecek seçeneği. Muhtemelen bir süs flaması. Gün ışığından faydalanmayı ve rüzgârdan korunmayı en üst düzeye çıkarmak için tam olarak nerede oturacağımızı belirlemenin de zararı olmaz.

Dönergecin üzerine beşimizin de sığacağından oldukça eminim ama belki de öncesinde bir gidip ölçmem...

"Harriet?" diyor Annabel, ben *patırtıyla* evin kapısından girip direkt olarak merdivenleri tırmanmaya başlarken.

"Duramam!" diye neşeli bir şekilde sesleniyorum başımı hafifçe geriye çevirip. "Acayip meşgulüm!"

Bu haftaki ders çalışma programımı, pikniği ve bu piknik için yapacağım hazırlık süresini hesaba katarak yeniden düzenlemem gerek.

İşte tam da bu nedenle çalışma programımı bilgisayar-

da bir tablola programıyla hazırlamış olmam çok kullanışlı bir şey. Çabucak birkaç tuşa basmam ve yeni bir renk kullanmamla birlikte, piknikler gibi düşünülmeden karar verilen, anlık gelişen aktiviteler için boşluğu bulunan yepyeni, son derece esnek bir çalışma programım olacak.

“Harriet!” diyor Annabel çok daha yüksek bir sesle. “Sadece bir saniye bekle!”

Merdivenlerin üst kısmında duraksıyorum.

Sonra da aşağıya bakıp gözlerimi kırıştırıyorum: Bir şeyler değişmiş. “Şey mi... Nasıl...” Ortalığı kokluyorum. “Bu koku da ne?”

Bir saniye, bir saniye: Annabel *önlük* mü takmış? Bir mutfak *önlüğümüz* olduğundan haberim bile yoktu. Hem annem hem de babam bayat bir kruvasanı ısıtmanın onları aşçıbaşı seviyesine yükselttiğini düşünüyorlar.

“Yemek yapıyorum.” diyor üvey annem, nedendir bilinmez, parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak. “Becerilerimi arttırıyorum, aileyi idame ediyorum, sevdiklerime besin, vitamin ve mineraller sağlıyorum vesaire vesaire.”

Muhtemelen alaysız söylenmesi gereken bu ifadeler için havada bir sürü tırnak işareti yapıyor.

“Yemek yapıyorsun demek?” diye tekrarlıyorum şaşkınlıkla. “Bu kadar şaşırmam boşuna değil tabii. Tabitha, bu tarihî olayı dikkatle izle. Bir daha asla olmayabilir.”

Sonra da kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıyorum.

"Muhtemelen bunu hak ettim." diyerek gülümsüyor Annabel. "Baban Tabitha'yı yürüyüşe çıkardığı için kime konuştuğundan tam olarak emin değilim gerçi."

Yumuşak bir şingırdama sesi işitiliyor ve Bunty, pembe kafasını salonun penceresinden içeriye uzatıyor. "Sence nasıl, canım? Görünen o ki arabamın bagajına düşündüğüm-den daha fazla hediye sığdırabiliyorum."

Yüzüklerle kaplı elini şöyle bir havada savuruyor.

Salonumuz kozasından henüz çıkmış devasa bir kelebek gibi görünüyor: Her tarafta canlı renklerde desenli battaniyeler, düş kapanları, kristaller, çingıraklar ve kırlentler var. Dört bir köşedeki lambalar yakılmış ve saksılara yeni bitkiler dikilmiş. Her bir yüzeye de kristaller serpiştirilmiş.

Vay. Gayet hızlıca.

"Bu senin için." diyor Bunty, iki ucuna küçük pirinç ziller tutturulmuş olan uzunca bir deri parçasını bana uzatırken. "Bunlar Tibet'ten Budist *Tingsha Çanları*. Bunların sesinin hemen sakinleştirici bir etkisi vardır. Dene."

İtaatkâr bir şekilde zilleri birbirine vuruyorum. Sonrasında ağır ağır yok olan hoş, yüksek, uzunca bir ses dolduruyor odayı.

Yok. İşe yaramadı: Hâlâ meşgulüm.

"Hep birlikte birer fincan çay içmeye ne dersiniz?" diyor Annabel neşeyle. "Su yeni kaynadı."

"Evet, lütfen!" diyorum minnettar bir şekilde, ardıma

dönüp holü geçmeye başlarken. “Kapımın önüne bırakabilirsin!”

“Harriet, kastettiğim bu de...”

“Sağ ol!” diye bağırıyorum.

Ardından da odama girip sıkıca kilitliyorum kapımı.

16

Sonraki birkaç günü çok yoğun geçiriyorum.

Açık ve öğretici yuvasındaki bir kuş gibi etrafım ders kitaplarıyla çevrili bir hâlde yatağımın üzerinde oturmuş, olabildiğince çok şey çalışıyorum.

Çeşitli amino asit kombinasyonlarını çalışıyorum: Alanin, sistein ve valin. Ribonükleaz moleküllerinin üçüncül yapısını ve polipeptidin tam olarak nasıl katlandığını ezberliyorum.

$y=x^5-3x^2+x+5$ denkleminde dy/dx 'i ve d^2y/dx^2 'yi buluyorum; $x^2-4x-12$ 'yi çarpanlarına ayırıp grafiğini çiziyorum. Kuarklarla antikuarkların baryon sayılarını ve leptonlarla antipartiküllerin özelliklerini öğreniyorum.

(Bu arada, bunların ne olduğunu öğrendik sonunda. Belli bir Amerikalı özel öğretmene teşekkür meşekkür yok bu nedenle.)

İki porsiyon yoğurtta yeryüzündeki insanlarda bulunduğu kadar çok bakteri bulunduğunu da keşfettim hatta.

Ardından da kahvaltı etmeyi kestim acilen.

Ve molalarım sırasında bir JINTH Piknik Seti hazırlıyorum. Bir menü, kişiye özel kâğıt tabaklar, peçeteler ve müzik var bu sette. Olur da hava kararınca bu rahatlatıcı,

mutluluk veren partinin devam etmesini istersek diye mini maytaplar bile koydum.

Bu eğlence *alışılmışın dışında* bir şey olsa da standartlara da gayet uygun olacak.

Annabel'le Bunty, arada bir dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlar. Çakralarımın temizlenmesine ihtiyacım var mıymış? Niye bir kez olsun odamda yere oturup yemek yemek yerine onlarla birlikte yemiyormuşum? Ama beni etkileyemiyorlar.

Okul bile odaklandığım şeyden alıkoyamıyor beni.

India, Toby ve Jasper, kendilerini çeşitli ders dışı aktivitelerle verip ortadan kaybolurken ben elimde düzgün notlarla okulun bekleme salonunun bir köşesine çömelip ders çalışıyorum.

Salı öğleden sonra, o hafta yapmam gereken tam bir haftalık tekrarı bitirmiş oluyorum. Bu da her an ortaya çıkabilecek herhangi bir sosyal aktivite için artık müsait olduğum anlamına geliyor.

Böyle bir şey ne zaman olursa artık.

Üzerinden 71 saat geçti ve kimseden hâlâ ses çıkmadı ama belki de imalarımın üstü çok kapalıydı.

Selam JINTH Takımı! Çarşamba günü için hava tahmini gayet iyil ;) Hxx

Perşembe günü parçalı bulutlu, aralıklı güneşli!

Rüzgâr hızı sadece 17,7 km/sal ;) Hxx

Cuma günü nem oranı %73. Sandviçlerinizi sarın ;) Hxx

Nihayet akşam üzeri 4.30'da, tam okuldan eve varmak üzereyken bir yanıt alıyorum.

Tamam Harriet! 5'te parkta? Nat x

Çabucak, neye ne kadar zaman ayıracağımı hesaplıyorum.

Hazırlanmak için on dakika, piknik sepetini hazırlayıp giyinmek için beş dakika, parka koşmak için beş dakika, parka koştuktan sonra kendime gelmek için beş dakika.

Bu da pikniği kurmam için birkaç dakika bırakıyor bana. Zaten ihtiyacım olan zaman da bu kadar aslında. Resmen mutlu olmanın zamanı geldi, JINTH Takımı.

Çok şaşıracaklar.

"Vay canına." diyor Bunty, ben alelacele JINTH sandviçlerini sepete tıkıştırırken mutfağın kapısında belirerek. *"Korkunç derecede yaratıcı görünüyorlar, canım."*

Reçel, Nutella, ton balığı ve jambon.

Tamam, *kendimle* mücadele edip sonunda göbek salata koymaya razı olduğumu kabul ediyorum ama isterlerse çıkarabilirler bunları sandviçlerinden.

"Bu sandviçler çok geniş bir besin yelpazesi içeriyor." diye bilgilendiriyorum Bunty'yi, sandviçleri plastik bir saklama kabına doldururken. "A vitamini, kalsiyum, protein."

Doymuş yağın adını ağzıma bile almıyorum ama boş verin.

"Lezzetli." diyerek gülümsüyor büyükannem, kapı aralığına yaslanırken. "Bu günlerde küçük bir arı gibi meşgulsün, canım. Vız vız vız."

Evet anlamında başımı sallıyorum, büyük bir paket cip-si sepete atarken. "Yapılacak çok şey var yalnızca."

"Bunu görebiliyorum." diyerek gülüyor Bunty. "Ama..." Turkuaz yüzüklerle dolu elini koluma koyuyor. "Perilerin dans etmesi için bahçede biraz yer bırak."

Gözlerimi kırıştıtarak Bunty'ye bakıyorum. Aaaa. Dans.

Arkamı dönüp mutfak masasının üzerinde duran *break dans* kitapçığını alıyorum hemen. Parkta bunun için *bir sürü* yer vardır.

"Artık daha mutlu görünmene çok memnun oldum." diyerek daha yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ediyor Bunty, ben kocaman sepeti omzuma takarken. "Anlatsana, tüm o mektuplardan sonra hiç aklından geçirdin mi N..."

"Naylon poşet." diyorum çabucak, elime birkaç poşet alırken. "Evet, birkaç tane aldım. Sağ ol!"

Bunty'nin yanağına bir öpücük konduruyorum çabu-

cak.

Sonra da çantamı diğer omzuma takıp hızla kapıya yöneliyorum.

"Harriet?" diyerek merdivenlerin alt kısmında beliriyor Annabel, kucağında banyodan yeni çıkmış olan hafif ıslak, kızarmış Tabitha'yla birlikte. "Annemin tarifini Peru'dan getirdiği bir çeşit tavuk yahnisi yapacağım. Biraz ister misin sen de?"

"Evet, lütfen!" diye sesleniyorum başımı hafifçe geriye çevirerek. "Buzdolabına koy, ben sonra ısıtırım!"

Eğlenceli anlar başlasın bakalım.

17

İşte tam da bu nedenle hazırlıklı olmakta *her zaman* fayda var.

Arta kalan sadece yetmiş üç saniyem olduğundan, çabucak piknik örtümü yere serip JINTH markalı plastik bardakları ve kâğıt tabakları yerleştirip ağaca süs flamasını asıyorum. her bir flamada bir harf var ve özenle seçilmiş şarkılardan oluşan çalma listemin bulunduğu iPod'umu hoparlörlere bağlıyorum.

Maharetli bir şekilde, hazırlamış olduğum Monopoli oyununu kuruyor ve yanımdan geçen genç çifti görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. El ele tutuşmuş, kıkırdaşıyorlar oğlanın kabanının içinde.

Hava o kadar da soğuk değil.

Ayak seslerini duyduğumda olabileceğim kadar çok hazırım zaten.

Bu, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, çok *hazırım* anlamına geliyor.

"Hadi canım!" diyor Nat yüksek sesle. "Christopher'la Ananya çıkıyorlar demek!"

"Ne var?" India'nın sesi çok net. "Christopher. O mo-

ruk hâlâ kendini Hamlet sanıyor yahu. İlk randevularına acayip bir bereyle gelmiş.”

“Bööö. Bir keresinde beni öpmüştü, biliyorsun. Dudaklarını koparıyordum az daha.”

“Ağız ağıza bağlantı kurmak insanların birbirleriyle bilinç dışı biyolojik bilgi alış veriş yapmalarına yardımcı olur aslında. Christopher muhtemelen senin bağışıklık sisteminin onunkinden farklı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu sadece.”

Onları henüz göremiyorum ama bu konuşanın Toby olduğu gayet açık.

“Şu turuncu kırmızı gökyüzüne bakın. Bir Turner tablosundan bir parça gibi.”

Bu da Jasper.

“Vallahi.” diye konuşmaya devam ediyor Nat hızla. *Hadi hadi hadi acele edin...* “Geçen yıl olanlardan sonra bence muhtemelen hak ediyorlar birbirle...”

Nihayet parkın girişine varıyorlar. Tanrım, ne kadar da yavaş yürüyorlar.

Buraya ulaşmaları çok zaman aldı.

“İşte!” diye heyecanla bağıríyorum kollarımı iki yana açmış, ellerimi havada sallayarak zıplarken. “JINTH Pikniğı’ne hoş geldiniz arkadaşlar! Gelin! Oturun! Gönlünüzün arzu edebileceğı her şey var burada!”

Şaşkınlıktan dilleri tutuluyor.

“Bakın!” India’yla Nat’i kollarından tutup sürükleyerek piknik örtüsüne doğru çekiyorum. “Özel bir Scrabble oyunu hazırladım! Sadece J, I, N, T, H ve diğer ünlü harfleri kullanabiliriz ama bu harflerle ne kadar çok kelime türetililebileceğini görünce şoke olacaksınız.”

“İNAT ve TENHA bunlardan sadece ikisi.” diyor Toby, örtünün üzerine otururken.

“JINTH peçetelerimiz de var!” diyorum, peçeteleri bir yelpaze gibi tutup sepetten çıkarırken.

“Dâhiyane!” diye bağıyor Toby, el çırparak.

“Ve JINTH kurabiyelerimiz!”

“Düşsel!”

Tamam da Toby haricinde birilerinin daha bundan etkilenmesine ihtiyacım var. India, Jasper ve Nat hâlâ gözlerini dikmiş sessizce bakıyorlar piknik örtüsüne.

“Oturun hadi!” diyorum, başımla işaret ederek. “Rahatınıza bakın! Yiyin! İçin! Mutlu olun!”

Üzerinde yazılar olan, yeni çıkmış şu kurulama bezlerine benzemeye başladım.

“Vay canına, Harriet.” diyor Jasper, bir elini saçlarının arasından geçirip oturmak için yere doğru çömelirken. “Sen hiçbir işi yarım bırakmazsın, değil mi?”

“Bu... Aşmış bir şey.” diyor India, çantasından bir poşet çıkarırken. “Ben... Şey getirdim... İlıı... Bir paket bisküvinin dörtte üçünü.”

Utandığı her hâinden belli bir hâlde bisküvileri bir tabağa döküyor India.

“Buna cidden hiç gerek yoktu, Harriet.” diyor Nat nazikçe, yere oturup küçük bir paket peynirli tuzlu çubuk çıkarırken.

“Saçmalamayın!” diyorum neşeyle, limonata dolu bardakları dağıtırken. “Paylaşabiliriz. Bir *takımın* yaptığı da budur zaten! Şimdi oturup gevşeyin. Christopher hakkında ne diyordunuz az önce? Aman Tanrım, onunla sahneye çıktığımız ve Alexa’nın...”

Birden cebim titremeye başlıyor.

Çok kısa bir süre sonra da *Bibbidi-Bobbidi-Boo* çalmaya başlıyor.

Telefonum on saniye sonra susunca boğazımı temizleyerek “İlî...” diye konuşmaya devam ediyorum sakın bir şekilde. “Alexa’nın hayvan sesleri çıkarmaya başladığı o anı ve...”

İyilik Perisi müziğı tekrar çalmaya başlıyor.

Jasper, India ve Nat gözlerini cebime dikmiş merakla bakıyorlar. Toby, Monopoli oyununda kullanacağı küçük köpek piyonuna hohlayıp piyonu kazağının koluna siliyor.

“Telefonuna bakmalısın Harriet.” diyor India sonunda.

“Evet!” diyor Jasper kaşlarını kaldırarak. “Arayan; başlıklı mavi bir pelerin giymiş, asalı, bir balkabağı ve birkaç kertenkelesi olan bir iyilik perisi olabilir.”

Yutkunuyorum. Hayır, olmasın lütfen.

Şu anda değil. Ne zaman istersen o zaman ama şimdi değil.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıp evrene sessiz, kaçamak bir dua yolladıktan sonra telefonumu cebimden çıkarıp yüzümü diğer tarafa dönüyorum. "Alo, Wilbur?"

Anlaşılan o ki evren beni dinlemiyormuş.

"Tekboynuzları hazırla, tavşancık. Zamanı geldi."

18

Aslında zaman diye bir şey yoktur. Saniye bile aslında olduğunu sandığımız şey değildir. Resmî olarak saniye, en düşük enerji seviyesindeki Sezyum-133 atomunun iki hiperfin seviye arasındaki geçiş radyasyonunun 9.192.631.770 periyoduna karşılık gelen süredir.

Ayrıca, tekboynuzlar da öyle sokaklarda aylak aylak dolaşan canlılar değildir. Yani, Wilbur'un söylediği şeyler bilimsel olarak hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ama ben onun ne kastettiğini tam olarak biliyorum.

Sadece, buna inanmaya içim el vermiyor.

Gözlerimi dikip hazırladığım güzel pikniğe bakıyorum içim sızlayarak. "Bu-Bu akşam için bir iş mi var?"

"Hayır, Londra'da büyük bir seçme var." Arkadan gelen patırtı kütürtü nedeniyle Wilbur'u zar zor duyabiliyorum. "Bunu daha şimdi öğrendim zeytin çekirdeğim ama hemen yola çıkarsan yetişebilirsin."

Şu anda sandviçlerinin paketini açıp içlerinde ne olduğunu anlamak için merakla bakmakta olan arkadaşlarıma tekrar şöyle bir bakıyorum. "Bunu hiçbir şekilde erteleyemeyiz, değil mi?"

“Korkarım ki hayır, yumurcak.” Arkadan gelen gürültü daha da yükseliyor. “Detayları gönderiyorlar. Bunları hemen sana e-postalarım.”

Panik olmuş bir hâlde, çabucak elimdeki seçenekleri gözden geçiriyorum.

Hiç seçeneğim yok.

Yeni ajansında ona yardımcı olacağıma dair bir söz verdim Wilbur’a ve bunu ne kadar az istiyor olsam da şu anda bu sözümü tutmalıyım. Keyifsiz bir hâlde çantamla oynamaya başlıyorum.

Bunun olma olasılığı ne kadardı?

228’te bir, hepsi bu.

On beş aydır —547 gündür— modellik yapıyorum ve bu süreçte sadece *iki* tane resmî seçmeye katıldım. Biri Yuka’yla, biri de bir Amerikan dergisiyleydi. İstatistiksel olarak primli tahvillerden⁷ para ödülü kazanma olasılığım, şu anda bu telefonu alma olasılığımdan daha yüksekti.

Belki de yatırım yapmayı düşünmeye başlamalıyım.

“Elbette.” diyorum iç geçirerek ayağa kalkarken. “Ola-bildiğince çabuk gideceğim.”

“Sakın portföyünü unutma, minnoş. Bu süper önemli.”

Evet anlamında başımı sallıyorum. “Anladım.”

7 Premium Bond (İng.). İngiltere’de Ulusal Tasarruf ve Yatırım Kurumu tarafından uygulanan bir tasarruf modelidir. Bu fona yatırılan her 100 Sterlin için verilen numaralara dayanarak her ay çekiliş yapılmakta, bir milyon Sterlin büyük ikramiyenin yanı sıra birçok ikramiye dağıtılmaktadır. (ç. n.)

"Şahane." deyip duraksıyor Wilbur. "Ve... Bebek pandam? Teşekkür ederim."

Telefonu bırakıp önümde durmakta olan harikuladeliğe bakıyorum hüznle. Dikkatli bir şekilde planlanmış, muhteşem pikniğim tamamen mahvoldu.

Ama...

"Londra'ya gitmem gerekiyor." diyorum saatime bakarken. "Ama burada olurum tekrar... En fazla bir saat sonra?"

Ümitle arkadaşlarıma bakıyorum.

"Bu bir soru değil, Harriet." diyor Toby. "Sonuna soru işareti koydun ama bu düz bir cümle."

Yalvarır gözlerle Nat'e bakıyorum. O anlıyor benim bu ince retoriğimi. "Hımm..." diyor birkaç saniye sonra, parka bakınarak. "Elbette. Bence bekleyebiliriz."

"Sen dönene kadar Scrabble oynamaya başlamayız." diyerek kabul ediyor Toby de.

"Ve elimizden geldiğince şu etli-çikolatalı-balıklı-marullu sandviçleri yememeye de çalışırız." diyor Jasper, kaşlarını kaldırarak. "Ama hiçbir şey için söz veremem. Sadece insanız biz."

India, mor topuklarını çamura batırıyor sessizce. Onun bu yıkıcı habere benden daha çok üzüldüğü çok açık. Zavalılık.

Mutluluk unsuru saniye saniye tükeniyor.

“Endişelenme!” diyorum, hafifçe koluna vurarak. “Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim ve sonrasında da çok eğleneceksiniz, bekle de gör bak! İlelebet JINTH Takımı!”

Babama kısa bir mesaj yazıyorum:

Wilbur için Londra’ya gidiyorum! Geç kalmam! Hxx

Ardından da koşmaya başlıyorum.

19

Bazı Mikronezya kültürlerinde, terin savaşçının *parfümü* olduğuna inanılır.

Gereksiz detaylara girmeyeceğim.

Şu kadarını söylemem yeter: O kadar coşkuyla yürüdüm ki Wilbur'un bana mesajla yolladığı Soho'nun orta yerindeki adrese vardığımda, oluk oluk Harriet suyu akıyor alnımın orta yerinden.

Ve sırtımdan, diz kapaklarımdan... Ayak tabanlarımdan.

Esasen, Batı'nın Kötü Cadısı gibi can çekişmekte ve danişma masasının önünde erimekteyim.

Terimi çabucak kazağımın koluna siliyorum ve bozuk bir elektrik süpürgesi gibi ses çıkarmadan solumak için elimden geleni yapıyorum.

Sonra da masada duran zili çalışıyorum ve boş salona şöyle bir göz atıyorum.

Bu bina cidden çok büyük.

Mobilyalar beyaz deri; duvarlar tamamen gri tuğlalarla kaplı ve her yerde cam, yeşil bitkiler ile çakıl taşları var. San-ki insanlar için yapılmış bir çeşit devasa bir teraryum burası.

“Merhaba?” diye sesleniyorum aceleci bir tavırla, tekrar zili çalarken. Sesim bir top gibi zıplıyor salonda. “Kimse yok mu?”

Duyulan tek ses, cam müracaat masasına *pıt* diye damlayan başka bir ter taneciğinin sesi.

Aman Tanrım: Seçmeleri kaçırmış olmalıyım.

Gerçi, kimi kandırıyoruz, yetişmem mümkün müydü sanki? 1,6 km en hızlı, dört dakika on iki saniyede koşula-bilmiş bir kadın tarafından bu zamana dek. Bu rekoru yakın zamanda kırma ihtimalimin olduğunu hiç sanmıyorum.

Buraya koşarken bir ara bir elektrik direğine yaslanmış geçirirken buldum kendimi zaten.

Tekrar gözlerimle tarıyorum odayı. Hâlâ hiçbir şey yok.

Sonra, bir kapıya yapıştırılmış olan bir kâğıt fark ediyorum. Üzerine siyah keçeli kalemle şöyle yazılmış:

MODELLER->

Kalbim hâlâ küt küt atarken ağır kabanımı alalecele çıkarıyorum üzerimden. Uzun, terden yapış yapış olmuş kırmızı atkıyı çözüp omzuma atıyor ve terli tişörtümü düzeltiyorum.

Sonra da hızlı adımlarla koridorda yürümeye başlıyorum.

Koridor, kır koşusu kâbuslarımdaki gibi kilometreler-

ce uzunmuş gibime geliyor ama son bir gayretle üzerinde SEÇMELER yazan bir kapağı varıyorum.

Nefes nefese solurken bir rahatlama hissiyle duruyorum.

Aynı zamanda bir bulantı hissi de oluyor. Cidden bu kadar çok fiziksel aktiviteye uygun bir bünyem yok benim.

"Geldim!" Hızla kapağı vurup alınımdaki ter taneciklerini silerken soluyorum. *Lütfen. Lütfen bitmiş olmasın.*

"Merak etmeyin, geldim!"

"Bekleyin bi..." diyor biri.

Ama çok geç: Bekleyecek hâlim yok.

Son bir titremeyle dizlerimin bağı çözülüyor: Tüm ağırlığımla küt diye kapağı yaslanıyorum.

Kapı *tık* diye açılıyor.

Ben de küçük bir dehşet çığlığıyla moda dünyasının ortasına yüzüstü kapaklanıyorum.

20

Bir odaya girmek için daha iyi yollar vardır muhtemelen. At sırtında girilebilir bir odaya, mesela.

Kocaman bir motosikletle ya da alev alev yanan bir savaş arabasının altın kanatları üzerinde durarak da girilebilir. Yanlamasına taklalar ya da geriye salto atarak; iki ejderhanın sırtları üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durmuş, aynı zamanda borazan çalarak da girilebilir bir odaya.

Ki bunların *tamamı*, AAHHH diye bağırarak yüzüm döşeme tahtalarında, yerde yıldız şeklini almış bir şekilde uzanmaktan daha hoş olurdu.

Ardımdan kapı *bam* diye kapanıyor.

Bir ahtapotun bacaklarından hiçbirisi, diğer bacakların ne yaptığını bilmez. Sanırım aynı şey benim uzuvlarım için de söylenebilir.

"Pa-Pardon." diyorum utanmış bir kahkahayla, sırılsıklam olmuş bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp ayağa kalkmaya çabalarken. "He-her bir bacağımızda on üç kas bulunur ve sanırım benimkilerden bir tanesi isti..."

Bocalayarak konuşmayı kesiyorum.

Yine büyük pencereleri olan, uzun beyaz bir masa ve

beyaz sandalyeler bulunan büyük, gri bir odanın orta yerine düştüm. Duvarlarda çerçevelenmiş renkli resimler asılı; masa bir sürü küçük tabak ve bardakla dolu ve masada ciddi görünümlü dokuz kişi oturuyor: Çoğu şık elbiseler, koyu renk takımlar giymiş ve kravat takmış.

Hepsi sandviç yiyorlar.

Ya da yemeye çalışıyorlar işte.

Kapıdan dalışım bunu bir şekilde sekteye uğratmış gibi.

"Hımm..." diye kekeliyorum, onların lokmaları ağızlarında kalırken. "Pardon, bu model seçmeleri değil mi?"

"Öyle *olacak*." diyor kot giymiş olan tek adam, elindeki sandviçi bırakırken. "Şu anda öğle yemeğimizi yiyoruz."

Buna inanamıyorum. Deliye dönmüş bir oyuncak ayı gibi bir piknikten başka bir pikniğe mi koştum yani?

"Aaa."

"Evet, *aaa*." Soğuk bir şekilde bakıyor bana adam. "Özel toplantı odalarına içeriye davet edilmeyi beklemeden küt diye dalar mısın genellikle?"

"Ha-hayır."

"Bunu duyduğuma sevindim. Lütfen aynı şekilde çıkmaktan çekinme. Belirlenen zamanda, senin kadar yatay olmayan diğer modellerle birlikte geri gelebilirsin."

Sonra da sandviçini ağızına sokup bir ısırık alarak yanında oturan kadına dönüyor Kotlu Adam.

Dikkatli bir şekilde boğazımı temizliyorum.

"Ne zaman peki bu?" Çabucak saatime göz atıyorum.
"Tam olarak yani?"

"Bulunmayı tercih edeceğin başka bir yer mi var?"

Yanaklarım elektrik üretmeye yetecek kadar yanıyordu zaten ama şu anda yüzümü titreştirmeye başlamak üze-reymişler gibime geliyor. İçimden, derinlerden gelen bir hayatta kalma içgüdüğü bana son derece dikkatli olmamı söylüyor.

Evet. "Ha-hayır."

Kaşlarını daha da çok çatıyor Kotlu Adam. "Bak, ne di-yeceğim sana. Sıranın önüne geçip kendini herkesten önce göstermeye *hevesli* olduğun çok net olduğuna göre bunu neden hemen yapmıyorsun?"

"Pa-pardon?"

Kotlu Adam, grubun geri kalan kısmına bakıyor. Dürümlerini, sandviçlerini bırakmışlar, sınıf arkadaşlarımla hayvanat bahçesine yaptığımız okul gezisi sırasında dışkı-sını sağa sola fırlatarak dolaşan şempanzeye baktıkları gibi bana bakmaya başlıyorlar.

Ama bir hayli daha az eğlendikleri net.

"Üç dakikan var, her kimsen. Bu, bize vay be dedirt-mek için büyük bir fırsat bu senin için ve..." Saatine bakı-yor. "Şu an itibarıyla süren başladı."

21

G uinness dünya rekorlarına göre, bana verilen süre zarfında çekilen sınav sayısı dört yüz yirmi. Bu adamın ses tonunda öyle agresif ve askerî bir şey var ki hemen yere uzanıp yeni bir rekor kırmam mı bekleniyor acaba diye merak ediyorum.

Yere uzanıp sınav çekmek yerine, dengemi sağlamaya ve/veya kendimi yere demirlemeye çalışarak eğilip çantamı dikkatli bir şekilde ayaklarımın yanına yere bırakıyorum.

Sonra da derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirsin, Harriet. Sen deneyimli bir modelsin artık. Bir bilgi abidesi, parlayan bir profesyonellik ve ustalık örneğisin.

“Herkes merhaba.” diyorum, nedendir bilinmez tişörtümün eteğini kaldırıp reverans yaparken. “Ben Harriet, modelim.”

Muhteşem. Kafasının arkasında bulunan yayı çekerek konuşturabildiğiniz şu tüyler ürpertici oyuncak bebeklerden biri gibiyim aynen.

“Hangi ajanstan?”

Bu soruyu soran kadına bakıyorum boş gözlerle. Hangi ajanstan? Bunu sormak asla aklımın ucundan bile geçme-

mişti doğrusu. "Aah... Bebek Panda ve... Ortakları?"

"Saçma bir ad." diye çıkıyor Kotlu Adam. "Portföy?"

Hızla eğilip çantamdan bir şey alıyorum ve önlerindeki masaya bırakıyorum.

Hepsi birden eğilip önlerine bıraktığım şeye bakıyorlar.

"Bu da ne?"

Kitabın kapağında yazıyor olmasına rağmen, "*Dostoyevski'nin Suç ve Ceza'sı*." diye açıklıyorum kibar bir şekilde. "*Yeraltından Notlar* kadar iyi değil ama yine de insanoğlunun durumunu en ham ve korunmasız hâliyle mükemmel bir biçimde yansıtıyor."

Kotlu Adam iç geçiriyor. "Sevimli olmaya mı çalışıyorsun?"

Aslında evet. Bir modellik seçmesinde beklenen de bu değil midir?

"Senin portföyün..." diye sabırla açıklıyor kadın. "Modellik portföyün? İçinde senin modellik yaparken çekilmiş fotoğrafların bulunan? Ne tür işler yaptığını görebilelim diye hani?"

Yanaklarım daha da kızarıyor. Şu an kendimden geçmiş bir hâlde acele ediyor olmadığımın Wilbur'un *yanına* bir *Rus klasiği çevirisi* al demek istemediğinin farkına varıyorum.

En azından *Budala'yı* getirmeliydim.

O daha uygun olurdu.

"Portföyüm evde." diye itiraf ediyorum bir duraksamanın ardından. "Yatağımın altında." Paris'teki fiyaskom sayesinde, bir süredir örümcek ağı ve toz yumağı toplamakla meşgul portföyüm.

"Pekâlâ." Kotlu Adam, sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Peki *neden* bu iş için uygun olduğunu düşünüyorsun? Bize diğer modellerin sunamayacağı ne sunabilirsin?"

Bu, bir yıldan daha uzun bir süre önce Yuka Ito'yla katıldığım ilk seçmeye benziyor. Gerçi, şu anda daha hazırlıksızım ve kendimi daha da gülünç duruma düşürüyorum. Üstelik, bunun mümkün olabileceğinin farkında bile değilim.

İşlerin tam tersi şekilde yürüyor olması gerekmez miydi? Şu ana kadar bu konuda bir hayli yol kat etmiş olmam gerekmez miydi?

Ya da en azından *birazcık* daha iyi olmam?

"Haa..." Buraya gelirken trende oturup yarım saatten uzun bir süreyi bulutları hayvanlara benzetmeye çalışarak geçirdim. *Niye e-postalarımı kontrol etmedim ki?* "Çok iyisiniz siz... Hımm... Modacılar. Giysileriniz gerçekten çok..." Ne? "Düzgünce... Dikilmiş."

"Burası bir moda ajansı değil." Birbirlerine bakıyorlar. "Nerede olduğundan haberin var mı senin?"

Yine bir utanç dalgası kaplıyor tüm bedenimi.

"De-detaylı bilgim yok." Aman Tanrım, hiç olmadı durup binanın dışındaki tabelayı okuyabilirdim. *Neyim var benim?*

Lütfen kimse yanıtlamasın bu soruyu.

Telefonum çalıyor. "Hımm..." diyorum, terlemiş elimle telefonumu alıp sessize almak için çabalarken ama nafile. "Pa-pardon."

Telefonum tekrar çalıyor ve tekrar sessize almak için uğraşıyorum. "Pardon."

Üçüncü kez de aynı şey oluyor.

Çoğu İngiliz, hayatları boyunca iki milyon kereden fazla özür diler. Sanırım ben on saniye içinde bunun tamamını tüketmiş olacağım.

Son bir çaresizlikle telefonumu atkıma sarıp çantamın dibine atıyorum.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Gündelik kıyafetler giymiş olan adam, kolları hâlâ kavuşuk hâlde ayakta duruyor. "On numara performansın bu demek?"

Bunu hemen telafi et, Harriet.

"Birçok iş yaptım." diyorum çabucak. "Yuka Ito'nun yüzüydüm; Baylee için büyük bir kampanya çekimi yaptım; Japonya'ya, Rusya'ya, Fas'a gittim... ve..." *Paris'ten bahsetme Paris'ten bahsetme...* "Ve geçen yıl New York'ta gerçekten hoş bir dergi çekimi yaptım."

"Seni bir yerden tanıdığımı *biliyordum!*" diye bir çılgık

atıyor Amerikalı bir kadın, ellerini havaya kaldırarak. “Bir çuval giymiş ve çamura bulanmıştın!”

Gözlerinde canlandırmaya çalıştığım imaj bu değildi.

Bay Kotlu kaşlarını çatıyor. “Tanıdık *geliyorsun* ama... Tam olarak çıkaramadığım bir şey var... Saçlarınla ilgili...”

Kaşlarını çatarak saçlarıma bakıyor ve o anda kafama dank ediyor. Ağır bir tuğla yığını gibi yavaşça tepeme bir şeyler düşüyor. *Dank*. Ardından iki tane daha: *Dank dank*.

Dank, dank, dank.

Dank dankdankdankdankdankdank...

Sanki üzerimde kocaman bir fark ediş duvarı yükseliyormuş gibi hissedene kadar bir şeyler kafama dank etmeye devam ediyor ve nasıl tekrar ayağa kalkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Şu duvarlarda asılı, canlı renklerdeki resimler. Soho’nun ortasındaki konum. Geniş resepsiyon alanı. Koyu renkli, resmî kıyafetler ve gündelik kıyafetler giymiş olan tek bir kişi. *Gri tuğladan çıplak duvarlar*.

Burası... Olamaz...

İstatistiksel olarak imkânı yok buranın...

“Harriet *Manners*?” diyor adam, benimle tam aynı anda aynı şeyin farkına varırken. “*Richard’ın* kızı mısın yani?”

Ardından da son bir *dank*la bu işi almak için kalan son şansım da pencereden uçup gidiyor.

22

Buyurun size ornitorenklerle ilgili ilginç bir bilgi: Ornitorenklerin midesi yoktur.

Bunun nasıl bir duygu olduğunu gayet iyi biliyorum.

Unutmuşsunuzdur diye söylüyorum: On beş ay önce tümüyle değişen tek hayat benimki değildi. Modellik yapmak için keşfedildiğim o gün, babam da bekleme salonunun orta yerinde önemli müşterilerinden birine, gidip kendini becermesini söylediği için baş metin yazarı olarak çalıştığı, Londra'da bulunan büyük bir reklam ajansından kovulmuştu.

İşte, şu anda bulunduğum yer orası.

Bu da kızgın adamın giydiği kota bakarak babamın eski patronu Kreatif Direktör kodaman Peter Trout⁸ olduğu anlamına geliyor.

Balon balıkları sevimli görünür ama bu balıklarda tetradotoksin bulunur. Tetradotoksin, sizi tek bir zerresiyle öldürebilecek kadar kuvvetli bir zehirdir.

Alabalıkların da bunu yapabileceğini bilmiyordum.

8 (İng.) Alabalık (ç. n.)

"Demek..." diyor Peter, kollarını kavuşturarak. "Sen Harriet Manners'sın. Bu her şeyi açıklıyor."

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Öyle mi?"

"Görünen o ki kurallara, kaidelere ya da genel davranış kurallarına saygısı olmayan; kontrol edilemez; başına buyruk bir tip olmak aile geleneğiniz."

Bu cidden oldukça kaba oldu.

Üstelik ben son derece ahlaklı, güvenilir ve kanunlara uyan bir vatandaşımıdır. Yani, bu adamın beni hiç tanımadığı çok açık.

"Aslında, tam olarak öyle de..."

"Aaa!" diye tekrar bir çığlık atıyor Amerikalı kadın. "Sen geçen yıl Rusya'da bir defile sırasında podyumun orta yerine oturan kızsın! Gazetede görmüştüm!"

"Yuka'nın son modeliyle ilgili şeyleri de duyduk." diye ekliyor Amerikalı'nın yanında oturan kadın. "Tasarım bir elbiseyi ahtapot mürekkebiyle mahvetmemiş miydin sen? Geçen yıl moda haftasının *dedikodusu* buydu."

"Kamera karşısında *bocalama* eğilimi göstermiyor musun sen?"

Bu korkunç, nezaketsiz suçlamalara itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama tamamen haklı olduklarını fark edip hemen kapatıyorum ağzımı.

Tüm grup birbirleriyle fısıldaşmaya başladı gürültücü bir şekilde. "Bu, Paris Moda Haftası'ndaki kız *değil...*"

"Sana da geldi mi o e-posta?"

"O devasa kulaklar olmadan bunu söylemek zor el-bette."

Bu esnada, belli belirsiz bir memnuniyet havasıyla beni izliyor Peter Trout. Bunu kabul etmeye dilim varmıyor ama kanıtlar hızla sağlamlaşıyor.

Çok korkunç bu.

Annabel'den sonra en aklı başında ikinci Manners olarak bir kimlik kazanmıştım ben ama anlaşılan durum   yle değil.

Hızla k  peğimden daha az şuurlu bir duruma düşüyorum.

"Sanki namın senden önce yürüyormuş gibi." diye çıkıyor Peter. "'Merak etmeyin geldim!'" diye bağırarak benim ajansımda boy gösteriyorsun. Evet, küçük hanım. Namının senden önce yürüdüğü kesin. Ama iyi bir şekilde değil."

Yanaklarım yanıyor. "Ama..."

"Bu endüstrinin, kuralların kendileri için geçerli olmadığına sanan daha fazla özel küçük kar taneciklerine ihtiyaç yok, ge  n   kadın. Baban tarafından da kanıtlandığı üzere, elimizde bu tiplerden yeterince var zaten."

Küçük dilimi yutmuş bir hâlde, gözlerimi dikip Peter'a bakıyorum.

Her kış gökyüzünden, sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde, en azından *bir septilyon* buz kristali düşer. Bu

gezegen üzerinde bir kar taneciğinden daha özel olan gerçekten çok az şey vardır.

Hem şuna da parmak basmak isterim ki bu odada takım elbise giymemiş olan tek kişi o.

Öfkesinin artmakta olduğu net bir şekilde görülüyor.

"Açıkçası, kontrol edilemez baban bu ajansa binlerce pounda mâl oldu. Şimdi de sen kan ter içinde sıranın önüne geçerek, telefonunun çalarak, kıkırdarak *benim* müşterilerimin önümde *benim* şirketime, *benim* öğle yemeğime dalma *arsızlığı* gösteriyorsun. Üstelik üzerinde de o şey her ne ise..."

"Kendi yaptığım JINTH tişörtü ve tulum."

"Portföyün yok; tescilli bir ajanstan gelmiyorsun; ne yaptığın, ne zaman gelmen gerektiği, niye burada olduğun ya da almaya çalıştığın işin ne olduğu konusunda bile en ufak bir fikrin yok."

Bu iddiası inkâr edilemeyecek derecede güçlü.

"Ama ben..."

"Ve bizim... Ne yani? Senin tuhaflıklarından etkilenmemiz, antikalıklarınla büyülenmemiz ya da bu endüstriye ve bu endüstrideki herkese karşı tamamen amatörce tavrın ve saygısızlığın karşısında sersemleşmemiz mi gerekiyor?"

Bana utançtan o kadar ateş basıyor ki muhtemelen yanıp kül olacağım ve Rus edebiyatının bir örneği olan kitabımın kapağının iç tarafında yazan isimden kimliğimi tespit

etmeleri gerekecek.

Yutkunarak çenemi dikleştiriyorum. "Çok özür dilerim, bayım. İsteyerek yapmadım."

"Bildiğim kadarıyla model Harriet Manners, sen asla hiçbir şeyi *isteyerek yapıyor* gibi görünmüyorsun."

Söyleyecek bir tek söz bulamıyorum.

"Dolayısıyla sana tavsiyem..." diyor, sandalyesine geri oturup parmak uçlarıyla bir üçgen yaparken. "Aynı tökezle-meyle modellik dünyasından çıkıp gerçekten burada olmak *isteyen* birine yer açmandır."

Bay Trout, sandviçinin kalan son lokmasını eline alarak sandviçiyle kapıyı işaret ediyor.

"*Derhâl* çıkabilirsin."

23

Anlaşılan tecrübe genetik bir şey. Bilimadamları, bir farenin edindiği bir bilginin, DNA'larının derinliklerine yerleşerek gelecek kuşaklara aktarıldığını buldular. Bu da bir ebeveyn tarafından alınan bir dersin, çocuklarının hayatını kalıcı bir şekilde değiştirebileceği anlamına geliyor.

Manners Ailesi için bunun geçerli olmadığı gayet açık.

Babam da hiçbir ders almadı ben de *hiçbir* ders almadım.

Başım önde yere bakarak küçük düşürülmüş bir sinekkuşu gibi geri geri yürüyerek odadan kaçmayı beceriyorum.

Odadan çıkınca kapıyı kapatıyorum.

Titreyen bir elle gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Ardından çevreme bakıyorum ve koridorda parlak portföylerini koltuklarının altına sıkıştırmış, sessizce sırada bekleyen güzel, pırl pırl parlayan, düzgün kıyafetli düzine-lerce kıza dikkat etmemeye çalışıyorum.

Saçlarını fırçalıyorlar, sık ve bakımlı görünüp görünmediklerini kontrol ediyorlar.

Seçmeler için içeri çağrılmayı bekliyorlar.

Profesyonel, özgüvenli ve *hazırlıklılar*.

Yani, benim yapmayı beceremediğim her şeyi yapıyorlar.

Çünkü benim soyadım ironik bir kere.⁹

“Nasıl oldu da o bu kadar erken girdi içeriye?” diye söyleniyor biri, ben atkıya sarılı telefonumu elime alıp olabildiğince görünmez olmaya çalışarak koridordan hızla geri yürürken. “Buraya gelmek için iki saat yol çektim. Eğer bu iş çoktan gitmişse temsilcimi *öldürürüm*.”

Sanırım işin gitmemiş olduğunu kesinlikle söyleyebilirim.

Yanaklarım yanarak telefonumu atkının içinden çıkarıyorum.

Sonra da midemde ani bir burkulmayla birlikte gelen kutumda yaklaşık bir saattir durmakta olan e-postaya tıklıyorum.

Ynt: ACIL SEÇMELER

Harriet,

Söz verdiğim gibi haritaları, tren saatlerini ve uygun bağlantıları gönderiyorum. Seçmeler saat tam 18.30'da başlayacak ve DBB'nin Kreatif Direktörü Peter Trout'la

⁹ Manners, Türkçede “görgü” anlamına gelir. (ç. n.)

görüŖeceksin. Tanınmış bir Amerikan markası, yeni bir gazlı içecek çıkartıyor. Bu, çok rekabetçi bir seçme olacak. Dolayısıyla portföyünün başına yakın çekim kar fotoğrafını, ardından da gölde çekilen fotoğrafını koymanı tavsiye ederim. Bir dahaki görüşmemizde uygun bir düzenleme yapabiliriz.

Bu arada bilgine: Yeni ajansımın adı PEAK MODELS. Hadi, göster kendini, bebeğim!

Wilbur

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakıyorum.

Bu mesajdaki her bir kelime, Oxford İngilizce Sözlük tarafından kabul görüyor. Dolayısıyla bu mesajın Wilbur'un yeni sekreteri tarafından yazılmış olduğunu düşünüyorum.

Sonra da Nat'ten daha kötü bir anda gelmesi mümkün olamayacak olan bir dizi mesaja tıklıyorum.

Dönmek üzere misin? Neredeyse sandviçlerini yiyecek kadar acıktık. xx

Haha sadece şaka yapıyorum. Dünyanın sonu gelse bile sandviçlerin yenilmeden kalacak. x

TOBY ŞİMDİ BİR TANE YEDİ NESİ VAR KI? Neredesin? X

Saatime göz atıyorum.

Ben parktan ayrılalı elli sekiz dakika olmuş. Bu öğleden sonra yaptığım her hesaplama acayip yanlış çıktı.

Çabucak şöyle yazıyorum:

Çok özür dilerim, lütfen birazcık daha bekleyin! Hx

Telefonum hâlâ elimde, şu anda daha fazla kızla dolmakta olan iki beyaz kanepeyi geçip ön kapıya doğru yöneliyorum.

Size bir şey diyeyim mi?

Zaten gazlı içeceklerin reklamını yapmak da istemem aslında. Britanya'da her yıl altı milyon litre gazlı içecek tüketiyoruz. Daha fazla dikkat çekmeye ihtiyacı yok gazlı içeceklerin.

Üstelik, sağlığımız açısından da zararlı gazlı içecekler.

Aslına bakarsanız gazlı içecekler yılda 184.000 kişiyi dolaylı olarak öldürüyor ve kanıtlandı ki gazlı içecekler hiperaktiviteye, hafıza kaybına ve...

Ve...

Ve...

Telefonum çalıp ekranda ANNABEL ismi yanıp sönme-

ye başladığında, aynalı ön kapıyı çekip açmak üzereyim.

Birden harekete geçen midemle, tekrar kapıyı çekip açmaya yelteniyorum. Babama bir mesaj yazdığımdan emim ama o mesajı sahiden *yolladım* mı acaba?

Gözlerim hâlâ telefonumda, kapıyı biraz daha güçlü bir şekilde bir kez daha çekiyorum.

Sonra bir kez daha.

Nihayet, kafamı kaldırıp kapıya bakıyorum ve şoke oluyorum.

Camdaki yansımam da kapıyı geri çekmeye başlamış.

24

En azından, kapıyı geri çekenin ben olduğumu sanıyorum.

Görebildiğim tek şey; parlak kısl saçlar, beyaz bir ten, sivri bir çene, düğme gibi bir burun, bir sürü çil, pembe yanaklar ve birbirinden uzak, iri, yeşil gözler.

Ancak kaşlarımı çatıp yansımam kaşlarını bana geri çatmadığında anlıyorum ki kapı aslında saydam.

Benim olduğum tarafta İTİNİZ yazdığını da ancak o zaman fark ediyorum.

Yeryüzündeki sadece on tür kendini tanımlayabilir: Bir yunustan daha az zeki olduğum resmî olarak kanıtlandı.

Diğer eşim ve ben, gözlerimizi dikip birbirimize bakıyoruz. Telefonum artık dikkatimi dağıtmıyor olduğundan aslında tıpatıp aynı olmadığımızı fark ediyorum: Yanıltıcı olabilecek kadar benzeriz sadece.

Onun cildi mat ve lekesiz. Kirpikleri uzun ve koyu renk. Saçı mükemmel bir şekilde kıvrır kıvrır ve parlak. Kaşları daha düzgün. Dudakları da benimkilerden birazcık daha kalın.

Şık bir siyah elbise ve siyah kaban giymiş. Ayaklarında da siyah deri botlar var. Üzerindeki hiçbir kıyafete keçeli

kalemle bir şeyler yazılıp kişiye özel hâle getirilmemiş.

Terlememiş ya da kızarmamış. Bu da buraya gelirken nereye gittiğini bilir bir hâlde sakince yürüdüğünü gösteriyor.

Esasen benim daha iyi bir versiyonum.

Harriet Manners 2.0: Tüm hatalarım giderilip çökmeleirim silinerek en iyi özelliklerim geliştirilerek ve istikrarsızlıklarım düzeltilerek yükseltilmiş versiyonum.

Ve ben onu tanıyorum zaten.

Bu, geçen yılki Levaire saat reklamında benim yerimi alan model. Sahra Çölü'nün kum tepelerinde uhrevi, memnun ve süper koordineli görünerek dolaşan kız bu.

Ve hiçbir zaman kulağı bir Fas pazar tezgâhına takılmamış ya da kendini yere kumların üzerine atıp çekici bir kadın gibi dans etmeye kalkışmamış olan kız bu.

Telefonum bir kez daha çalmaya başlıyor ve kendime gelip kapıyla mücadele etmeyi bırakıyorum. Görsel ikizim yüzünde kibar bir gülümsemeyle kapıyı çekip açıyor. Bu gülümseme, onun bende yakından uzaktan kendine benzer hiçbir şey görmediğini gösteriyor.

Bende bulunmayan iki güzel gamze ortaya çıkıyor gülümseyince.

Sonra da Harriet Manners'ın üstün, yükseltilmiş versiyonu; daha biraz önce ardımda bırakmış olduğum kalabalığa karışmak üzere sorunsuzca yol alıyor.

Yine.

25

Tamam, cidden vazgeçiyorum.

Britanya Kolumbiyası'nda bulunan Whistler Kayak Merkezi, dünyanın en dik ve en hızlı yol alınan kızak pistine sahiptir. 938 metre yükseklikten başlar ve 152 metrelik dik bir düşüşü vardır. Bu da amatörlerin tepe aşağı saatte 125 kilometre hızla gitmelerini sağlar.

Baş aşağı giderken herhangi bir fren, kontrol mekanizması ya da kızığın nasıl durdurulacağına dair bir fikriniz yoktur.

Hemen hemen aynı bugün gibi yani.

Solurken gözlerimi kırıştırarak Londra sokaklarına bakıyorum.

On beş dakikadan daha kısa sürede, hava loşluğunu kaybedip kararmış. İçimde de başımın büyük bir belaya girmek üzere olduğuna dair bir his var. Annabel, sesli mesaj bırakma zahmetine bile girmedi. İşte, direkt olarak yüzüme bağırmanaya bu kadar çok isteksiz.

Belki de usanıp arayıp durmaktan vazgeçer diye birkaç saniyeliğine tereddüt ediyorum ama sonra böyle bir şey

olma ihtimalinin güneşin patlayıp dünyanın sonunun gelme ihtimalinden daha düşük olduğunu fark edip telefonumu yanıtlamak için yeşil düğmeye basıyorum.

"Hımm, alo?"

"Neredesin? Hava karardı, Harriet. On altı yaşında olduğunu biliyorum ama hiç kimseye nereye gittiğini söylemeden öyle saatlerce ortadan kaybolamazsın."

"Ben... Parktayım." diyorum iyimserlikle, söyleyeceğim şeyi değiştirerek. "Doğanın, çiçeklerin tadını çıkarıyorum... Ve başka şeylerin."

Şu anda yarı kurumuş çimlik bir alanın yanından geçmekteyim. Bu alanın başkentimizde bulunuyor olmasının önemi yok.

Bir ağaç, bir saksı bitkisi ve bir güvercin var burada.

Bu bir park.

"Tamam." diye iç geçiriyor Annabel. "Yıldızlarla ilgili bir belgesel izleyeceğiz de belki sen de bunu bizimle izlemek istersin diye düşündük."

"Aaa evet!" diye yüksek sesle bağırıldığını duyuyorum babamın arkadan. "Büyük kızıma, belgesel boyunca detaylı yorumlar olmadan bu belgeseli izleyemeyeceğimizi söyle."

Bir kinaye seziyorum.

N'apalım, hemen hemen belgesellerde anlatılanlar kadar çok şey biliyorum ben.

"Patlamış mısırmız da var." diye ekliyor Annabel se-

vimli bir şekilde. "Ve çikolata düğmelerimiz var. Ayrıca, biberli mango kurtçukları gibi bir şey de var."

"*Salsagheti.*" diyor telefona Bunty neşeyle. "Meksika'dan aldım onları. Kutunun üzerinde güneş gözlüğü takmış bir ördek var. Harika bir şey olmalı yani."

"Ne zaman gelirsin?"

"Cidden çok üzgünüm, Annabel." diyorum, saatime göz atarken. "Başka planlarım var."

Metro istasyonuna doğru kıvrılıyorum. Londra parıl parıl parılıyor ve içten içe yanıyor. Önünden geçtiğim her binanın içinde heyecan verici bir şey oluyor. Restoranlarda ve kafelerde arkadaşlar bir araya toplanmış yemek yiyorlar, sohbet edip kahkahalar atıyorlar.

Kendi küçük grupları içinde eğleniyorlar.

Tek istediğim şey, kendi küçük grubuma dönmek.

"Bu da önemli." Sessizce kapanan bir kapıdan çıkan tık sesi duyuluyor. "Harriet, derhâl eve geliyorsun. Bunu senden rica etmiyorum, yapmanı söylüyorum."

Offf, ne?

Acele et, Harriet. IQ'un 143 senin. Eve gitmemek için etkileyici bir sebep uydur. Önemli, sorgulanamaz bir sebep. İnsan ırkını tüm derinliğiyle yansıtan güçlü bir sebep.

"Ama gelmek *istemiyorum.*" diye sızlandığımı duyuyorum. "Arkadaşlarımla takılmak *istiyorum.*"

"Büyümek..." diyor Annabel sert bir şekilde. "İsteme-

diğın şeyleri yapmak anlamına gelir bazen, Harriet. Korkarım ki ailenle bir saat geçirmek de bunlardan biri.”

“Bunu kastetme...”

“On beş dakikan var. On beş dakika sonra seni kapıdan girerken göreceğim. Yeterince açık mı?” diyor Annabel.

Ardından da telefon kapanıyor.

26

İnsan beyni yirmili yaşların başına kadar gelişmesini tamamlamaz.

Ben bir hayli ilerlemiş durumdayım anlaşılan.

Baksanıza, şu konularda tam bir yetersizlik sergiliyorum:

- a) İnandırıcı bir şekilde yalan söylemek,
- b) Çabucak karar vermek. Benim beynimin on altı yaşında durmaya karar verdiği çok açık.

Telefonum çalıyor.

Somurarak gelen mesaja tıklıyorum.

Hava karardı ve soğuk. Yarım saat önce eve döndüm. India

Bugün resmen güm güm vurarak rampadan aşağıya hızla indi, bir çite çarpıp geçti ve büyük bir kar kütesine saplandı.

Homurdanarak telefonumu tamamen kapatıyorum ve

spor ayakkabılarımı kaldırıma sürterek yürümeye başlıyorum.

Aptal ebeveynler. Kimsenin değerini tam olarak anlamadığı aptal sandviçler. Aptal seçmeler, aptal gazlı içecekler, balık adı verilmiş olan aptal adamlar, aptal oynak kapı kilitleri, aptal oynak dizler, aptal görsel ikizler, aptal sınavlar, aptal eve dönen arkadaşlar, aptal...

Bir an beynimde bir şey *ding* ediyor.

Hayret. Tuhaf bu.

Birkaç adım geri gidip küçük bir İtalyan restoranının ışıklandırılmış camından içeriye göz atıyorum. Masalarda kırmızı-beyaz kareli örtüler, neredeyse tamamen yanıp bitmiş mumlar var. Bir sürü çift de spagetti ısmarlamış, *Leydi ve Sokak Köpeği*'ndeymiş¹⁰ gibi davranıyorlar.

Hafifçe yüzümü ekşitip içeriye daha yakından bakıyorum.

Köşede oturan, önü kâğıt yığınlarıyla dolu bir adam var. Rengi kaçmış gri bir takım elbise giymiş ve gri bir kravat takmış. Önünde duran dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyor uykulu gözlerle. Sanki bir iğneyle patlatılmış bir balon gibi çöküp kalmış.

Çok bitkin ve sanki hemen kalkıp eve gitmek istiyor-muş gibi görünüyor.

Londra'da, iş çıkış saatinde bir yere kadar normal bir görüntü bu.

¹⁰ Orijinal adı "Lady and the Tramp" olan 1955 ABD yapımı animasyon filmi. (ç. n.)

Çok daha az sıradan olan şey, tüm bunları *kimin* yapıyor olduğu. Çünkü garsona yorgun bir hâlde başını sallayıp hayır diyen bu adam karşısında şoke oluyorum.

Neredeyse yürüyüp geçecektim. İşte bu kadar az tanıdık görünüyor bu adam.

Ama o bir yabancı değil, çok iyi tanıyorum onu.

Bu gri takım elbiseli, üzgün adam Wilbur.

27

Birkaç ay önce Jasper bana, uzun sanat söylevlerinden biri esnasında çoğu kişinin bir milyon renk görebildiğini söylemişti.

Renkkörü olanlar ise çok daha az renk görebilmektedir.

Ancak bir kuşakta bir ya da iki defa olmak üzere *tetrakromasiye* rastlanır: Yani *yüz milyon* farklı renk görme becerisine sahip olur.

Jasper, tetrakromatik kişilerin karı beyaz değil lila, pembe ve kırmızı gördüğünü söylemişti. Yağmur, mor ve turkuaz; çimler, mavi ve turuncu; gökyüzü de eflatun ve yeşilmiş bu insanlar için.

Tetrakromatik kişilerle diğer herkes arasındaki tek fark, bu insanların gözünde fazladan bir koni hücresinin bulunmasıdır. Bu hücre sayesinde bu insanların dünyası bizim göremediğimiz, hatta varlığından bile haberdar olmadığımız bir renk cümbüşüne döner.

Onlar için her şey gökkuşağı gibidir.

Restoranın kapısından sessizce girerken Wilbur'un da aynen böyle olduğunun farkına varıyorum. Siz dünyanın ren-

gârenk olduğunu düşünürken Wilbur, kendine özgü doksan dokuz milyon renkle çıkagelir.

Bu ani tek renkliliğin mantıklı bir açıklaması olmalı.

Belki bugün çamaşır günüdür.

Belki Wilbur dünyanın en az inandırıcı James Bond'u olarak görev yapıyordur ya da bir avukatmış gibi davranıyordur. Belki oturduğu yerden ayağa sıçrayıp o buruşuk takımın içine gizlediği parıltılı pembe bir pelerini ortaya çıkaracaktır.

Avazım çıktığı kadar "BÖÖ!" diye bağırmaya hazırlanırken dikkatli bir şekilde restoranın kapısından içeriye süzülüyorum. Tam o anda takım elbiseli başka bir adam tuvaletten çıkıyor ve Wilbur'un karşısındaki sandalyeye oturuyor ağır bir şekilde.

Hemen bir menü kapıp yüzümü bu menüyle kapatıyorum.

İşte! Taşlar yerine oturmaya başlıyor: Kimse bir randevuda ne giyeceğini bilemez, değil mi?

"Pekâlâ," diyor adam kaba bir şekilde. "Nerede kalmıştık?"

"Dördüncü galetamın ortalarında bir yerlerde tatlım." diyor Wilbur, bir elini havada sallarken. "Şimdi beşincisini yiyorum."

Adam iç geçiriyor.

"Bu bir şaka değil, Wilbur. Bankada söylenenlerin tek

bir kelimesini dahi dinledin mi? Ödeme aczinin sonuçları, bilanço konuları, nakit yetersizliği, yansıyacak bir sürü ücret...”

Wilbur gülümsemeye çalışıyor ama eski gri bir balon gibi büzüşüyor bir taraftan da. *“O kadar kötü olamaz.”*

“O kadar kötü. Altüst olmuş durumdasın.”

Kızarak menüyü biraz daha yukarı doğru kaldırıyorum ve yine sessizce geri geri yürüyerek restorandan çıkmaya çalışıyorum.

Bu *şimdiye kadar yaşanan* en kötü randevu olmalı.

“Ama...”

“Wilbur, banka müdürün bize Amerika’da çok fazla para harcamış olduğunu söyledi. Zaten borcun vardı ama artık bir işin ve bir gelirin yok.”

Kertenkeleler aynı anda hem hareket edip hem de soluyamazlar. Ben de yapamıyorum bunu.

Ne var yani?

“Brooklyn bit pazarlarından üzerinde tavsiyeler basılı olan o şık yastıklardan almamamı bekleyemezsin benden.” diyor Wilbur kızgın bir hâlde. *“Bu benim temel insan hakkım.”*

“Yiyecek, temel insan hakkıdır. Su. Barınma. Isınma. Benim gibi namuslu bir muhasebeciye erişebilme. Bunlardır temel insan hakları. İflas başvurusu yapmazsan bunların hiçbirini karşılayamayacaksın.”

Ha?

Ama Wilbur daha yeni kurdu işini. En büyük modellerle ve tasarımcılarla anlaşmalar yaptı. Çok heyecan verici bir iş bu ve çok uzun zamandır planlanıyordu: Bunları bana kendi söyledi Wilbur.

Peki ama neden bahsediyorlar şu anda?

"Ajansım var." diyor Wilbur hızla, bir elini havada savurarak. "Başarı kazanmak için sadece bir haftaya ihtiyacım var. On güne. Bana on beş gün süre ver."

Gözümü cama daha da yaklaştırıp masalarında duran kâğıtlara bakıyorum tekrar: Gelişigüzel karalanmış telefon numaraları, Google arama sayfalarının çıktıları, reklam ajanslarının daire içine alınmış olduğu haritalar duruyor masada.

Modellik yaparken çekilmiş fotoğraf yığınları da var. Alalacele fotokopisi çekilmiş, yanlışlıkla başların ya da kolların üst kısmının kesilmiş olduğu fotoğraflar. Bir saniye: Bu restoran Wilbur'un yeni ofisi mi? *Burası Peak*¹¹ Models mı yani? Kabalık etmek istemem ama İtalyan yemekleri bile zirve yapmış gibi görünmüyor burada.

Beynimde uğursuz sesler oluşuyor.

Bu gri kıyafet, Wilbur'un ciddiye alınma çabası mı? O ruhsuz e-postayı kendisi mi yazdı? Çok mutsuz olduğu ve çok çabaladığı için bu durum onun renklerini ondan koparıp aldı mı?

¹¹ Türkçede "zirve" anlamına gelir. (ç. n.)

Wilbur'la yaptığımız o görüşme, birden yeniden canlıyor kulaklarımda. O resmîlik. O zoraki neşe. Daha önceden hazırlanmış metinler. Dikkatim o kadar dağınık olmasaydı Wilbur'un sesindeki paniği de duyardım.

Harriet, benimle gelir misin?

"Pizza Pronto'da bir masa kapmış çalışıyorsun, Wilbur. Bir ajansın falan da yok." Muhasebeci, daha önce fark etmediğim, duvara yaslanmış bir mantar panoyu işaret ediyor. "Tek bir modelin var sadece."

Gözlerimi kırıştırarak panoya iliştirilmiş fotoğrafa bakıyorum.

Kızıl saçlar. Yeşil gözler. Çiller. Sivri uçlu bir burun. Kırpiklere düşmüş kar taneleri. İlk defa gözlerimi dikmiş kesinlikle kendime bakıyorum.

"O, sadece tek bir kız değil." diyor Wilbur öfkeli bir şekilde çenesini havaya doğru kaldırırken. "O, *Harriet Manners*."

Ama omuzları düşmüş, cildi gri bir renk almış ve ona ait yüz milyon renk yere dökülüyor gibi görünüyor.

Muhasebeci ayağa kalkıp bir formu çantasına koyuyor. "Umarım haklısındır." diyor düz bir şekilde. "Çünkü artık sahip olduğun tek şey, *Harriet Manners*."

28

Bir şekilde, görünmeden kaçmayı başarıyorum. Bütün olanaksızlıklara rağmen tökezleyip düşmeden, hiçbir şeyi yerle bir etmeden ya da porselen tabaklarla kaplı masa örtülerinden birini beraberimde götürmeden restorandan hızla çıkmayı beceriyorum.

Sonra da köşeyi dönüp kaldırıma yığılıyorum ve yüzümü ellerimle kapatıyorum. Cüce ipek maymunu dünyanın en küçük maymunudur ama şu anda kendimi o kadar minik hissediyorum ki bu maymunun sırtına çıkabilirim ve o bunun farkına bile varmaz.

Wilbur'un seçmelerde olanlardan haberi yok.

Tek modelinin, kendisinin büyük bir dikkatle ayarladığı o büyük, önemli seçmelere gidip her şeyi mahvettiğini bilmiyor Wilbur. İşleri o kadar berbat ettim ki sırf beni gönderdiği için çok amatörce görünmesine neden oldum onun. Bunu da bilmiyor Wilbur.

Yutkunurken giderek daha da küçüldüğümü hissediyorum: Hemen hemen bir cüce sivri fare kadarım, dünyanın en küçük memelisi kadar yani.

Wilbur sadece temsilcim değil benim.

Yaklaşık bir buçuk yıl kadar önce, birden ortaya çıkıp ezilmiş bir şapka yığınının ortasından bir çırpıda çekip aldı beni ve o zamandan beridir de şu ya da bu şekilde birden ortaya çıkıp duruyor.

Ve beni çöküşlerden, sabotajdan, endişe nöbetlerinden kurtarıyor; erkeklere karşı savunup tasarımcılardan koruyor. Başka hiç kimse Winnie-the-Pooh'lu kazağıma iltifat etmezken o ediyor.

Wilbur olmazsa model olamazdım ben.

Bana zorbalık yapanlara karşı duracak ya da yeni arkadaşlar edinecek özgüveni bulamazdım kendimde; tüm dünyayı dolaşamazdım.

Hâlen tuz ve sirke aromalı cips paketinin içine doğru soluyan; periyodik tabloyu sondan başa doğru ezbere okuyan küçük, korkmuş bir kız olurdum.

Hayatım hiç değişmemiş olurdu.

Şimdi —sadece bir kez— benden yardım istiyor ve ne oluyor?

Onu dinlemiyorum bile.

Yani, kimi kandırıyoruz ki?

JINTH Takımı pikniği için yaptığım süs flamasına bile on kat daha fazla hazırlık yaptım.

Sıcak bir utanç dalgasıyla birlikte giderek daha da küçülüyorum: Bir arı sinek kuşu kadar kalıyorum (iki santimetre).

Bir deniz kestanesi kadar (bir santimetre).

Bir *mycoplasma gallicepticum* kadar: Bu gezegende-
ki en küçük canlı organizma ve (gayet uygun olarak) dışkı
içinde yaşayan küçük bir bakteri.

Çünkü... Peter Trout *haklıydı*.

Modellik işine kazara girdim ve o zamandan beridir
de doğaçlama yapıyorum bu işi. Başka insanların defalarca
beni kurtarmasına müsaade ediyorum.

Aslında *çabalamadığım* hâlde, *çabalıyormuş* gibi yapı-
yorum.

Uzun uzadıya düşünürken birkaç dakika daha oturuyorum
kaldırımda.

Sonra da ellerimi gözlerimden çekip doğruluyorum ve
dimdik ayağa kalkıyorum.

Tek bir kız olabilirim ama bunu yapabilirim.

Biliyorum ki birazcık dikkatimi verip odaklanırsam mo-
dellik işleri alabilirim, para kazanıp Wilbur'un ajansını kur-
tarabilirim.

Çünkü iyilik perisi olma sırası bende artık.

Bu peri masalını tersine çevireceğim.

Ve Wilbur'un hayatını değiştireceğim.

29

Bunu yapabilecek kadar uzun bir süre hayatta kalmam gerekiyor sadece.

Eve gitmem için bana verilen on beş dakikadan, altmış iki dakika daha geç varıyorum. Ev karanlık, kaygı verici bir hâlde sessiz ve ön kapı kilitli.

Arka kapıya doğru sürünerek ilerliyorum. Orası da sıkıca kilitlenmiş. Başımı kaldırıp yatak odama bakıyorum ama ne yazık ki altı ay önce Toby'nin Takip Yolunu sağlık ve güvenliği için (hem de benimki için) sökmüştüm. Dolayısıyla o da bir seçenek değil artık.

Ardından, ezilmiş ortancaların etrafından dolanıp banyo penceresini değerlendiriyorum. Bir şekilde itiş tıkış oradan içeri girmeyi becerebilirim onca zamandır tuvaletteymişim gibi yaparım ve kimse detaylar için beni sıkıştırmaz.

Dâhice.

Rahat hareket edebilmek için üzerimdeki yeleği henüz çıkarmıştım ki ardımdan gelen bir ses duyuyorum.

"Bu işe yaramaz, biliyorsun."

Hemen olduğum yerde geriye dönüyorum. Babam,

aşırı heyecanlı görünen Hugo'nun tasma kayışından tutmuş, arkamda duruyor.

Hugo zıplayıp patileriyle sevgi dolu bir şekilde mide-me vururken, "*İşe yarayabilir.*" diyorum kendimi savunur bir hâlde. "Omuz genişliğimin pencereye oranını hesapladım. Belli bir açıyla hareket edersem tam sığarım gibi."

"Ama pencerenin diğer tarafında ne olduğunu hesaplamadın." diyor babam bilgece bir sesle. "Lavabo çok yakın. Kayıp, sol ayağını klozete sıkıştırırsın ve Annabel kapıyı kırıp geçerek içeri daldıktan sonra ayağını klozetten çıkarmaya yardım etmeleri için komşuları oraya toplayana dek de öyle kalırsın."

Gökyüzüne bakıyor. "Ya da bunun gibi bir şey olur, sanırım."

Nasıl oldu da bu hikâyeyi daha önce duymadım ben?

"Peki, ne önerirsin?"

"Üvey anneni huylandırmadan gizlice içeriye girmek istiyorsan çamaşır odasının penceresi en iyi alternatif. Ama Annabel'le Buntty seni beklerken meditasyon yapıyorlar şu anda orada. Dolayısıyla orası da olmaz."

Mutfak penceresine bakıyorum.

"Kilitli." diyor babam, hayır anlamında başını iki yana sallayarak.

Kedi kapısı?

"Çok dar. Denedim ben."

"Bir ihtimal, beni ayaklarımdan tutup bacadan içeriye sarkıtabilir misin? Şu anda başımı belaya sokacak zamanım yok. Yapmam gereken gerçekten önemli bir şey var."

Babam gülüyor. "Arkama geç." Sonra da ön kapıyı açıyor.

"Annabel?" diye sesleniyor boş hole doğru. "Harriet mesaj atmıştı bana. Yürüyüşe çıktık ama çamurda kayıp düştü. Sinema gecemize başlamadan önce kendini toparlaması gerekecek."

Babama gülümsüyorum. Bu bana yeterince zaman kazandıracaktır.

Üstelik, çok inandırıcı bir bahane bu.

Dünyanın en iyi babasına sahibim ben.

"Sağ ol." diye fısıldıyorum, merdivenleri koşarak çıkarırken. "Elimden geldiğince hızlı olacağım."

"Güzel. O yıldızlar kendilerini anlatmayacaklardır." Babamın yüzüne geniş bir sırıtış yerleşiyor. "Yok ya anlatacaklardır."

Artık birçok şey biliyorum.

Cildinizde, bu gezegende yaşayan insandan daha fazla yaşam formu bulunduğunu biliyorum. Hamsterların kendi ağırlıklarının yarısı kadar yiyeceği yanaklarında saklayabildiğini ve astronotların kalbinin uzayda daha yuvarlak bir şekil aldığını biliyorum.

Hatta, lamanın bilimsel adının *lama glama* olduğunu biliyorum ve günlüğümün arka tarafına bununla ilgili çok komik, kafiyele bir şiir yazdım.

Ama bildiğim şeyler arasında “plan yapma” listenin en başında geliyor. Ben de bu özel beceriyi değerlendireceğim.

On dakikam olduğu konusunda bir uyarı aldığımda, yapılacak yalnızca üç şeyim kaldı zaten.

Yutkunarak ilk aramamı gerçekleştiriyorum.

Hemen açılıyor telefon.

“Selamlar, yaban arıcığı! Ben Wilbur; *bur*’la bitiyor, *iam*’la değil. *İlginç bir şey söyle de geri aramama değermisin değmez misin karar vereyim. Bay bayyy!*”

Bipp.

“Selam Wilbur! Ben Harriet. Düşündüm de... Şey, tüm hafta boyunca okuldayım ama gelecek yıl üniversite için ne kadar çok paraya ihtiyacım olacağını fark ettim birden. Cumartesileri için olabildiğince çok iş ayarlayabilir misin bana? Bana *kocaman* bir iyilik yapmış olursun.”

Wilbur’un bir gecede inanılmaz derecede paragöz birine dönüştüğüme inanması gerekiyor, yoksa işe yaramaz bu.

“Ve...” Duraksıyorum. Nasıl hiçbir şey çıkırmadan, “*Umarım iyisindir ben yanındayım lütfen hiçbir şey için endişe etme her şey yoluna girecek.*” diyebilirim?

Telefonu bırakıp listemdeki bir sonraki maddeyi işaretliyorum.

Ardından da bir grup mesajı yolluyorum.

Millet, meşgul olduğunuzu biliyorum ama önemli sayılır. Yarın sabah sadece yarım saat ayırabilir misiniz bana? Hxx

Son olarak da dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Wilbur'un görebileceği her türlü yardıma ihtiyacı var.

Eve gelirken Wilbur'un yeni ajansının şansını ikiye katlayacak bir yol bulmuş *olabilirim*.

Tek yapmam gereken, bunun işe yarayacağını ummak.

Derin bir nefes alıp bir düğmeye basıyorum ve bilgisayarımın kamerasının ışığının yeşile dönmesini izliyorum. Karanlık ekranın ağır ağır aydınlanmasını izliyorum. Sonra da dünyanın diğer ucuna ulaşacak olan bir arama başlatıyorum.

Her şeyi değiştirebilecek bir arama.

30

Mükemmel Bir Model Olmanın Yolları

1. PROFESYONEL OL. Modellik bir iştir ve sen de ürün-
sün. Kendini buna göre ayarla.

2. ÖZGÜVENİNİ VE TARZINI YANSIT. Kendini ola-
bildiğince iyi göster ve en iyi özelliklerini vurgula.

3. SAĞLIĞINI KORU. Bedenin, işin. Dolayısıyla doğru
beslen, egzersiz yap, uyu ve bedeninin zinde olduğundan
emin ol.

4. ARAŞTIRMA YAP. Karşına çıkan herhangi bir fir-
sattan önce gerekli hazırlıkları yaptığından emin ol.

5. KAMERAYI BAŞTAN ÇIKAR. Sevimlilik yeterli değil-
dir. Bunu nasıl işe yarar kılacağını öğren.

İşte, tam da bu nedenle seviyorum arkadaşlarımı.

Geçen hafta sonu, planlarımızı ertelemek zorunda kal-
dık.

Ama şu anda onlara gerçekten ihtiyacım var ve onlar
buradalar.

Gerçi, cumartesi sabahı saat dokuz olduğundan India

esniyor ve üzerinde hâlâ mor pijamalarının üstü var ama o da burada işte.

Hepsi yatak odamdalar. Arkadaşlık süper kahramanları gibi yardımına koştular.

Dünyanın en şanslı kızım ben.

"Ne dersiniz?" diyorum, Wilbur'un içinde bulunduğu çıkmazı açıklamayı bitirir bitirmez. "Sizce yapabilir miyim bunu?"

Hazırlamış olduğum en son listeyi, sessizce elden ele dolaştırıyorlar.

Listeyi düşünceli ve özenli bir şekilde elden ele dolaştırırken hak ettiği ilgi ve saygıyı gösteriyorlar listeme.

Ardından da birer birer kahkahalara boğuluyorlar.

Doğrusu, bunun nedenini anlayamıyorum.

Bu, şimdiye kadar yazmış olduğum en az komik olan şey.

"Pardon." diyor Nat sonunda, gözlerinden gelen yaşları silerken. "Bu... Harriet, şey olacaktır senin için bu... Zor."

Büyüleyici.

"O kadar da zor olmayacaktır." diyorum, çenemi kaldırarak. "Tam olarak ne ima ediyorsun?"

Gözlerini dikip elimdeki çikolatalı kruvasana bakıyorlar anlamlı bir şekilde. Bu; bu sabah yediğim üçüncü çikolatalı kruvasan olabilir de olmayabilir de ve üzerine çilek reçeli, tereyağı ve Nutella sürmüş olabilirim de olmayabilirim de.

Kendimi savunurcasına küt diye tabağa bırakıyorum elimdeki kruvasanı.

"Sence Kate Moss arkadaşlarına kahvaltıda *milkshake*'e batırılmış bir Mars çikolata isteyip istemediklerini soruyor mudur?" diye soruyor Jasper sahte bir masumiyetle.

"Ama tadı çok güzel gerçekten." diye tersliyorum Jasper'ı. "Hem stil sahibi biri olup sağlıklı bir yaşam tarzını benimseyeceksem olabildiğince çok enerji almam gerekecek."

"On bir yıldır her netbol maçı esnasında kırtasiye malzemeleri dolabında saklanıyorsun." diye gözlemlerini aktarıyor Nat, yüzünde hâlâ bir sırıtsıyla. "Bir keresinde de 'BU, SEVDİĞİM TEK EGZERSİZ TÜRÜ' yazmıştın matematik kitabının üstüne."

"O, gayet hoş bir kelime oyunuydu!"

"*Hahaha.*" Toby hâlâ kahkahalarla gülüyor. "*Kamerayı baştan çıkar! Harriet Manners! Baştan çıkarmak! Hahaha!*"

On iki arkadaşlıktan sadece bir tanesi devam eder. Benim hevesimi kırmayı hemen kesmezlerse o on bir içinde yer alacaklar derhâl.

"Aslında, çok alımlı olabilirim ben." diyorum, sinirli bir şekilde kollarımı kavuştururken. Aynı anda yanaklarım da pembeleşiyor. "*Bir sürü* çocuk, çekici ve baştan çıkarıcı stratejilerim ve cazibem nedeniyle tamamen kendilerinden geçtiler."

"Haha!" Toby yatağının üzerinde yuvarlanarak kahkahalarla gülüyor. "Harriet, öpüştüğümüz o anı hatırlıyor musun? Alınma ama korkunçtun. Cidden oldukça ürkütücü, vahşi ve tarif edilemez biçimde..."

"Anladık. Alındım."

"Bir saniye!" diyor Jasper, delikli mantar tabloma iliş-tirdiğim ders notlarımı incelemeye ara vererek. "Bir saniye, sen Toby'yi öptün demek? Ne zaman oldu bu?"

"243 gün önce." Toby, ajandasında yıldız koyarak işaretlediği bir sayfayı açıyor. "Japonya'da. Ne yazık ki Harriet'a fikren hayran olsam da fiziksel olarak kimyalarımız ayrı. İnaniyorum ki o günden beri acı içinde kıvranıp duruyor kendini toparlamak için."

"Şey..." Jasper kaşlarını çatıyor. "Zamanını anlayabildiğimi sanmıyorum. Bu önce miydi, sonra mıydı N..."

"Neyse." diyor Nat yumuşak bir şekilde, yeşil yapışkanlı bir not kâğıdını top hâline getirip Jasper'a atarken. "Söylemeye çalıştığım şu ki Harriet, elbette yardım edeceğiz sana. Wilbur'dan hoşlanıyoruz ve seni seviyoruz. Neye ihtiyacın olursa yaparız."

Birden yoğun bir rahatlama hissediyorum.

Dürüst olmam gerekirse ben de bu listedeki şeyleri yapmanın kolay olacağını düşünmedim. Kendime verdiğim tüm o talimatlar arasında, bir yaban arısı gibi bir çeşit şekerle yaşamımı sürdürmeyecek olmak muhtemelen en zor

olanı.

Ayrıca, görevleri zekice ve duyarlı davranarak dağıtırsam bu onları neşelendirmeye de yardımcı olur diye umuyorum az çok.

Bu, iyi organize edilmiş ve mükemmel şekilde hedeflenmiş bir taşla altı kuş vurmaya da yarayabilir ve bunun farkına bile varmazlar.

"*Harika!*" diyorum, farklı renklerde dört klasör çıkarırken. "Çünkü her biriniz için üzerinde çalışacağınız birer beceri belirledim."

Neşeyle dosyaları dağıtıp JINTH Takımı'nın duyacağı ortak hazzı beklemeye koyuluyorum.

"MODA VE TASARIM." diye okuyor Nat, büyük mavi bir klasörün kapağından.

"ARAŞTIRMA VE HAZIRLIK." diyor Toby, hevesli bir şekilde büyük, kırmızı bir klasörün sayfalarını çevirirken. "Aaaa! Bu aynen Seçmen Şapka¹² gibi, Harriet! Sadece çok daha fazla evrak işi var."

"*Kahve?*" diyor Jasper, tek bir sarı yaprağın arkasını çevirirken. "Benim için belirlenen beceri seti *sıcak içecekler*, demek?"

"Ve soğuk içecekler." diyorum. "Esnek olmak önemli."

Ardından da köşede sessizce oturmakta olan India'ya bakmak için dönüyoruz. Yüzü ifadesiz ve klasörünün arka tarafına yapıştırılmış olan mor zaman çizelgesini inceliyor

¹² The Sorting Hat (İng.). Harry Potter serisindeki büyülü nesnelerden biri. (ç. n.)

dikkatli bir şekilde.

"Özgüven." diyor gözlerini zaman çizelgesinden ayırmadan. "Bana yeni bir genel tekrar programı vermissin, Harriet. Zaman aralıkları bulunan."

"Bir şey değil." diyerek gülümsüyorum mütevazı bir şekilde. "Bu senin için her şeyi çok daha etkin kılacak ve o kızlara destek olmana yardımcı olacaktır."

Sonra çalışma masama oturup hayatımın en zor ödününü hazırlıyorum.

İlk defa dönüşmek ya da bir çeşit başkalaşım yaşamak için modellik yapmayacağım. Kaçmıyorum ya da peşinde olduğum herhangi bir şey yok ve popülerlik ya da güç arayışında da değilim.

Hayır: Sadece harekete geçecek ve bir profesyonel olacağım.

Şu andan itibaren.

31

Tahmin edilebileceği gibi Nat'e bir şeyi ikinci kez söylemeye gerek yok.

En iyi arkadaşımın yatağımdan yere atlayıp, "Önce ben! *Otur, Toby, ÖNCE BEN DEDİM!*" diye bağırarak gardırobuma dalma hızına bakarsak oldukça uzun süredir görünümümü değiştirmek için bekliyor olduğunu açıkça görebiliriz.

Büyük olasılıkla on bir yıldır bu anı bekliyormuş.

Önce, bu işin çok vakit harcayacak bir iş olmadığını varsaymaya çalışıyorum: Bunun bir imhadan çok ufak tefek değişiklikler yapmayı içerecek bir şey olduğunu sanmıştım.

"Hayır." diyor kaba bir şekilde, Rusya'ya giderken giydiğim Winnie-the-Pooh ve Eeyore'lu kazağım uçarak gardırobumdan çıkarken.

"Yok." Tulum şeklindeki siyah örümcek kostümüm yeri boyluyor ve sekiz bacağı birden zedeleniyor. "Hayır hayır hayır!" diyor, kırmızı ponponlu berem, istakoz ayakkabılarım ve altın rengi yıldızlı bluzum yeri boylarken.

"Bu da değil." Kalp desenli, boyundan bağlamalı kırmızı elbisem *lap* diye ayaklarımın dibine düşüyor.

Kalbim de acıyla burkuluyor hafifçe.

Bir sürü yaratıcı kıyafet: Bir sürü değerli, yeri doldurulamaz anı. Hayatımın son on beş ayı gerçekten bir yığın oluşturunuyor gözlerimin önünde.

Ayrıca, "Nat, sen almıştın onu bana."

"Biliyorum." diyor Nat, kafasını bir anlığına gardırobunun derinliklerinden dışarı çıkarırken. "Göz kamaştırıcı bir elbise ama sorun da bu zaten. Bir görüşmeye gittiğinde fark ettikleri şeyin kıyafetler olmasını ister misin?"

Sanırım bu açıdan düşünmemiştim.

"Domates Çorbası Kreması kostümün duruyor mu hâlâ?" diye soruyor Toby merakla. "O kostüm, Harriet'in hem kıyafetlere hem de yiyeceklere modellik edebilecek kadar çok yönlü biri olduğunu gösteriyor."

"Artı..." diye ekliyor Jasper. "Hiçbir şey *ates gibiyim* diyemez buharı tüten bir sıvı gibi."

Hepsi gülüyorlar, ben somurtuyorum.

On altı yaşına kadar, kızların IQ'su erkeklerinkinden ortalama bir puan yüksektir. Bence bu durum bunu kanıtlıyor. Gerçi, Jasper on yedi yaşında ama bu geçerli bir mazeret değil.

India, lavaboya gitmesi gerektiği gibi bir şeyler söyleyip odadan çıkıyor.

"Şimdi." Nat birkaç dakika daha gardırobunu karıştırıp sahip olduğumu bile bilmediğim sade siyah bir tayt, dar

kesim V yakalı siyah bir tişört ve bir çift siyah topuklu ayakkabı sallıyor elinde. "Harriet, çıkar üzerindeki." "

Jasper birden gülmeyi kesiyor.

"Hımm..." Bir yengeç gibi yana doğru birkaç adım atıp kenara çekiliyor. "Ben... Hımm... Şimdi hatırladım da şey... İli. Müşteriler. İş. Kahve. Görüşürüz."

Sonra da çabucak çıkıyor odadan.

Oysa, bugün günlerden cumartesi ve kafenin açılması-na daha bir buçuk saat var. Üstelik bugün çalışmıyor olduğundan da oldukça eminim.

Müthiş. Artık erkekler bir sütyen askısı görür görmez koşar adım kaçıyorlar benden.

Nat gözlerini dikip anlamlı bir şekilde bakıyor Tobes'a. Sonra da iç geçirip Tobes'u iterek odadan çıkarıyor ve küt diye kapatıyor kapıyı. "Hey, Jas!" diye seslendiğini duyuyoruz Toby'nin. "Vayyy, ne kadar hızlı inmişsin merdivenleri."

"İşte." diyor Nat daha kibar bir şekilde, elindeki sade, siyah likra yığınınını bana doğru uzatırken. "Bunları giy."

"Ama." diye itiraz ediyorum, en iyi arkadaşım saçımı dikkatli bir şekilde sıkı bir topuz yapıp kakülümü bir tokayla tuttururken. "Hiç modaya uygun giyinmiş biri gibi görünmüyorum."

Doğrusu, bir yoga öğretmenin cenaze törenine katılmak üzereymişim gibi görünüyorum.

"Aynen." diyor Nat, yüzüme renkli bir nemlendirici sü-

rerken. Peşinden de kirpiklerime bir kat rimel, dudaklarıma da pembe bir dudak kremi sürüyor. "Moda onların işi, Harriet. Senin işin boş bir kanvas olmak. Bırak da doğru düzgün görsünler bunu."

Üzerimdekileri dikkatli bir şekilde birkaç kez düzelttikten sonra aynanın önüne çekiyor beni.

Kişisel geçmişimde ilk defa giydiğim şeyler üzerinde çizgi hamsterlar ya da midilli atlar yok; orama burama çok renkli tüyler takılmamış; minik domuzlar yok; kaküllerim gözüme girmiyor ya da elbise askım kopmuş değil. Ayaklarımda farklı ayakkabılar, yüzümde altın rengi boya ya da dudağımın üzerinde çikolata lekesi yok.

Kendime benziyorum ama daha temiz ve düzenliyim.

Nat bir stil dehası.

Tam on beş ay çabaladıktan sonra, doğruya en yakın kıyafetimin aslında örümcek tulumum olduğuna inanamıyorum gerçi.

Arkamda duran Nat'in aynadaki yansımasına kaçamak bir bakış atıyorum. Yanakları pembe, gözleri parlıyor ve duruşunda bir canlılık var. Cidden çok seviyor modayı. Sadece makale yazma kısmından hoşlanmıyor.

Bence bu, N'nin Ulaştığı Mutluluk Hedefi.

Onu, işine gücüne bakması için rahat bıraksam daha iyi olacak. Bu, muhtemelen ona verebileceğim en güzel hediyeye.

Ve de verilmesi en zor olanı.

"Harriet?" diye sesleniyor biri kapıdan, Nat saatine göz atıp *lanet olsun* diye mırıldanarak çantasını kaparken. "Wilbur'dan bir e-posta geldi sana. Bir tane de Doğa Tarihi Müzesi'ndeki yüzde on beş indirimli kurşun kalemlerle ilgili bir e-posta aldın. Çok iyi bir teklif bu. Kesinlikle değerlendirmeni öneririm."

Odanın kapısını hızla açıyorum. "Toby. Nereden biliyorsun şifremi?"

"Araştırma ve Hazırlık Başkanım ben." diyor şaşırmış bir hâlde. "Benim işim bu."

Bu görevi Toby'ye verirken enine boyuna düşünmeliydim. Neyse... Toby eve gidince şifremi değiştiririm. "Ne diyor?"

"Bu kalemler en iyi kalite tahtadan yapılmış ve üzerlerine işlenmiş..."

"Wilbur'dan gelen e-posta, Toby."

"Bir dahaki cumartesi için bir şey ayarlayabilirmiş ama seni çok yormak istemiyormuş. Bir de tuhaf bir fotoğraf var: Bıyık eklenmiş bir kedi yavrusu."

Kendisi çok kötü bir durumdayken bile beni gülümsetmeye çalışıyor Wilbur. "Lütfen cevap yazıp olabildiğince çok randevu sıkıştırmasını söyle. Bence fark etmez."

"Tamamdır." diyor Toby hafifçe bir duraksamadan sonra. "Senin için dört kalem siparişi verdim çünkü gerçek-

ten muhteşem bir teklif bu.”

Aklımın bir köşesine banka detaylarımı da değiştirmeyi not ediyorum.

Başımı hole doğru uzatıyorum. “India? Sıra sende! Yığınla kitap...”

Banyonun kapısı açık.

“India?” Aşağıya iniyorum. “India?” Salona bakıyorum. “India?” Bahçeye çıkıyorum, sanki India çiçek bahçemizde ümitsizce dolaşarak tuvaletini yapacak alternatif bir yer arıyor olabilecekmış gibi.

Bunty, mutfak kapısından başını dışarıya uzatıyor.

“Şu güzel saçlı arkadaşını mı arıyorsun, canım? On dakika önce çıktı o.”

Boş boş bakıyorum büyükanneme.

“Gitmiş olamaz.” diyorum aklım karışmış bir hâlde. “Hoşça kal demedi.”

Ama koşarak ön kapıya gittiğimde görüyorum ki mor süet botların yerinde yeller esiyor, mor araba görünürlerde yok ve paspasın üzerinde büyük mor bir klasör duruyor.

India gitmiş.

32

Sonraki altı gün eğitimle geçiyor. Dikkatli bir şekilde analiz edilmiş ve bazı önemli kısımlarının altı çizilmiş birkaç kadın dergisinin yardımıyla hafta sonuna yetişmek için akademik sorumluluklarımla geçici fiziksel ve zihinsel mükemmellik hedefimi harmanlamak için elimden geleni yapıyorum.

Bu, şunları içeriyor:

- * Kol kaslarımı geliştirmek için biyoloji dersi boyunca iki Bunsen gaz lambasını durmadan indirip kaldırmak. Bay Harper'dan "yangın tehlikesi" oluşturduğum için dersten sonra okulda kalma cezası almak.
- * Ortak salonda bir parça daha "güzellik uykusu" çekmeye çalışmak.
- * Uyanınca ağzımın içinde üzerinde GEEK yazan notlar bulmak.
- * Okul kantinindeki içinde vitamin olan tek şey ketçap olduğu için bir sürü ketçap yemek.
- * Bu vitaminlerin niye işe yaramadığını merak etmek.

Cuma günü geldiğinde, niçin bir sürü modelin eğitim hayatlarını genç bir yaşta sonlandırdıklarını anlıyorum: Okul, sağlıklı bir gurunun yaşam tarzıyla uyumlu değil. Midem de hiç iyi durumda değil.

Neyse ki bunu araştırmayla telafi ettim.

Her akşam Toby'yle kafede yaptığımız yoğun dersler sayesinde, moda ile ilgili *bilinmesi gereken her ne varsa hepsini* biliyorum artık.

Tamam, bu biraz kendini beğenmişlik oldu. Düzeltme: *Eskisinden çok daha fazla şey* biliyorum.

Ki hiçbir şey bilmiyordum. Dolayısıyla zor bir şey değil bu.

Şu anda da —bir hafta yoğun ders ve konferanslar nedeniyle ortadan kaybolduktan sonra— son modellik sınavımı yapmak üzere Nat elinde klipsli bir kâğıt altlığıyla kafede beliriverdi. Beyaz bir gömlek giymiş ve taşlı sahte bir gözlük takmış.

Muhtemelen bunu biraz fazla ciddiye alıyor.

"Hazırım." diyorum, kupamı masaya bırakırken. "Başla."

"Guccio Gucci nerede doğmuştur?" Nat dolma kalemini bana doğrultarak ateş ediyor. "Ve ne zaman?"

"Floransa'da." diye yanıtlıyorum hemen. "1881'de. İtalyan bir tüccarın oğluydu."

"Bir puan." Nat başını evet anlamında sert bir şekilde sallıyor, elindeki kâğıda bir tik atarken. "Moda endüstrisinin Britanya ekonomisindeki güncel değeri nedir?"

"Yirmi altı milyar pound. Oxford Economics'ın 2009'daki ölçümünden bu yana nominal olarak yüzde yirmi ikilik bir artış olmuştur."

"Evet." Bir tik daha atıyor. "Louboutin'a kırmızı tabanlı ayakkabılar için kim ilham vermiştir?"

"Asistanı. O anda oje sürüyormuş."

"Ve..." diyor Toby, Peter Trout'un korkutucu bir şekilde uğursuz yansımasıymış gibi oturduğu yerde geriye doğru yaslanıp parmaklarıyla tuhaf küçük üçgenler yaparken. "Nasıl bir kedi gibi yürürsün?"

"Evet." diyor Nat, iş hayatına uygun ve sert bir şekilde. "Nasıl yürürsün bir... Bir dakika, bir dakika, ne?"

"Kediler parmak uçlarına basarak yürürler." diye açıklıyor Toby. "Harriet'a parmak uçlarında yürümesini ve ön ayağıyla arka ayağını aynı hizada tutmasını söyledim."

Nat gözlerini deviriyor.

"Çok yaklaştın." diye iç geçiriyor Nat, kalemiyle hafifçe Toby'nin burnuna vururken. "Ama bir o kadar da uzak."

"Uzak demişken..." diyor Jasper. Masaya biraz daha kek bırakırken soruyor. "Bu hafta India'yı gören oldu mu?"

Birbirimize bakıyoruz.

Pazartesi sabahki kısa zamanlı mor ısıldamayı saymazsak hiç ortalarda görünmedi India. Elde yazıp okuldaki dolabına attığım mektuba, fizik sınıfının kapısına ilıştirdiğim nota ve tüm JINTH Takımı'nın bu hafta nerelerde olacağını

detaylı bir şekilde gösteren bir belgenin eklenmiş olduğu e-postama rağmen.

Gönderdiğim e-posta için okundu iletisi almayı ayarlamamış olsam India'nın sırra kadem bastığını düşünürdüm.

Midem kaskatı kesilmeye başlıyor.

"Aaa, şey..." diyor Nat, boğazını temizleyerek. "Tamamen unutmuşum. Dün bir mesaj aldım Indy'den. India sendeyken anne babası ona evden çıkmama cezası vermiş, Harriet ve koşar adım eve gitmek zorunda kalmış. Çok üzgün olduğunu ama üstümüze alınmamamızı söyledi."

Yemin ederim ki büyü gibi bir şey bu.

Bir çırpıda tüm bedenim gevşedi. Ufacık bir yanımla India'yı üzecek bir şey yaptığımızı düşünüyordu.

Rahatlamış bir hâlde listeme bakıyorum. "Tamam, India'nın yerine biri 'Özgüven'i üstlenebilir mi? Kimin aldığı önemli değil benim için."

"Pardon Harriet." diyor Nat, ayağa kalkıp sahte gözlüklerini çıkarırken. "Yapmam gereken daha bir sürü tekrar var. Gerçi doğrusunu istersen öğreneceğin bir şey de kalmadı. Harika olacak."

"Baştan çıkarma hariç." Toby kahkahayı basıyor. "HAHAHAHA."

Geçmişte takip ettiği kişinin fiziksel olarak iğrenç olduğunu düşünen eski bir takipçiye sahip tek insan ben olmalıyım şu dünyada.

İyi ki Jasper tezgâha geri dönmüştü. Yoksa o da küçük bir taş atardı bana.

Bu konuda hız kesmiyorlar.

Toby hâlâ kıkırdarken bana ilk sayfanın üst kısmına keçeli kalemle *Harriet Manners'ın Cumartesi Günkü VIP Seçmeleri - Araştırma* yazılmış olan zımbalanmış bir doküman uzatıyor.

"İyi iş, Tobes." diye sırtıyor Nat, Toby'ye bir beşlik çarkarken.

Toby, yaptığı iş konusunda son derece memnun görünüyor.

"Hiç zor olmadı." Kızarıyor. "Sadece birkaç kütüphane ziyareti ve birkaç tane de Central St. Martins'de gece dersi, hepsi bu."

Birden, JINTH Takımı Mutluluk Hedefi No. 2'ye de ulaşılmış olduğunu fark ediyorum. Toby'nin gerçekten istediği tek şey —şu ana kadar hep gerçekten istemiş olduğu tek şey— bir şeye dâhil olmak.

TAMAMDIR.

"Bunu başaracaksın." diyor Nat neşeyle yanağıma bir öpücük kondururken. "İçime doğuyor."

Boğazıma bir yumru oturuyor.

Orlando'daki bir hayvan kurtarma merkezinde yetişkin bir kaplan, bir aslan ve bir ayı aynı kafesi paylaşıyorlar. Bebekken birlikte kurtarılmışlar ve şu anda üç ahbab çavuşlar.

Biz üçümüz de böyleyiz.

Doğa, coğrafya ve ortak ilgi alanları genellikle üçümüzün normal şartlar altında asla bir araya gelemeyeceğini söylese ve başka şartlar altında muhtemelen birbirimizi gerçekten öldürecek olsak da birbirimizin en yakın arkadaşlarıyız.

Çantasını kapıp çıkışa doğru koştururken, "Koşmam lazım. Sonra mesaj at bize, tamam mı?" diye sesleniyor Nat hafifçe arkasını dönerek. "Sizi seviyorum."

"Bunu konuşmuştuk." diye feryat ediyor Toby, abartılı bir şekilde iç geçirip Nat'ın arkasından giderken. "Ben bu şekilde hissetmiyorum, Natalie."

"Of, kapa çeneni, Toby!" diyor Nat sevgiyle.

Ve kapı arkalarından kapanıyor.

33

Yüzümde mutlu bir gülümsemeyle koltuğuma iyice yerleşiyorum.

Artık yarın için her şey hazır. Nihayet rahatlayıp gösterdiğim gelişmeyi enine boyuna tartmaya başlayabilirim.

Bir kırlente sarılıp modeller tarafından onay görmüş, sağlıklı nane çayımından bir yudum alıyorum. Tadı çok güzelmiş ve beş yaşındayken ailemi içmeye zorladığım, sıcak suda eritilmiş diş macununun tadına benzemiyormuş gibi yapmaya çalışıyorum.

Bunsen gaz lambası (şaşırtıcı bir şekilde ağırlar) kaldırmaktan hâlâ ağrıyan sağ kolumu önemsememeye çalışıyorum.

Ve de fincanımın üzerinden bakarak Jasper'ı izliyorum.

Önümüzdeki yıl sanat fakültesine gitmek için para biriktiriyor. Bu yüzden de bu hafta her akşam çalışıyor: Koca siyah botlarıyla uzun adımlar atarak ortalıkta dolanıyor, masaları siliyor, sipariş alıyor, para sayıyor, süt kaynatıyor. Biri soya sütüyle hazırlanmış ekstra sıcak, iki-değil-bir-pompa-surup-eklenmiş-yok-bir-saniye-bir-pompa-mıydı-yoksa-iki-mi şeklinde bir macchiato siparişi vermek için tam yedi

dakikasını aldığı anda çenesindeki kas biraz seğiriyor sadece.

Jasper'ın ne kadar çok çaba sarf ettiğini hayal bile edemiyorum: Müşterilere hizmet verirken hiç iğneleyici davranmıyor.

Bu, eziyetin en tuhaf şekli gibi bir şey.

Elinde bir bezle, işlek kafenin başka bir köşesine gidip bir tepsi alıyor ve geri dönüyor. Bu esnada, bir ciyıklama duyuluyor birden.

Birbirlerine iyice sokulmuş bir hâlde köşede oturmakta olan birinci sınıf öğrencilerinden oluşan küçük bir grup, Jasper ne zaman oturdukları masanın altı metre yakınına yaklaşırsa heyecanla kıkırdamaya başlıyorlar.

Balinalar, etrafta rahatsız edici bir ses olduğunda kendilerini bilerek sağır eder. Jasper da böyle yapıyor gibi görünüyor.

Gözlerini bile kırptırmıyor.

"Aman Tanrım!" diye fısıldıyor esmer olan kız, Jasper tezgâhın ardına geçip bir tabağı kurulamaya başlarken, "Çok çekici."

"Gözlerini gördün mü? Nasıl desem, şey, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler."

"Keşke bir beş yaş daha büyük olsaydım."

"Sence de birazcık kurda benzemiyor mu?" diyor kızıl saçlı, en ufak kız. "Kızılderililer, gözleri farklı renkte olan köpeklerin aynı anda hem dünyayı hem de cenneti göre-

bildiklerine inanırlar. O da görebiliyor mu diye sorsak mı?"

Şevkle elini sallamaya başlıyor.

"Lydia."

"Aman Tanrım."

"Niye hep böyle utandırıyorsun bizi?"

"Ne? Ne yaptım?" Sonra da gözleriyle etrafı tarıyor.

"Aaaa! Harriet Manners burada, millet! Buranın süper havalı bir yer olduğunu söylemiştim size! Alın işte!"

Benim minik hâlim, ellerini çırpıp çırpıp oturduğu yerden zıplayıp bana doğru koşturuyor. Peşinde de Fee, Soph ve Kiera var.

Geçen yılki küçük tayfama gülümsüyorum.

Hâlâ onları arada bir hazırlık okulu kısmında görünce durup onlarla sohbet ediyorum. JINTH Takımı aksesuarlarımdan o kadar etkilenmişlerdi ki rozet yapma makinemi onlara ödünç vermiştim.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, "FSLK Takımı" kulağa o kadar da hoş gelmiyor.

"Selam, Harriet."

"Vay, Harriet, Tenten kazağına bayıldım."

"Bugün saçların çok hoş."

"Sonu 'chino' ile biten içeceklerin resmen sonunun geldiğini söylemiştim size. Harriet çay içeriyor."

"Onun adı *cappuccino*." diye iç geçiriyor Lydia, gözlerini devirerek. "Ve bu ad, İtalyan rahiplerin giydiği açık

kahverengi pelerin olan *capuchin* kelimesinden gelir çünkü aynı renktedirler. Öyle değil mi Harriet?”

“Hımm...” Cidden hiçbir fikrim yok bu konuda. “Elbette. Kapuçin maymunundaki kelimenin aynısı.”

“Maymundan bahsetmiyorum.” Lydia, beklenmedik aptallığım karşısında afallamış görünüyor. “İtalyan rahiplerin kıyafetini diyorum.”

Ciddiyim, eve gidince evlat edinme kâğıtlarını arayacağım evde.

“Kiminle geldin buraya, Harriet?” Fee heyecanla olduğu yerde fırl fırl dönüyor. “Natalie Grey burada mı ya da India Perez ya da...”

Cümlesini bir çığlıkla tamamlıyor.

“Majesteleri.” diyor Jasper, arkamda belirerek. “Pelerininizi düşürmüş gibi görünüyorsunuz. Lütfen, ben pelerininizi yerden alırken siz ilgi odağı olmaya devam ediniz.”

Hızlı bir şekilde, yünlü kumaştan yapılmış kırmızı kabanımı yerden alıp sandalyemin arkasına asıyor nazik bir el hareketiyle. O anda aklıma geçen yıl okulda ettiğimiz o kavga geliyor.

Hani benim yere düşüp çamura bulandığım kavga.

Hem de iki kez.

Fee yine küçük bir çığlık atıyor.

“Ya da ekstra bir minderdir belki?” diyor hafifçe gülümseyerek. “Baştan çıkarma stratejiniz işe yarayıp tüm er-

kekler ayaklarınıza kapandığında kullanılacak bir minder.”

Domates gibi kızardığımı hissediyorum.

Bunun sonu asla gelmeyecek sanırım. Seksen yaşıma geldiğimde de Toby ile Jasper ne kadar da çekici olmadığım konusunda kıs kıs gülererek elektrikli uzay sandalyelerinde ortalarda dolanıp duruyor olacaklar.

“Evet.” diye çıkışıyorum, sinirli bir şekilde kollarımı kavuştururken. “Ne de olsa onların kafalarını çarpıp senin kadar cin fikirli bir hâle gelmelerini istemem.”

Jasper’ın yüzüne seyrek görülen sırtışlarından biri yerleşiyor birden.

“Dedi, alımlı sebze çorbası konservesi.” diyor, bir kaşını havaya kaldırıp Nat’le Toby’nin boş fincanlarını tepsiye koyarken.

Sonra da mutfağa girip gözden kayboluyor.

“*Domates bir meyvedir aslında,*” diyebiliyorum niha-yet, Jasper’ın ardından hâlâ sallanmakta olan mutfak kapısına. “*Çekirdekleri var.*”

Evet. Bu kâfidir sanırım. Hiçbir şey botanik bir sınıflandırma kadar *bu da sana kapak olsun* diyemez.

Geriye dönüp baktığımda, bana bakmakta olan sekiz parlayan göz görüyorum. “Ya.”

“Hımm.”

“Vay canına.”

“*Harriet.*”

"Ne?" Dudağımı hemen kazağımın koluna siliyorum.
"Bu sefer ne yaptım?"

"*Onunla* çıkıyor musun?" diye ciyaklıyor Lydia, olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplayıp dururken. "O muhteşem Kahveci Çocuk erkek arkadaşın mı?"

"Öyle."

"Vay canına, çok şanslısın."

"Keşke senin yerinde olsam."

Önce FSLK Takımı'na, sonra da mutfak kapısının aralığından bir fincana bulaşmış olan ruj izine söylenmekte olduğunu gördüğüm Jasper'a göz kırpiyorum.

Ardından da kahkahalara boğuluyorum.

O kadar yüksek sesle gülüyorum ki birkaç müşteri bu ani neşemin kaynağını belirleyebilmek için çevrelerine bakınıyorlar.

"Çıkıyor musun?" diyor Fee akli karışmış bir hâlde, ben daha alçak sesle kıs kıs gülmeye başlayınca. "Majesteleri dedi sana."

"Alımlı bir sebze çorbası konservesi olduğunu söyledi."

"*Erkeklerin dizlerine kapandığını* söyledi."

"Birçok *kapanma* oluyor benim hayatımda." diyerek kıkırdıyorum. "Ama genellikle bir şeyleri devirdiğim için. Jasper, *sarkastik yani alaycı davranıyordu* arkadaşlar. Bu, *ısırarak et koparmak* anlamına gelen Yunanca *sarkos* kelimesinden gelir. Sadece beni kızdırıyordu."

"Aaah..." FSLK Takımı'nın hayal kırıklığına uğradığı gözle görülebiliyor. "Şu çorba konserve kutusu kısmı tuhaftı bence."

"Bu çok üzücü, Harriet."

"Niye yalnızsın?"

"Belki senden hoşlanmasını *sağlayabilirsin?*"

Kısacık bir an için öyle umutlu görünüyorlar ve gözleri öyle parlıyor ki masum romantik hayallerini yıkmamayı düşünüyorum.

Ama sonra fikrimi değiştiriyorum.

Deneyimli bir büyükleri olarak bu tür fikirleri olabildiğince çabuk yok etmek benim sorumluluğum.

Bunu hayat yapmadan önce ben yapmalıyım.

"Galaksinin bir ucundan diğer ucuna bir uzay gemisiyle gerçekten 15.000 kez uçmanız gerekir bir şeye çarpmak için." diyorum sakın bir şekilde. "Ve yine de uzayda iki şeyin çarpışma olasılığı benimle Jasper King'in bir araya gelme olasılığından çok daha yüksektir."

Fee yine ciyaklıyor.

"Çok sağ ol." diyor Jasper ardımdan, önlüğünü çıkarıp saatine göz atarken. "Geçimini sağlamak için hiç Sevgililer Günü kartları hazırlamayı düşündün mü Harriet? Bunu pembe bir oyuncak ayının üzerine yazılmış olarak görebiliyorum cidden. Hatta belki de güllerden oluşan harflerle."

Sonra uzanıp "Modellik" klasörümü alıyor ve klasör

koltuğunun altında kafenin kapısına doğru yürümeye başlıyor.

Ayağa kalkıp peşinden fırlıyorum.

"Bekle! Jasper! Klasörle nereye gidiyorsun? Yarın için ihtiyacım var ona!"

"Biliyorum." diyor başını geri çevirerek. "Ama henüz tamamlanmadı bu klasör. Dolayısıyla sen de benimle geliyorsun."

34

Dünyada yaşayan 6.909 dil vardır ve "Hı!" ifadesi bu dillerin hepsinde aynıdır.

Bu da büyük şans çünkü bundan başka bir şey diyemiyorum.

"Her birimizden sana yardım etmemizi istedin." diyor Jasper, kaldırımda ağır adımlarda önümden yürürken. "Ve son baktığımda, hâlâ JINTH'in J'siydim ben. Tabii beni o iğrenç sandviçlerdeki jambonun J'siyle değiştirmediyse."

Vay, kahve hazırlama işini bu kadar ciddiye aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gerçi, şu anda kafeden niye ayrıldığımızı bilemiyorum.

Bilgisayar kamerası 1991'de Cambridge Üniversitesi'nden, kahvelerinin ne zaman hazır olduğunu anlamak için kahve makinelerinin kamera görüntülerini almak isteyen bir grup bilimadamı tarafından icat edilmiştir. Sanırım kafein büyük yenilikler için esin kaynağı *olabilir*.

Oysa Jasper'a bu görevi vermemim tek nedeni, çalışırken bize eşlik edebilsin diyeydi.

Bu görevin onu mutlu etmesi gerekiyordu.

"O sandviçler *lezzetliydi*." diye yalan söylüyorum, Jasper'a yetişebilmek için koşarken. "Ya nereye gidiyoruz biz bu arada? Cuma akşamüstü 16.28'te? Çok önemli bir sosyal hadiseyle son derece meşgul olmadığımı nereden biliyorsun ki?"

Sosyal çevremdeki müsait tek kişi şu anda benimle birlikte yürüyor olduğundan, her ikimiz de bunun gerçek olma olasılığını düşünürken kısa bir sessizlik oluyor.

"Bu riski göze almaya karar verdim." diyor Jasper. "Birazcık kumarbaz bir tarafım vardır da."

Sonra da sola doğru keskin bir dönüş yapıp Londra'ya gidecek olan bir trenin yaklaşmakta olduğu istasyona giriyor. Bunun için gereğince hazır değilim. Midemin alt kısmına beklenmedik ani bir sancı giriyor.

Yemin ederim ki çok kısa bir an için kar kokusu aldım. Bu kokuyu hemen uzaklaştırıyorum zihnimden.

"Kahve." diyorum hızlanarak. "Dünyada ticareti en çok yapılan ikinci maldır ve Alzheimer hastalığı riskini yüzde altmış beş oranında azalttığı belirlenmiştir. Kahveyle ilgili bir sürü şey biliyorum. Endişelenmene gerek yok."

Jasper durup bana dönüyor.

Çenesini her zamanki gibi tutuyor ve sol gözündeki kahverengi leke normalde olduğundan daha koyu görünüyor ama dudaklarının kenarları şaşırtıcı bir şekilde yumuşak.

"Sanılanın aksine, bildiğim her şey sınırlarla sınırlı değil.

Ben de katkıda bulunmak isterim, bana müsaade edersen tabii.”

Kaçınılmaz bir alaya misilleme yapmak için kendimi hazırlıyorum.

“Al sana bir beşlik genellikle hayır kurumlarına bağış yaparım.” derse, *“Yapma ya o kahve yapma becerileriyle bunu kendine saklasan daha iyi olur, ihtiyacın olacak buna.”* diye küt diye cevabı yapıştıracağım.

Belki de daha ters bir şey söylerim: Henüz karar vermedim.

Ama Jasper bir şey demeden, ciddiyetle bana bakmaya devam ediyor. Bu durum karşısında ne yapmam gerektiğinden tam anlamıyla emin değilim.

“Hımm...” diyorum hafifçe kızarak. “Elbette. Aklında, hımm, ne var?”

Tiz bir ses çıkararak duruyor tren.

“Tuhaf ama...” diyor Jasper, klasörümü bana geri uzatırken. “Farklı bir tür dokümantasyon.”

Trafalgar Meydanı dünyaca ünlüdür.

Charing Cross’tan Haymarket’a kadar uzanan ve 1843’te Whitehall Sarayı’nın ahırları olan bu bölge tüm yıl boyunca hareketlidir: Turistlerle, çiftlerle ve Yoda gibi giyinmiş, heykel gibi hareketsiz duran kişilerle dolup taşar.

Bu koca dikdörtgenin ortasında etrafı suyla çevrili iki

büyük fiskiye ve merkezinde de Amiral Nelson bulunur: 52 metrelik bir sütunun üzerinde gururla durur; heykelin kaidesinin dört tarafında bulunan uzun yeleli, bükük dudaklı, çekik gözlü devasa dört bronz aslan tarafından korunur.

Çabucak kaçırıyorum gözlerimi bu aslanlardan.

"Aa, Harris şahininin aslında bir şahin olmadığını, akbaba familyasından geldiğini biliyor muydun?" Yine Jasper'a yetişebilmek için bir parça koşuyorum. "Ve anavatanının Meksika olduğunu?"

Jasper, telaşlı kalabalığın arasından uzun adımlarla geçerken kısa bir sessizlik oluyor.

Ardından, "Nereden çıktı bu?" diyor.

"Vikipedi'den galiba." Köşeyi dönüyoruz. "Ya da bir hayvan ansiklopedisinden. Belki de şahinlerle ilgili bir belgeselden. Doğrusu, bildiğim her şeyin kaynağını hatırlamam zor."

"Yok. *Niye gelmiş* demek istedim."

Ahh. Kurduğum bağlantıların diğer insanlar için her zaman benim için olduğu kadar açık olmadığını unutuyorum bazen.

Ya da Jasper'ın beni bu konuda hep eleştirdiğini.

Doğrusu, bu bağlantıyı nereden kurduğumu düşünmek istemiyorum: Birazcık fazla derinlerde bir yerlerde gömülü olabilir.

"Londra Belediye Başkanı, güvercinleri korkutmak için

Harry adında büyük bir şahin satın almış.” diyorum birden. “Hâlâ buralarda bir yerlerde. Eğer dışarıda fotoğraf çekeceksek gözlerimi dört açmam gerekecek.”

Tecrübeyle sabit: Ne zaman bir fotoğraf makinesinin karşısına geçsem bir hayvan saldırıyor bana. Seti tamamlamak için şu anda ihtiyacım olan tek şey büyük, etobur bir kuş.

“Fotoğraf çekmek mi?” Jasper kaldırımın orta yerinde duruveriyor. “Yine neden bahsediyorsun?”

“Trafalgar Meydanı’ndan.” diyorum aklım karışmış bir hâlde. “Orada fotoğraf çekmek için bir sürü evraka ihtiyaç var. Dolayısıyla sandım ki...”

Köşeyi dönüp kavisli devasa girişinde ve sütunlarında işlemeler olan büyük gri bir binanın önünde duruyoruz. Trafalgar Meydanı artık görünmüyor.

“Eee...” diyor Jasper kaşlarını kaldırarak. “Sanmakla ilgili olarak ne derler bilirsin, Harriet-uccino.”

“Ming Hanedanı’yla ilgili bir şey mi?”

Ani bir kahkahayla ödüllendiriliyorum.

“Yok.” Jasper yukarıya doğru işaret ediyor. “Yine balıklama atladın anlamına geliyor. Buraya giriyoruz.”

35

Sanat hakkında makul miktarda bilgim var artık. Aztekler için kırmızı boyanın altından daha değerli olduğunu ve renk çemberini Sir Isaac Newton'ın icat ettiğini biliyorum.

Mona Lisa tablosunun Louvre Müzesi'nden çalındığında boş kalan yerinin tablonun kendisinden daha çok ziyaretçi çektiğini ve renkli bir pastel boya yakıldığında tam otuz dakika boyunca yanacağını biliyorum.

Hatta, 1964'te İsveçli bir gazetecinin profesyonel sanat eleştirmenlerinin bunu anlayıp anlamayacaklarını görmek için bir şempanze tarafından çizilen resimleri sergilediğini biliyorum.

(Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, anlayamamışlar.)

Sanat hakkında ne kadar çok şey biliyor olduğum hiç fark etmiyor çünkü tam olarak *kavrayamıyorum sanatı*. Bunu bir parça güvenle söyleyebilirim çünkü sanat öğretmenim Bay Randolph aynen böyle yazmıştı dokuzuncu yıl karneme.

Bütün bunlar da Londra'daki müze ve sergileri saya-

mayacağım kadar çok kez ziyaret etmiş olduğum anlamına geliyor.

Ama daha önce hiç gelmedim buraya.

Aynı şey Jasper için söylenemez.

Ulusal Portre Galerisi'nin büyük cam kapısından içeri girdiğimiz andan itibaren farklı görünmeye başlıyor Jasper.

Kendinden emin, kararlı, rahat.

Saşkınlık içinde gözlerimi dikip ona bakıyorum.

Bir dönüşüm mü *yaşadı* yoksa hep böyleydi de sonunda doğru ortama mı girdi? Aynen bir kurt da gri, kasvetli bir şehirde gözünüze sadece büyük bir köpekmiş gibi görünür, ta ki onu sonunda bir ormanda, aslında olduğu gibi görene kadar.

Tek bir kelime etmeden yürümeye devam ediyor Jasper.

Yüksek tavanlı, ahşap panel duvarlı odalarda tanıdığım kişilerin —Shakespeare, David Bowie, Jane Austen— ve kim olduklarına dair hiçbir fikrim bulunmayan kişilerin —al yanaklı çocuklar, sivri sakallı erkekler ve mücevherlerle süslü elbiseler giymiş, yanlarında küçücük köpekler bulan kadınlar— resimlerinin önünden yürüyüp geçiyor.

Sonunda Winston Churchill'in siyah beyaz bir fotoğrafının önünde duruyor.

"İşte." diyor başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Esin kaynağın."

Odaya bakınıyorum çünkü bir şey kaçırdığımı gayet net.

"Hımm..." Jasper'a şöyle bir bakıyorum ama o hâlâ durmuş fotoğrafa bakıyor. Bunu kibarca nasıl söylesem ki? "Moda modeliği dünyasını anladığından tam olarak emin değilim, Jasper."

Genç bir model olarak geçirdiğim tüm o süre boyunca, hiç kimse benden Britanya'yı İkinci Dünya Savaşı'nda zafere götüren adam gibi olmamı istemedi asla.

"Bu fotoğraf 1941'de çekilmiş." diyor Jasper, bana hiç kulak asmadan. "Churchill yorgunmuş ve fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş. Yousuf Karsh, fotoğrafçı, ona bir içecek vermeyi reddedip Churchill'in ağzından purosunu çekip almış ve daha o cevap veremeden bu fotoğrafı çekmiş."

Fotoğrafa daha dikkatle bakıyorum. Churchill gerçekten öfkeli görünüyor: Sanki odadaki herkesi lime lime etmesine saniyeler varmış gibi saldırgan, inatçı.

"Bu fotoğraf savaşın kazanılmasına yardımcı olmuş." diye ekliyor Jasper, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Onun ne kadar korkunç ve eğilmez olabileceğini göstermiş bu fotoğraf."

Sonra da ardına dönüp yürümeye devam ediyor.

Mavi elbiseli hoş bir kadının portresi önünde duruyor.

"Bu, sanatçının en yakın arkadaşının eşiymiş." diyor

Jasper. "Sanatçı ona âşıkmiş ama bu kadın asla öğrenmemiş bunu. Sanatçı nasıl hissettiğini ifade etmek için kullanmış bu portreyi."

Sonra da yanıt vermemi beklemeden, arkasına dönüp yürümeye devam ediyor. Bir elini yanağına koymuş, huzurla uyuyan bir kadının tablosu önünde duraksıyor.

"Bu Lady Venetia. Bu tablo yapılmadan bir saat önce ölmüş. Kocası o kadar çok üzölmüş ki hemen bir ressam görevlendirip bu resmi yaptırmış ve onu hayatının sonuna kadar da yatağının yanında tutmuş. Eşinin ruhunun bu resme girdiğine inanıyormuş."

Boğazıma bir yumru oturuyor. Bu, inanılmaz derecede üzücü ve bir o kadar da güzel bir hikâye.

Ayrıca tüyler ürpertici bir Oscar Wilde romanına benziyor biraz da.

"Jasper..." diyorum, boğazımı temizleyerek. "Özür dilirim ama anlamıyorum."

"Her resim bir hikâye anlatır, Harriet. Bazen bu hikâyenin ne olduğunu biliriz. Bunun bir öfke mi üzüntü mü aşkı mı yoksa tasa mı olduğunu biliriz. Bazen de bilmeyiz. Ama hepsinin bir hikâyesi vardır."

Başıyla odayı işaret ediyor.

Gözlerimi kırpıştırarak genç bir kızın büyükçe bir resmine doğru eğiliyorum. Kahverengi beyaz bir köpeğin yanında durmuş, zafer kazanmış bir edayla gülümsüyor.

Ve Jasper'ın anlatmaya çalıştığı şey, ağır ağır dank etmeye başlıyor kafama.

Sadece orada *bulunmam* yeterli değil.

Bu portreler kısacık anları ama ölümsüzleştirilmiş hisleri yansıtıyor. Ne kadar şahsi ya da ne kadar umumi olursa olsun, ne kadar mahrem ya da ne kadar paylaşılmış olursa olsun daimi kılınmış fani bir hayatı yansıtıyor.

Her şeyin değiştiği bir dünyada, donup kalmış anlar bunlar. Ebediyen süremeyecek olan bir şeyi elde tutmanın bir yolu.

Aynı şey benim her bir fotoğrafım için de geçerli.

Oyuncak bebeklerle dolu cam bir kutunun içinde sıkışıp kaldığımda yüzümdeki korku ve şaşkınlık; ahtapot mürekkebine bulandığımdaki hayret. Elim hayatımda ilk kez tutulduktan dakikalar sonra çekilen, ısıldayan kar tanelikleri fotoğrafı. Parıldayan bir gölde ölümsüzleştirilen, âşık olduğum an.

Hatta acemice çekilmiş o ilk birkaç polaroid fotoğraf bile: Bir parçası olabileceğini ya da olması gerektiğini düşünmediği bir dünyaya atılmış olan gözü korkutulmuş bir kızın endişesi.

Şimdiye kadar, farkında bile olmadan, anlatmış olduğum hikâyelerin tamamı...

"Harriet..." diyor Jasper, dönüp direkt bana bakarken. "Bir model olarak, boş bir tuvalsın sen. Bu tuvalin üzerine

bir resim yapıp yapmamak sana bağlı.”

Beynimin içindeki kutu birkaç kez tıngırdarken Jasper’a göz kırpyorum. Nat de aynen böyle demişti bana, değil mi?

İşimi, kıyafetlerin anlamsız pahalı fotoğraflarının çekilmesinden ve benim de canlı ve dev bir oyuncak olarak kullanılmamdan başka bir şey olarak görmemiştim daha önce hiç ama bundan daha fazlasıdır belki de.

Belki bu iş de bir sanattır.

Hıh. Dokuzuncu yıl karnemi alıp yeniden bir değerlendirme yapılmasını istemeliyim: Sanırım nihayet kavradım sanatı.

Gözlerimi dikip Jasper’a bakıyorum.

Tuhaf. Jasper’ın yüzünün yuvarlak olduğunu sanıyordum hep ama değilmiş: Kalp şeklinde gibi. Başta saçlarını (biraz kabaca) *fare gibi kahverengi* olarak değerlendirmiş olsam da yakından bakınca saçlarında aslında bronzların, kahvelerin, altın sarılarının ve sarıların olduğunu görüyorum.

Bir araya gelmiş bir sürü parlak renk.

“Teşekkür ederim.” diyorum kısa bir duraksamadan sonra. “İyi bir arkadaşsın sen.”

“Evet.” Jasper hafifçe gülümsüyor. “Muhtemelen gereğinden fazla iyiyim. Bugün yarın madalyamı almayı umuyorum.” Klasörümü uzatıyor bana. “Hadi ama Harriet-ucci-

no. Yarın büyük bir gün senin için. Eve dönelim.”

36

Gerçekçi olmaya devam etmenin önemi açık.
Her ne kadar cumartesi sabahı her şeyin mükemmel gitmesini istesem de işlerin A planıma uygun bir şekilde tıkır tıkır işleyeceğini beklemiyorum aslında.

Doğrusu, evrenin tam on altı yıldır planlarımı tam anlamıyla (ya da doğrusu, zerre kadar) takip etmeyi reddetmesini göz önünde bulundurarak beklentilerimi aktif hâlde düşürdüm.

Bu da ayrıca bir B planı yazdığım anlamına geliyor:

— Hiçbir şeyi mahvetmeden, hiçbir şeyi kırmadan ya da kazara bir ördek gibi giyinmiş olmadan evden çıkmayı becer.

Kısa bir C planım da var:

— Ya da uyuyakalma, panikleme ve ayaklarında ayıcıklı terlikler, üzerinde ördekli pijamalarla kendini sokaklarda yürütüyor bulma.

Ve gayet üstünkörü hazırlanmış bir D planım var:

— Ya da kontrolden çıkmış bir bisikletin altında kalmamayı ve kaldırımı oturup kazağına gömülüp gürültücü bir şekilde ağlamamayı becer.

Bunları yazmamın temel nedeni, bunların bir yerde zaten başıma gelmiş olması. Dolayısıyla tekrar olmaya karar verirlerse diye bunlara karşı tetikte olmalıyım.

Başka alternatif planlara ihtiyacım olmadığı ortaya çıkıyor sonunda.

Evren ilk kez planlarımla hemfikir olduğuna karar veriyor.

Bir açıklaması yok ama gece 10'da uyuyakalıyorum ve tam dokuz saat sonra kendimi tazelenmiş ve enerji dolu hissederek uyanıyorum. Hızlı bir deneysel dokunuş da yatağımda zonk zonk zonklayan sivilcenin bir gecede kaybolduğunu doğruluyor.

Ardından yatağımda yan dönüp şu üç mesajı okuyorum:

•~\••~\••

BEN

•.~+:((~(.~ω~)~)).~.~+

GELİYORUM

☆~:~.~o(≥▽≤)o~:~☆

PAZARI!

Küçük bir heyecan çılgılığıyla birlikte e-postalarımı kontrol ediyorum, yataktan bir anda zıplıyor ve odamda küçük bir zafer dansı yapıyorum: Wilbur'un Tekrar Mutlu Olmasını Sağla planıma bir adım daha yaklaştım.

Ardından, net bir şekilde belirtilmiş olan JINTH Takımı talimatlarımı izleyerek siyah likra kıyafetim üzerine fondöten damlatmadan ya da rimel fırçasını gözüme saplamadan hazırlanmayı beceriyorum bir şekilde. Hazırladığım kahvaltıyı yakmıyor ya da kahvaltı yerine yarım bar çikolata yemiyorum ve Wilbur'un bana göndermiş olduğu turuncu renkli PEAK portföyünün ön kısmına bir deste portföy kartları koymayı da unutmuyorum.

(Evet, portföy kartın ne anlama geldiğini Google'da aradım.)

Sonunda da bıyığının çıkmadığını, yüzümde altın sarısı boya olmadığını ya da ayaklarıma farklı ayakkabılar giymediğimi hızla kontrol ederek iyimser bir hâlde hoplaya zıplaya kapıya doğru ilerliyorum.

A planı firesiz tamamlandı.

Buna inanamıyorum: Karma gerçekten işliyor.

Kozmosun yaptığım her bir planı görmezden geldiği onca yıldan sonra artık kendimi başkalarına yardımcı olmaya adanmıştımdan, sonunda evren yaptığım düzenlemelerin aslında ne kadar etkili ve inceden inceye düşünülmüş olduğunu takdir etmeye...

"Harriet? Tatlım, nereye gidiyorsun?"

Annabel, merdivenlerin alt kısmında beliriveriyor. Sık beyaz bir gömlek ve ütülü siyah pantolon giymiş. Tabby de kucağında uykulu bir hâlde kıvrılmış duruyor.

Cumartesi saat sabahın sekizi. Ailem şu anda, her zamanki gibi, kız kardeşimin çeşitli vücut fonksiyonlarını düzenlemeye çalışarak panikle ortalıkta koşuşturup duruyor.

"Günaydın!" Gülümseyerek Tabby'yi öpüyorum. "Günübirlik Londra'ya gidiyorum. Hatırlıyor musun?"

Annabel, şiş gözlerini birkaç kez kırıyor.

"Ha-yırrr. Ben... Sanmıyorum."

"Elbette hatırlıyorsun." Nat'in 'bunca emeğini harap etmeyeyim' diye bana ödünç vermiş olduğu sık siyah kabanı alıyorum hızla. "Pazartesi sabah kahvaltıda sana *turofo-binin* peynir korkusu olduğunu, *hellenologofoninin* Yunanca terimlerden hoşlanmama olduğunu ve bugün Wilbur'un için Londra'da bazı seçmelere katılacağımı söylemiştim."

Yalan söylemeyeceğim: Bunu bilerek bu uzunca listenin en sonuna bırakmış olabilirim.

Aktardığım ilginç bilgiler kurnazca çok amaçlıdır.

"Ama endişelenme." diye ekliyorum neşeyle kapıyı açarken. "Hava kararmadan önce evde olacağım kesinlikle."

İş gezisi programıma göre o vakitte kesinlikle eve dönmüş olmayacağım ama Frodo'nun bile bir seferde tek bir

zorlu görevin üstüne gitmesi gerekmişti.

El sallayarak bahçe kapısına doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Hımm...." Annabel ardımdan boğazını temizliyor. "Aman Tanrım, Harriet. Çok, çok üzgünüm ama seni duymamıştım ve sana söylediğimi sanıyordum ama anlaşılan söylememişim... Daha kesinleşmedi henüz... Pot kırdım galiba... Ve..."

Durup yavaşça geriye dönüyorum: Kıyamet yaklaşıyor.

"Ne diyecektin bana?"

Annabel'in yüzünde hiç de Annabel gibi olmayan bir ifade var. "Babanın bugün Manchester'da ikinci bir iş görüşmesi var. Bir saat önce çıktı."

Gözlerimi kırıpıştırıyorum. "Sahi mi? Ama bu muhteşem!"

"Ve büyükannenle ben de iptal edemeyeceğimiz çok önemli bir rezervasyon yaptırarak bugün için. Spa gibi bir şeyler işte."

"Ne güzel!" Kıyamet hâlâ yaklaşmakta ama ne taraftan geliyor olduğunu kestiremiyorum bir türlü. Gidip onlarla bir saunada oturmamı beklemiyorlarsa tabii. Çünkü asla böyle bir şey olmayacak: Hayatımın yarısını kıpkırmızı geçirdim zaten.

Üvey annem kaşlarıyla enerjik bir şekilde özür dilerken uzun bir sessizlik oluyor.

"Ve..." diyorum, elimi havada daire çizer bir şekilde sallayarak.

"Ve..." diyor Annabel, sonra da inanılmaz derecede ağır bir şekilde, bir tüyün düşme hızıyla direkt olarak bana, ardından da anlamlı bir şekilde Tabitha'ya bakıyor.

İşte, olan oldu: *KIYAMET*.

İnsanoğlunun şimdiye kadar gördüğü en sevimli, en pofuduk, en şirin tombul yanaklı kıyameti.

"Ama..." Hayır. Hayır hayır. Bu olamaz. *Planlarım*. Benim *mükemmel planlarım*. "Bakıcılık yapmak için evde kalamam, Annabel. Wilbur'a söz verdim. Tüm haftayı buna hazırlanarak geçirdim."

Tam yedi tane plastik klasör kullandım.

"Çok özür dilerim, Harriet." diyor Annabel, yüzünün rengi beyazdan hafifçe griye doğru dönerken. "Bizim hemen çıkmamız gerekiyor ve başka birini bulmak için de çok geç. Belki sen programını yeniden düzenleyebilirsin?"

"Tabii..." diye çıkışıyorum. "Londra'daki tüm o en iyi fotoğrafçı, tasarımcı ve editörlerden iş görüşmelerini benim için daha uygun olan bir zamana kaydırmalarını rica edeyim hemen, değil mi?"

Annabel, Tabby'nin cama yapıştırılan şu küçük yapışkan ve tatlı kauçuk adamlardan biriymiş gibi boynuna yapışmış olan minik ellerini nazik bir şekilde boynundan ayırmaya çalışırken gözlerini kaldırıp bana bakıyor.

"Hımm?" diyor Annabel, Tabby'nin başını öperken. "Bu, kulağa müthiş bir fikir gibi geliyor hayatım. Yap bunu."

Aman Tanrım.

Gizli alayın ne olduğunu Annabel'e de açıklamam mı gerekiyor?

"Ama..." *Bir şey söyle, Harriet.* "Annabel, Ben... Bu... Sen... Ben..."

İlginc bilgiler kitabım, İspanya Milli Marşı'nın sözleri olmadığını yazıyor. Olayların adil olmayan bir şekilde inanılmaz derecede beklenmedik yönde gelişmesi üzerine, benim de artık sözümün olmadığı gayet açık.

"Çok teşekkür ederim canım." diyor Annabel çabucak, uykulu Tabitha'yı hop diye kollarıma bırakırken. "Her ikimiz de minnettarız sana." Sonra da hole doğru eğilip sesleniyor: "Anne! Geç kaldık! Hazır mısın?"

Zil sesleri duyuluyor.

Ardından da dalgalanan bir şal, tüy ve uzun etek yığını arasında Bunty uçar gibi salondan çıkıyor. Pembe saçlarını tepesinde topuz yapmış ve püsküllü büyük çantasını omzuna asmış. Sanki ızgara edilmiş kiraz çiçekleri gibi isli ve tatlı bir koku salıyor.

"Bir sonraki maceram için mi canım?" Yanağıma bir öpücük kondururken ılık saçlar gibi gülümsüyor. "*Her zaman.*"

Ardından da her ikisi de vosvosa binip son sürat uzak-

laşıyorlar.

Beni kucağımda Tabitha'yla öylece bırakarak.

37

İşte birkaç ilginç bilgi:

Bir sayfa A4 kâğıt yapmak için on litre su tüketilir ve atıkların yüzde 25'ini boşa harcanan kâğıtlar oluşturmaktadır. Küresel olarak ele alındığında, her yıl üç ila altı milyar ağacı yok ediyoruz.

Galiba planlarımın çıktısını almaya son vermeliyim: Bu planların onları üzerine yazdığım kâğıtlar kadar değeri yok gerçekten.

Ayrıca, bir daha asla evrenle konuşmayacağım.

Tabitha'yla birlikte eşikte durmuş, hemen geri dönsünler diye dua ederken dehşet içinde gözlerimi kırpıştırarak yola bakıyorum.

İçimde dalgalar hâlinde yayılmaya başlıyor panik.

Bu, güçlü bir rüzgâr eserken parmağımı uzatmış bir şekilde bir dizi domino taşının önünde oturmaya benziyor.

Eğer bugün mahvolursa her şey de bugünle birlikte mahvolur.

Bugün olmazsa modellik işi alamam. Modellik işi ala-

mazsam Wilbur için para bulunmaz. Para olmazsa Wilbur'un ajansı mahvolur, Wilbur batar vb. Her şey birbiri ardına feci bir şekilde tepetaklak olur yani.

En sonunda da planlarım bir yığın hâlinde ayağımın dibine yuvarlanır ve yine büyük bir keşmekeş yaşanır.

Bunun olmasına müsaade edemem.

Beynim düşünceler uçuşurken şöyle bir bakıyorum Tabitha'ya. Başparmağını ağzına sokmuş, gözleri kapanmak üzere ve minik pembe eliyle pofuduk oyuncak eşeği Dunky'yi sıkıca tutmuş.

Çok tatlı görünüyor. Sakin. Bütünüyle huzurlu...

Kolayca idare edilebilir...

Dürüst olalım: Muhtemelen bugün bir parça manevi yardıma ihtiyaç duyabilirim zaten. Hem Annabel de konuşmasının hiçbir yerinde Tabitha'ya bakmak için burada kalmam gerektiğini söylemedi. Söylediklerinden büyük ölçüde bu anlam çıkarılabilirdi ama bu asla *sözel olarak açıkça dile getirilmedi*.

Dolayısıyla resmen, yoruma açık bir şey bu.

Kafamda bir şimşek çakıyor. Hemen mutfağa koşuyorum ve buzdolabından birkaç süt şişesi kapıyorum. Bunları, beş bebek beziyle birlikte büyük, kapitoneli bir çantaya koyuyorum.

Umudum artarken olur da Tabby sıkılırsa diye, müzikli plastik bir bilmece de koyuyorum çantaya. Ardından da

gözlerinden uyku akan sakın Tabby'yi arabasına koyup çantamı omzuma takıyor ve Londra'ya gitmek için olabildiğince hızlı bir şekilde yola koyuluyorum.

Domino taşları doğrulmaya başlıyor.

Bugün modellik dünyasını fethedeceğim; her şey planlandığı gibi gidecek ve şu anda da minik kız kardeşimi yanımda götürüyorum sadece.

Neticede, ne kadar zor olabilir ki bu?

38

On beş saniye içinde sorduğum sorunun yanıtını alıyorum.

İlk beş saniye gayet iyi: Bebek arabasını zar zor da olsa kapıdan çıkarıp kapıyı kilitlemeyi ve hem Tabitha'yı hem de kendimi bahçe yoluna kadar getirmeyi beceriyorum.

Altı, yedi ve sekizinci saniyeler de fena değil.

Bahçe kapısına ulaşıyoruz. Bir taraftan komşularımıza el sallarken bir taraftan da kapıyı açmayı başarıyorum. Bu arada, umarım komşularımızda Annabel'in cep telefonu numarası yoktur diye de dua ediyorum.

Dokuzuncu saniyede işler ters gitmeye başlıyor.

Bebek arabasının arka tekerliği bahçe kapısının direğine takılıyor. Tekerliği oradan kurtarabilmek için arabayı hafifçe sallıyorum.

Homurdanarak tekrar sallıyorum arabayı.

Sonra bir kez daha.

Ama arabayı dördüncü sallamamda Tabby birden uyanıyor. Bir kolunu arabanın dışına sarkıttığını ve Dunky'nin uçtuğunu ağır çekimde izler gibi izliyorum. Dunky arabanın

köşesinden havalanıp yere çimlerin üzerine düşüyor.

Daha ben Dunky'yi yerden almak için eğilemeden, Victor bir çalılığın altından fırlayıp Dunky'yi ağzına alıyor.

Dehşetten mideme bir kramp giriyor.

Hayır. Hayır. *Hayır hayır hayır hayır*. "Hayır!" diye bağıyorum Victor'a, Victor zıplaya zıplaya uzaklaşırken. "Onu geri getir! Kötü kedicik!"

Victor duraksayıp turuncu kuyruğunu sallıyor.

Bana öyle kötü, öyle şeytani bir şekilde bakıyor ki bu, 15. yüzyılda Papa Innocent VIII'in niye tüm kedileri şeytan olarak ilan ettiğini açıklıyor.

Sonra da hafifçe hırlayarak ağzında Dunky'yle çalılıkların arasına girip gözden kayboluyor.

O anda da Tabby'nin çılgınlıkları başlıyor.

İstatistiksel olarak bir bebek günde ortalama iki saat ağlar ama Tabby bu temel ilkeyi gözardı etmeye karar veriyor.

Ben Victor'ın ardından güçlkle çalılıkların içine doğru nafile yere girmeye çabalarken kız kardeşim de keder ve öfkeyle feryat ediyor. Evde başka ne kadar oyuncak varsa hepsini gösteriyorum Tabby'ye ama o bağıra bağıra ağlamaya devam ediyor. Sonunda vazgeçip olabildiğince yüksek bir sesle *Twinkle Twinkle, Little Star*'ı söyleyerek hızlı adımlarla istasyona doğru ilerlemeye koyuluyorum.

Ben bebek arabasını ite kaka trene sokarken Tabby

yaygarayı koparıyor ve metroda da ağlıyor: Carnaby Caddesi'nden aşağı doğru inerken zırlıyor ve Broadwick Caddesi'ne dönerken de çığlığı basıyor.

Ben beş farklı oyuncakçıda canımı dişime takıp Dunky'nin yerine geçebilecek bir şey ararken o yüksek sesle ağlamaya devam ediyor.

Dunky'nin yerine geçsin diye doldurulmuş mavi bir at bulup —hâlihazırda kırk beş dakika geç kalmış olduğum— günün ilk randevusuna doğru koşmaya başlayana kadar, kardeşimin öfkesini anlatabilecek kelimeleri tüketiyorum.

Tabby, insandan bir balon gibi görünüyor: Sanki kendini ağır ağır şişirerek patlamaya hazırlanıyormuş gibi.

"Lütfen, Tabs..." diye yalvarıyorum bebek arabasını beceriksizce parlak bir asansöre doğru itelerken. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapabileceğimi söyle bana lütfen."

Bebekler normalde en az on aylık olana kadar çıkar-dıkları sesleri birleştirerek kelimeler oluşturmazlar: Bir hayli süre bu asansörde kalabiliriz.

Tabitha haykırmaya devam ederken, "Biliyor muydun?" diyorum, sesime neşeli, kaçık bir ton vermeye çalışarak. "Şu an benden altmış tane fazla kemiğin var? Sence de ilginç değil mi bu?"

Görünen o ki değil: Tabby'nin çığlıkları en üst seviyeye ulaşıyor.

"Henüz diz kapakların da yok. Daha birkaç yıl boyunca

da olmayacak. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Pek bir şey düşünmüyor: Küçük dili öyle titriyor ki her an kopup düşecekmiş gibi görünüyor.

Bütün bir hafta.

Bütün bir haftayı bugüne hazırlanarak geçirdim ama o süreyi Victor'ı aşırı beslemeye ve/veya onu kaybetmeyi denemeye verseymişim şu anda çok daha iyi bir durumda olurmuşum.

Çaresizlikle, telefonuma sarılıyorum.

Aptal kedi D'yi aldı. T harap oldu. Bir önerin var mı? H

Daha fazla ayrıntıya girmeme gerek yok.

Jasper geçen yıl Tabby'ye yılbaşı hediyesi olarak Dunky'yi almıştı ve Tabby'nin Dunky olmadan uyuyamaması da kanıtlanmış bir durumdur. Dunky'ye benzer bir şeyin nasıl bulunabileceğini bilebilecek biri varsa o da Jasper'dır.

Birkaç saniye sonra telefonum çalıyor.

O işi bana bırak. Olmuş bil. J

Birkaç kez soluklanıyorum.

Sonra da bir elimle mavi atı çılgınlar gibi dans ettirmeye çalışırken diğer elimle de Toby'nin klasörünün sayfalarını çeviriyorum. Dördüncü sayfaya göre, ilk görüşmem dün-

yanın en büyük moda dergisiyle: 1945'te piyasaya sürülmüş olan, bugün altmıştan fazla ülkede kırk üç uluslararası baskısı bulunan ve adı Fransızcada kadınlar için kullanılan zamir olan dergi.

Buradaki insanların ambulans sireninden yüksek sesler karşısında ne hissedecekleri anlaşılmak üzere.

Asansör *çın* diye duruyor ve asansörün kapısı iki yana doğru kayarak açılıyor.

Kendimi eli kulağında bir utanca —muhtemelen ses kirliliğine neden olmaktan o anda tutuklanmaya— hazırlayıp bebek arabasını bekleme odasına doğru itiyorum.

Ama birden bir sessizlik oluyor.

Bir an için kulak zarlarımın delindiğini ya da birden bir karıncaya dönüştüğümü sanıyorum. (Karıncaların kulakları yoktur.)

Sonra şaşkın şaşkın bebek arabasındaki Tabby'ye bakıyorum.

Gözleri yusuvarlak olmuş, yanaklarındaki kırmızılık geçmeye başlamış ve atın kuyruğunu ağzına sokmuş. Kaşlarımı çatıp bebek arabasını dikkatli bir şekilde geri asansöre sokuyorum. Tabby *////* diye ses çıkarmaya başlıyor.

Tabby'yi asansörden dışarı çıkarıyorum, susuyor.

Vay canına. Şaka yapıyor olmalısın, Tabby. Tabitha *çoktan* bir moda tutkunu mu olmuş? Sadece altı aylık. Daha ayakta bile duramıyor.

"Bu kendini daha iyi hissetmeni mi sağlıyor? *Elle* dergisini ziyaret etmek istiyorsun demek?"

Tabby elindeki mavi atı sallıyor bana: Travma bir an için unutuldu.

Ve kararımı veriyorum.

"Pekâlâ." diyorum, Tabby odayı doğru düzgün görebilsin diye bebek arabasının başlığını geriye doğru çekip açarken. "Eğer bu seni mutlu edecekse sana her şeyi göstereceğim. Sadece birkaç saatliğine Dunky'yi aklına getirmemeye çalış. Anlaştık mı?"

Tabitha gülümsüyor.

Umarım Annabel neye bulaşmak üzere olduğunu biliyordur: En küçük kızının çoktan öfkeli bir moda ikonu olduğunu anladığında, yine gevşetici bir spa turuna daha ihtiyaç duyacak.

Şefkatle kız kardeşimin minik yeşil dinozor tişörtünü düzeltiyor, tombul minik yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor ve kabarık kızıl buklelerine şekil veriyorum.

Aynı şeyi kendime de yapıyorum.

Sonra da biz Manners Kardeşler daha önce birlikte hiç yapmadığımız bir şeyi yapıyoruz.

Moda dünyasına birlikte adım atıyoruz.

39

U mabileceğimden de daha iyi başlıyor bu serüven. Yaklaşık bir saat geç kalmış olmama rağmen, Tabby'yle ben doğrudan *Elle*'in bekleme salonundan geçip göz kamaştırıcı, bölmesiz ofise giriyor ve deve tüyü rengi pantolonu ve açık mavi gömleğiyle çok sık görünen bir moda editörüne doğru ilerliyoruz.

Çabucak, kafamdaki planı gözden geçiriyorum.

Profesyonel davranıyor muyum? EVET. Özgüvenli? EVET. Tarz sahibi? EVET. Sağlığım süper mi? BİR HAFTADA BEKLENEBİLECEĞİ KADAR.

Araştırmamı yaptım mı? ELBETTE.

Kot kelimesi Cenovalı gemiciler tarafından giyilen pamuklu pantolonlardan gelir; dünyanın ilk moda dergisi 1586'da basılmıştır ve on iki kilo kadar ham ipek üretmek için 30.000'den fazla ipek böceği gerekir. Hatta Nat'in son beş yılda biriktirdiği ve bana vermiş olduğu elli adet *Elle* dergisinden bölümler de ezberledim.

İtiraf etmeliyim ki önümdeki son derece güzel olan sarışın model, *Prada* kampanyalarıyla dolu portföyünü çan-

tasına geri koyup kolumun altına sıkıştırılmış olan hafifçe ıslak oyuncağa dehşetle bakarken kendime olan inancım hafifçe sarsılıyor.

Ama çabucak toparlanıyorum.

Baylee için çalıştım. Yuka Ito için çalıştım. Az çok, yarım da olsa Levaire için çalıştım. Bu kızların herhangi biri kadar çok şansım var benim de.

Bu iş, çantada keklik.

"Merhaba." diyorum editöre, o daha Tabby hakkında bir yorumda bulunmadan. "Ben Harriet Manners. Bir çocuk bakıcılığı çıkmazı yaşandı ama bunun modaya karşı bir aşağılama işareti olmadığı ve size çok saygı duyduğum konusunda sizi temin ederim."

"Hiç endişe etme." diyerek sıcak bir şekilde gülümsüyor editör. Aynı anda da bir elini ileri doğru uzatıyor. "Çocuk bakımı bir kâbustur. Benim de bir çocuğum var. Neyse, ne varmış burada bir bakalım hadi."

Turuncu portföyümü editöre veriyor ve *portakal* meyvesinin aslında *turuncu* renkten önce ortaya çıkmış olduğunu ve bunun "portakal ağacı" anlamına gelen Sanskritçe *na ranga* kelimesinin bir kısaltması olduğunu söylemek için duyduğum yoğun isteği bir şekilde bastırıyorum.

Profesyonel ol, Harriet.

"Hoş." diyor editör, portföyümü açık ilk sayfayı çevirirken. "Güzel." Bir sayfa daha çeviriyor. "Muhteşem." Bir

sayfa daha. "Çok hoş." Bir sayfa, bir sayfa daha. "Harika. Ne güzel bir yüzün var."

Sayfaları çevirmeye devam ediyor.

Ardından da portföy kartlarımdan birini çıkarıp bunu bir sürü başka portföy kartla dolu bir masanın üzerine koyuyor ve portföyümü bana geri uzatıyor. "Teşekkürler, Harriet. Seni arayacağız."

Afallamış bir hâlde gözlerimi kırıştıyorum.

Aman Tanrım, hepsi bu mu yani? Günün ilk işini aldım mı ben şimdi? Şimşek gibi hızlı bir başarı elde etmek için gereken tek şey, iyi organize edilmiş bir klasör ve kendime birazcık güven.

Bunu *çok uzun zaman* önce yapmalıydım.

"Tam olarak ne zaman ararsınız acaba?" Aceleci davranmak istemiyorum ama zaman kritik bir öneme sahip. "Pazartesi öğle arasında müsaitim. 13.30'la 14.00 arasında arayabilir misiniz?"

"Seni arayacağız. Teşekkürler, Harriet."

"Çünkü üçte blok matematik dersim var. Eğer telefonumu açamazsam detayları sesli mesaj olarak bırakabilirsiniz."

"Geldiğin için teşekkürler, Harriet." diyor daha kesin bir şekilde. "Başka bir sefer görüşmek üzere."

"Ya da e-posta atabilirsiniz. E-posta adresimi de verebilirim. Sıranın altından kontrol edebilirim telefonumu."

"Teşekkürler, Harriet. Bunu aklımda tutarım."

Sonra editör, yanlış anlamaya mahal bırakmaksızın, çantasından parlak gümüş renkli portföyünü çıkarmakta olan, arkamdaki müthiş, koyu renk tenli kıza doğru dönüyor.

Bir saniye.

Bu... Bu Nat'ın flört etme konusunda söylediğine benzer bir şey mi yoksa? İletişimde oluruz derler ama aslında hiç iletişime geçmeyeceklerini kastederler ya hani?

Moda tarafından terk mi edildim ben şimdi?

"Aaa... Böldüğüm için özür dilerim." Birden diğer modelin fotoğraflarının üzerine doğru eğiliyorum. "Bu, beni arayacağınız anlamına mı geliyor, aramayacağınız anlamına mı? Bunu teyit etmem lazım da."

Kız gülmeye başlıyor.

"Aah." Editör kısa bir sürelğine gülümsüyor. "Anlıyorum. Bu durumda, aramayacağız. Korkarım ki şu an bizim aradığımız görünüme sahip değilsin, Harriet. Belki birkaç yıl sonra tekrar gelebilirsin."

"*Birkaç yıl* demek!" diyorum dehşet içinde. "Ama anlamıyorsunuz. Birkaç yılım yok benim."

Bu, en azından diğer modelin gülmeyi kesmesini sağlıyor: Şu anda ölmekte olduğumu düşünüyor.

"Üzgünüm, Harriet." diyor editör yumuşak bir şekilde. "Başka bir yerde şans diliyorum sana."

“Ama...”

“Güle güle, Harriet. İyi günler.” Kibar bir şekilde ama kasten, azıcık yana dönüyor editör oturduğu yerde.

Anlaşılan katıldığım ilk seçme bitti.

40

Bunun hiçbir mahsuru yok.

Yani, demem o ki zaten bütün işleri almayacağımı biliyordum. Gerçek bir fark yaratabilmek için sadece iki, bilemedin üç modellik işini garantilemem gerekiyor ve Toby'nin hazırladığı programa göre, hâlâ katılacağım yedi seçme daha var.

Bu da en fazla yüzde kırklık bir başarı oranımın olduğu ya da modellik bir GCSE¹³ olsaydı, bunun E notuna denk geleceği anlamına geliyor.

Ki böyle olmadığı için çok mutluyum.

A eksiden daha düşük bir not alsam bütün geceyi ağlayarak geçiren biriyim ben.

Neyse; bir sonraki randevuma gitmek için Tabitha'nın arabasını hızlı bir şekilde iterek yürürken pozitif ve özgüvenli kalmaya odaklanıyorum. Muhteşem bir planım var ve bu iş çantada keklik: Tek yapmam gereken, yaratıcılık göstermeden ya da rotadan sapmadan bu plana bağlı kalmak.

Ama aynı şeyi bebek arabası için söylemek mümkün

¹³ General Certificate of Secondary Education (Ing.) - Genel Orta Öğretim Sertifikası. (ç. n.)

değil.

Araba önce bir gidere, ardından yoldaki bir çukura, peşinden de bir vitrine giriyor. Arabayı kaldırıma çıkaramıyorum. Sonrasında da işlerin nasıl gittiği bildirmek için JINTH Takımı'na mesaj yazarken arabayı bir sokak lambasına çarpıyorum.

Tabby'yle ben Savile Row Caddesi'ne varana kadar, son seçmede kazandığımız tüm zamanı harcamış oluyoruz. Bu görüşmeyle ilgili notların dört bir tarafına kalpler çizilmiş olduğu için bu notları ancak zar zor okuyabildiğime değinmiyorum bile. Bir de Toby'nin bıraktığı kenar boşluklarına kurşun kalemle "*Eşiği öp!*" yazmış Nat. Bunu gerçekten yapmamı isteyip istemediğini kontrol edecek zamanım yok.

Yine de ne olur olmaz diye, dikkatli bir şekilde küçücük bir öpücük konduruyorum kapı çerçevesine.

Kapı bam diye açılıveriyor birden.

"Model!" diye çıkışıyor polo yaka siyah bir tişört giymiş olan çok kısa boylu bir adam. "Niye dükkânımızı kokluyorsun? Derdin ne senin? Hemen içeri gir; ısıyı dışarıya kaçıyorsun."

Sonra da, "ağır hareket eden gençleri tüm gün boyunca beklemekten hoşlanmadığı" hakkında söylenerek aceleci bir şekilde bir karınca gibi hızla gidiyor.

İtaatkâr şekilde, bebek arabasını gri, ısmarlama, çok resmî takım elbiselerin ve elbiselerin önünden iterek geçirip

arka taraftaki belli belirsiz aydınlatılmış odaya sokuyorum: Tanımadığım bir adamın peşinden böyle bir odaya girmemin doğru olduğundan emin değilim gerçi.

Sonra da endişeli bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Bu çok..."

"Yürü." diyor adam, gözlüklerini düzeltirken.

"Pardon?"

"Yürü." Parmaklarıyla küçük adımcıklar yapıyor. "Bir ayağını diğerinin önüne koyup ileri doğru hareket edersin ya hani?"

"Elbette." diyorum, Tabby'nin arabasının altından çabucak siyah topuklu bir ayakkabı çıkarıp ayaklarıma geçiriyorum ve Nat beni bu hafta üç saat boyunca bunlarla yürümeye zorladığı için şansına şükrediyorum.

Ardından da odada yavaş yavaş dolaşmaya başlıyorum.

"Daha hızlı." diyor adam, ellerini cırparak. Dolayısıyla itaatkâr bir şekilde tabanları yağlıyorum. "O kadar hızlı değil." Yavaşlıyorum. "Omuzlar geri." Denileni yapıyorum. "Çok oldu." Omuzlarımı tekrar öne doğru getiriyorum. "Kalçalarını daha çok sall." Bedenimin orta kısmını döndürmeye başlıyorum. "Daha az." Tekrar kazık gibi oluyorum. "Aman Tanrım, kızım, kim öğretti sana yürümeyi?"

"Babam. Ben on dört aylıkken."

"Kötü." diye çıkışıyor. "Kötü kötü kötü. Yeni bir tane

edinmelisin. Hiç işime yaramazsın benim.” Sonra da ellerini kanat çırpır gibi sallayarak hem Tabby’yi hem de beni dükânın kapısına doğru götürüyor.

Kederden kalbim burkuluyor. Bu mu yani?

Bilimadamları, bir dilim ekmeğin mükemmel bir şekilde kızartılması için tam 216 saniye gerektiğini hesaplamışlar. Bu görüşmede bana ayrılan sürede doğru dürüst bir kahvaltı hazırlayamazsınız.

Portföyüme bile bakmadı o adam.

Ona ilk Levi’s pantolonun 6 dolarlık altın tozuna sattığını söylemedim. Bu, kesinlikle işe yarayabilirdi gibime geliyor.

“Hımm...” *Bir şey yap, Harriet.* “Daha sonrası için portföy kartımı ister misiniz?” Kapıdan çıkmak üzereyken can havliyle dokuz-on tane portföy kartı sıkıştırıyorum adamın eline. “Kolay saklanabilsinler diye delgeçle deldim bu kartları.”

Kaba bir şekilde kartlarımı geri uzatıyor bana.

“Sende kalsınlar, tatlım. Performansına bakılırsa olabildiğince çok karta ihtiyacın olacak.”

Sonra da kapı küt diye yüzüme kapanıyor.

41

Pekâlâ.

Şansım, Galileo'nun şu ünlü cisimlerinin Pisa Kulesi'nden yere düşmesinden daha hızlı bir şekilde düşüyor ama istatistikler hâlâ tamamen benden yana.

Sadece daha çok çaba sarf etmem gerektiği açık.

Hafif hızlı bir şekilde yürüyerek Tabby'nin arabasını Covent Garden'a doğru itiyorum. Tabby miyavlar gibi ağlamaya başlayınca, ona bir şişe süt vermek ve bezini değiştirmek için bir kafede mola veriyorum. Aşağıya doğru beş dakika daha gittikten sonra, Tabby yine inlemeye başlıyor. Dolayısıyla başka bir kafe bulup bezini tekrar değiştiriyorum. Sonra yine değiştiriyorum çünkü bezi ters takmışım.

Bezi yine değiştiriyorum çünkü Tabby'yi portakal suyunu oturttum.

Biz Shoreditch'teki ajansa varana kadar, bir buçuk saat geçmiş oluyor. Danışmadaki kız gözlerini devirerek sesleniyor: "Geç kalmış biri geldi. Bu zahmete girer misiniz, girmez misiniz?" Sonra da ojesini sürmeye devam ediyor.

Birkaç dakika sonra, benden birazcık büyük, gümüş

rengi saçlı bir kız yüzünde henüz uyanmış ve bundan pek de memnun değilmiş gibi bir ifadeyle ağır ağır odaya giriyor.

"Eee, şu model nerede öyleyse?" diye esneyerek soruyor danışmadaki kıza.

Offf. Bir bebeği ve kendi iş arkadaşlarını saymazsak buradaki tek kişi benim gerçekten.

Özgüven, Harriet. Bu iş çantada keklik.

"Merhaba." Sıçrayıp elimi uzatıyorum. "Sizinle tanışmak çok hoş. Ben Peak Models'tan Harriet Manners. Beni Wilbur Evans yolladı."

"Evet." Tekrar esniyor. "Ya şey, herkes yemekte olduğundan, seninle ilgilenmek için ben gönderildim. Vay canına!" diye ekliyor, ümitle ona uzattığım portföye gözlerini kırıştırmakla bakarken. "Ammma renkli."

O miskin miskin sayfaları çevirirken ben hızla anlatıyorum. Tüm bu süre zarfınca da esniyor. Daha önce bir yabancıнын dört yirmilik dişini birden görmemiştim ama sanırım her şeyin bir ilki var.

"Şey, sen, burada görüldüğünden *daha küçüksün* normalde?" diyor sonunda, kafasını kaldırıp bana bakarak. "Daha uzunsun fotoğraflarda? Yukarıya doğru?"

Sorunun ne olduğundan emin değilim tam olarak.

Üstelik, boyumun tam olarak ne kadar olduğu hem metrik sisteme hem de İngiliz ölçü sistemine göre yazıyor

portföy kartımda.

“Omurlarımız sıkıştığından, gün boyunca yüzde bir oranında kısalırız.” diye bir açıklama getiriyorum yardımcı olmak adına. “Daha uzun olmamı isterseniz, belki bir sabah çekimi ayarlayabiliriz?”

“Çok komik.” diyor düz bir şekilde. “Aaa, ciddisin sen? Yo, hayır. Belki de tüm gün boyunca doğru uzunlukta olan birini buluruz biz? Ama geldiğin için teşekkürler.”

Ayağa kalkıp canı sıkılmış bir kedi gibi geriniyor.

“Sevimli bebek, bu arada.” diye ekliyor. “Karnın gayet hızlı bir şekilde kendini toplamış. Doğum yapmış olduğun neredeyse hiç anlaşılmıyor.”

Şoke olmuş bir hâlde ağzımı açıyorum.

Ardından da gümüş rengi saçlı kız, şanslarımdan birini de yanına alarak yine ağır ağır odadan çıkıyor.

Dört no’lu seçmeyi de tamamıyla kaybediyorum.

Biz ayakkabı şirketine vardığımızda; bırakın kapıyı, panjuru bile açmıyorlar. “İş verildi.” diyorlar metal panjur çubuklarının arasından.

Gözlerimi fiziksel olarak mümkün olduğunca kocaman, yalvarır bir biçimde açıyorum. “Lütfen...”

“Gitti.” Ve panjur çubukları çat diye kapanıyor.

Beş no’lu seçmede bana *bir kızıl için hoş* olduğum söyleni-

yor ve ardından da bir el çantası kampanyası için saçlarımı simsiyah boyamayı düşünüp düşünmeyeceğimi soruluyor.

"Kalıcı olarak değil." diye ekliyorlar, gözlerim kocaman olunca. "Sadece saçların yeniden uzayıncaya kadar, iki ya da üç yıl yani. Tabii aylık olarak kaş bakımı da yaptırmalısın, yoksa, elbette, bu çok *tuhaf* görünür."

"Kaşlarını tamamıyla tıraş edebiliriz." diye bir teklifte bulunuyor biri. "Bu, şu anda çok revaçta."

"Aaaa, bu işe yarayabilir."

"Ya da tuhaf görünebilir."

"Evet, bu da olası. Sanırım bunu deneyebiliriz?"

"Yani, kaybedecek neyimiz var ki?"

Bana doğru milim milim ilerlemeye başlıyorlar ve derin bir nefes alıyorum. *Wilbur için Wilbur için Wilbur için...* "Elbette." diyorum olabildiğim kadar cesur bir şekilde. "İsterseniz saçımı siyaha boyayıp kaşlarımı tıraş edebilirsiniz. Hatta saçlarımı da tamamen kazıtabilirim."

Gülmeye başlıyorlar. "Çok komiksin."

"Komiklik çanta satamaz ama."

"Yok. Üzgünüm, havuç kafa. Belki bir dahaki sefere."

Altı no'lu seçmede bana "şişman bir sırtım" olduğu ve duymadığımı düşündükleri bir anda da "Kimsenin bunu bir bikiinin içinde görmek istemeyeceği" söyleniyor.

Bu bana sonsuza dek bir travma yaşatabilirdi.

Yedi no'lu seçmedekiler (bir diş macunu reklamı) nazik, cana yakın davranarak ve salyangozların dillerinde yirmi beş diş bulunduğu bilgisine ilgi göstererek beni şaşırtıyorlar.

"Seni arayacağız!" diyorlar tam ben ayrılırken.

Yani, bu da hayır anlamına geliyor.

Doğrusu, kendimi şu kadın dergilerinde okuduğum bir dizi korkunç randevu yaşıyormuş gibi hissetmeye başlıyorum ve bu tanışmalarda kendimden bekleyeceğim kadar da kötüyüm.

Üstelik daha da az eğleniyorum.

Günün son seçmesine geldiğimde, neredeyse hiç şansım kalmadı. Wilbur'dan gelen ümit dolu mesajlara da bakmamaya çalışıyorum.

İşin bitince beni bir çaldır! xx

İnanılmaz derecede saflık ettim.

Tüm gün boyunca etrafım, portföyleri benimki kadar etkileyici ya da benimkinden daha iyi olan güzel modellerle doluydu. Üstelik, yanlarında sonradan eklenmiş bir bebek yoktu ya da çantalarına ek bir talimat kitabı sokuşturma gereksinimi duymuyorlardı.

Planlama ve uğraşın yeterli olacağını sanmıştım.

Modelliği küçük parçacıklara ayırabilirsem analiz edebilir, strateji oluşturabilir, madde işaretli bir liste hazırlaya-

bilir ve gizemini çözebilirim ve bir şekilde bu işi kotarmayı
becerebilirim diye düşünmüştüm.

Çünkü benim dünyamda işler hep böyle yürür.

Ama çalışma yapmak hayatımda bir kez olsun beni
hiçbir yere ulaştırmadı.

“Hayır.” diyerek iç geçiriyor son gittiğim yerdeki danışma
görevlisi. “Bir bebekle giremezsin içeriye. Bu bir seçme, ço-
cuğunla katılabileceğin bir grup toplantısı değil.”

Bitkin bir hâlde Tabitha’ya bakıyorum.

Bütün gün boyunca, tabii portakal suyu olayını say-
mazsak mükemmeldi: Kimse portakallı bir poposu olsun
istememez ne de olsa.

Ardından da bir saattir birlikte sessizce beklemekte
olduğum yedi modele bakıyorum şöyle bir. Hepsinin saç
kıvılcı. Hepsi beyaz tenli ve çilleri var. Hepsinin gözleri yeşil ve
hepsinde de güneşten sakınan birinin havası var.

Sıranın sonunda da görsel ikizim duruyor.

Son bir saattir titizlikle birbirimizi görmezden geliyoruz
bu kızlarla: Hiçbir şey sizinle tıpatıp aynı görünen sekiz kız
kadar *ben özel bir kar tanesi değilim* diyemez.

Tekrar bebek arabasına şöyle bir göz atıyorum.

Tabby başparmağı ağzında uyuyakalmış: Bütün gün
boyunca reddedilmekten bitap düştüğü açık.

Ben de tamamen tükendim. Bu işi olabildiğince çabuk

bitirmeliyim.

“Rica etsem.” diyorum, bebek arabasını danışma masasının arkasına doğru iterken. “Kız kardeşimle ilgilenebilir misiniz? İki dakikada dönerim.”

Ardından da diğer modellere bakıyorum.

Özgüvenim, yavaşlamakta olan bir topaç gibi: Sanki giderek daha çok yalpallıyor. Bu iş hiç de *çantada keklik* değil.

Öyle olsa bile, bir süre önce yanlış bir yere koydum o çantayı ben.

Üstelik, Nat’in artık sık olmayan kabanının üzerinde de bebek kusmuğu var.

“Bir dakika diyelim.” diyorum yorgunca, kabanın koluyla kusmuğun silebildiğim kadarını silmeye çalışırken. Ardından da terli ellerimi taytımın altına sürerek kurularıp saçımı düzeltiyorum ve gözlerimin altına bulaşan rimeli siliyorum.

Sonra da *Vogue’a* kafa tutmaya hazırlanıyorum.

42

Tüm zamanların en kalın kafataslı canlısının *pachycephalosaurus* olduğuna inanılır. Yirmi dört santim kalınlığında bir kafatası olan bu dinozor, tos vurarak hedefine boyun eğdirmiş.

Şu anda benim kafam da keşke bu kadar kalın olsaydı diye geçiriyorum içimden.

Bu bir hayli zor olacak.

“Merhaba.” diyorum, kapı sallanıp arkamdan kapanırken. “Adım Harriet Manners ve Peak Models’tan geliyorum. Niçin derginiz için doğru kişi olduğumun birkaç nedeni var.”

Elbette, dışarıdan hafif bir ağlama sesi gelmeye başladı çoktan: Aynen olabileceğini düşündüğüm gibi.

Rüzgâr gibi geçsin bu seçme, Harriet.

“Vogue ilk kez 1892 yılında yayımlandı ama 1909’da Toto Koopman ilk kapak kızı olana kadar bir moda dergisi olmadı ve Toto Koopman savaş sırasında casusluk yaptı.”

Dışarıdan birazcık daha yüksek bir ağlama sesi geliyor.

Daha hızlı, Harriet.

Belki bu büyüleyici tarihi geçmişin bir kısmını atlama-
lıyım.

“Çok yönlü ve esnek biri olduğuma, kolaylık ve beceriyle-
hertürlü senaryoya adapte olabileceğime inanıyorum...”

Ağlama sesi daha da yükseliyor. “Bugün moda dünyası-
nın en büyükleri olan isimlerden bazılarıyla çalıştım ve bir yıldan-
kısaba süre öncede derginizde bir reklamdaya erdim...”

Ama faydası yok: Ağlama sesi bir feryada dönüştü.

Yüz beş desibelden kuvvetli ve doğru tizlikteki insan
sesi camı tuz buz edebilir gerçekten. *Vogue*’un bekleme
salonunda bırakılmak kız kardeşimle yaptığım antlaşmanın
bir parçası değildi. Bu yüzden de Tabitha ceza olarak tüm
binayı ve binanın içindeki herkesi mahvedecek.

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissedebiliyorum.

Bu, günün en önemli seçmesiydi ama şu anda terli
parmaklarım arasından kayıp gidiyor.

“Özür dilerim.” diyorum, sakın bir şekilde karşımda
oturmakta olan üç kişiye. Konuşmaya başladığımdan bu
yana tek bir kaslarını bile kıpırdatmadılar. “Ne olur, sadece
birkaç saniyeye ihtiyacım var.”

Sonra da ok gibi bekleme salonuna fırlıyorum.

Aynen beklediğim gibi durum: Tabitha öfkeden mos-
mor kesilmiş, üç metre geriden bademcikleri görülebiliyor
ve minik, öfkeli bir boksör gibi yumruklarını havada savu-
ruyor.

"Allah aşkına, al şunu." Danışmadaki kız, infilak etmek üzere olan kız kardeşimi hızla bana uzatıyor. "Bunun için sigortam yok. Bir şey patlatacak şimdi."

Tabitha öyle üzgün bir hâlde bakıyor ki bana utançtan midem kasılıyor. Küçük kardeşime bir söz verdim ve bu sözümü tutmadım. İyi ki çocuklar üç yaşına gelene kadar anılar oluşmaya başlamıyor. Yoksa ilişkimizi düzeltmek için bir sürü şey yapmak zorunda kalacaktım.

"Çok özür dilerim." diye fısıldıyorum, Tabby'yi nazikçe kucağımda hoplatırken. "Bak, buradayım. Bir daha sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim, söz."

Yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyor Tabby.

Tabby ıslak burnunu boynuma sürterken onu bir kez daha öpüp kucağıma alıyorum ve seçmelerin yapıldığı odaya giriyorum tekrar. "Evet, diyordum ki..."

Sarı saçları küt kesilmiş olan kadın birden elini kaldırıyor. "Dur."

Ürküyorum.

İşte geliyor.

Bana hoş vakit geçirdiklerini ve beni arayacaklarını söyleyecekler ama *Vogue*'dan bir daha asla ses seda çıkmayacak.

"Siz de benim düşündüğüm şeyi düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle." diyor adam, evet anlamında başını sallatıyor.

yıp diğerk kadına bakarak. "Sen?"

"Kuşkusuz. Vakit var mı?"

"Bulabiliriz. Doğrusu, oldukça ilham geldi bana. Muh-teşem olacak bu."

Üçü birden tekrar bana dönüyorlar.

Umarım ne düşündüğümü sormazlar çünkü *dur* denildiğinde kaybettiler beni doğrusu.

"Harriet, önümüzdeki perşembe bizim için sekiz sayfa-lık bir moda çekimi yapmaya ne dersin?"

O kadar şaşıyorum ki neredeyse Tabitha'yı düşürüyordum. *İş aldım* mı? Sonunda bir isim var yani? *Vogue* için çekim yapacağım demek?

Toby haklıymış: Toto Koopman hakkındaki bilgi altın değerindeydi, hayatımı kurtardı.

"Aaa, evet, *lütfen*." deyiveriyorum minnetle. "Teşek-kür ederim. Söz, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım, zamanında geleceğim, çok çalışacağım ve..."

O malum el yine kalkıyor.

"Sadece tek bir şartımız var. Bebek de seninle birlikte modellik yapacak."

43

Işte size istatistiksel olarak gerçekleşmesi muhtemel olmayan birkaç şey:

- Olimpiyatlarda altın madalya kazanmak: 662.000'de 1
- Aziz ilan edilmek: 20.000.000'da 1
- Oscar kazanmak: 11.500'de 1
- Bir asteroidin size çarpması: 700.000'de 1
- Birleşik Devletler Başkanı seçilmek: 10.000.000'da 1

Nasıl anlatsam ki?

Yukarıda söylediklerimin tamamı, Annabel'in sekiz aylık kızının model olarak çalışmasına izin vermesinden daha olası.

Modellik yapmaya başlayalı on beş ay oldu ve yanımda bana eşlik eden biri olmadan benim bile bir iş almama izin yok. (Gerçi, biraz önce çiğnedim bu kuralı)

Ayrıca, gelecek perşembe okul var: Blok kimya, biyoloji ve matematik dersim var.

Gerçi bayağı bir dürüst olalım, modellik yapmak için

okulu kırmak pek duyulmamış bir şey sayılmaz benim için. Okulu kırmamak muhtemelen bundan çok daha fazladır. Bir geek için şaşırtıcı derecede çok ders kaçıracağım.

Ama bu işe ihtiyacım var.

"Ben..." Beynim, Hugo kendi kuyruğunu kovalarken yaptığı gibi, daireler çizerek çılgınca dönüyor. "Bu bebek yerine ona benzer bir bebek kullanamaz mısınız acaba?"

"Korkarım hayır." diyor kadın. "Aynı görünüyorsunuz. Mesele de bu biraz zaten."

Hay aksi.

Böyle bir şeyin olmasının mümkünü yok. Tabitha kendi için evet diyemeyecek kadar küçük, Annabel kesinlikle hayır diyecek ve sırf bunu sorduğum için bile bana evden çıkmama cezası verecektir.

Ta ki...

İstatistiksel olarak birbirine tıpatıp benzeyen sekiz kişi bulunur. Tam Tabitha'ya benzeyen yedi kişiden birini bulalım diye teklif edecekken çözümün aynı zamanda sorun da olduğunu fark ediyorum.

Bana tıpatıp benzeyen yedi kişi şu anda dışarıda oturmakta.

Ben işi reddeder etmez, bu işi almayı büyük bir heves ve memnuniyetle kabul etmeye hazırlar.

Özellikle de görsel ikizim.

Bu kız bir kez daha benim yerimi alırsa modellik kari-

yerimin temelli biteceğine dair kötü bir his de var içimde.

Beynim hâlâ fırıl fırıl dönerken başımı eğip Tabby'ye bakıyorum.

Tabitha çok mutlu görünüyor: Agulayarak duvardaki renkli *Vogue* kapaklarını işaret ediyor. İsteddiği şeyin bu olduğunu anlamak için hayal gücünü çok zorlamaya gerek yok.

Tam bir hafta boyunca mükemmel model olmaya çalıştıktan sonra benzersiz satış noktamın aslında ben olmadığımı inanamıyorum sadece.

Bir ironi klasörü de hazırlamalıydım.

"Evet." diyorum, fikrimi değiştirmeden önce. "Tamam, anlaştık. Her ikimiz de işi kabul ediyoruz."

"Muhteşem." diyerek gülümsüyor adam, bana bir kâğıt uzatırken. "Bunu erkek arkadaşınla konuş. Diğer detayları ajansına e-postayla iletiriz biz."

"E-erkek arkadaşım mı?"

"Pardon, kocan mı? Partnerin? Hayat arkadaşın?"

Yüreğim sıkışmaya başlarken boş boş bakıyorum her üçüne birden. Beynimde hafif bir tıkırtı duyuyorum. "Be-benim erkek arkadaşım yok. Uzun bir süre önce a-ayrıldık biz. Bir erkek arkadaşım mı olması gerekiyor?"

Belki de tuhaf bir moda kriteridir bu: Yalnız olunmalı yoksa insanlar bunu fotoğraflardan anlayabilirler.

"Aman Tanrım!" diyor sarışın kadın hemen. "Çok dü-

şüncesizceydi, çok üzgünüm. Kastettiği, ufaklığın babasıydı ama sadece senin imzan da yeter.”

Gözlerimi kırıpıştırarak bakıyorum.

Einstein öldükten sonra, beyni salamura edilip küp şeklinde 240 parçaya bölündü ve 20 yıl boyunca üzerinde “Costa Cider” yazan bir kutuda tutuldu. Eminim ki Einstein’ın beyni o hâldeyken bile benim şu hâlimden daha zekiydi.

Tabitha’nın benim kızım olduğunu mu sanıyorlar?

Annabel’e kabalık etmek istemem ama tam olarak ne kadar yaşlı ve yorgun görünüyorum ki ben?

“Aman Tanrım, hayır.” diyerek gülüveriyorum, başımı hayır anlamında iki yana sallarken. “Bu benim...”

Ama ya sonra? Tabitha’nın aslında kız kardeşim olduğunu söylersem anne babamızdan imza almaları gerekecek ki bu imzayı asla alamazlar ve ben de en başa dönmüş olacağım.

“Bu senin...?” diyor kadın telaşla. “Aman Tanrım. Çok gençsin ama biz sandık ki...”

Geri çark et, Harriet.

“Demek istediğim...” diyorum ağır ve dikkatli bir şekilde. “Şu ki... Bu çocuğun babası... Manchester’da.”

Bu bir yalan değil.

Bu, stratejik olarak konumlandırılmış bir gerçek ve bunun için başım belaya giremez.

“Pekâlâ.” diyor adam, bana bir kâğıt uzatırken. “O hâlde bu ibranameyi sadece sen imzala, lütfen.”

Tamam: Bunun için başım belaya girebilir.

Beynim hacıyatmaz gibi bir o yana bir bu yana devrilip dururken gözlerimi dikip yasal olarak bağlayıcılığı olan kâğıda bakıyorum.

Bunu imzalamak ya da imzalamamak.

Wilbur’u kurtarmak ya da kurtarmamak.

İyi bir dost olmak ya da işe yaramaz biri olmak.

“Harika.” diyorum, kâğıdı kapıp alttaki kutucuğun içine aceleyle adımları karalarken. “Çok heyecanlıyız bu... Hımm... Aile fırsatı konusunda.”

Sonra Tabitha’nın elini tutup hoşça kalın der gibi sallıyorum ve başka herhangi bir şey yapmadan, söylemeden ya da imzalamadan odadan çıkıyorum hızla.

Rusya’da bulunan 12.262 metrelik Kola Süper Derin Sondaj Kuyusu, dünyanın en derin yapay noktasıdır.

Öyle battım ki yeni bir rekor kırdım sanırım.

Tek yapmam gereken; Tabitha benim kızımış gibi davranmak, okulu kırmak, kız kardeşimi kaçırmak, kâr amacıyla onu yasadışı yollarla iş gücüne katmak, sahte bir belgenin ortaya çıkmasını beklemek ve anne babama bir milyonuncu kez yalan söylemek.

Dolayısıyla elimi çabuk tutmak zorunda kalacağım.

Çünkü Annabel bunu anlayacaktır.

Şu anda mesele, Annabel'in bunu ne zaman anlayacağı.

44

Diğer yandan, en azından bunu yapmalıyım:
"Wilbur, işi aldım!"

Sonra, arka planda birinin pizza ve salata siparişi verdiğini duyacak kadar uzunca bir sessizlik oluyor. Gülümseyip Tabby'yi arabasına geri koyuyor, küçük mavi atı yanına sokuşturuyor ve bebeğin çabucak uyuyakalmasını izliyorum.

Her ikimiz için de oldukça önemli bir gün oldu bugün.

"Alo?" diyorum, kırk ya da elli saniye ve arka plandan gelen iki dilim cheesecake siparişinden sonra. "Wilbur? Orada mısın?"

"Ne?" diyor Wilbur sonunda. "Yabancı el sendromuna mı yakalandın? Daha yeni bununla ilgili bir şey okudum, benim bebek-domates-püresi-konservem ve ödüm koptu. Elin sen farkında olmadan bir şeyler yapıyor. Ya olur da kazara geçen sezonun ayakkabılarını giyersem? Tek kelimeyle ürkünçten de ürkünç."

Allah aşkına neden bahsediyor ki Wilbur?

Sonra fark ediyorum ki bu Wilbur'un "şen şakrak ve kayıtsız" olma versiyonu.

Aman nazar değmesin.

"*Vogue işini aldım.*" diyerek gülümsüyorum, Wilbur'un yanındaki biri bir kâse zeytin siparişi verirken. "Ve bil bakalım ne oldu? Tabitha'yı da istiyorlar. Dolayısıyla onun da seninle bir antlaşma imzalaması gerekecek! Bu, iki kat para demek!"

Ardından öksürüyorum. *Öfff.*

Meselenin ince taraflarını kavrayabilme yeteneğim üzerinde çalışmaya başlamam gerek ciddi: Kırmızı popolu bir babunun nezaket ve duyarlılığına sahibim.

"Para benim için." diye açıklıyorum hemen. "*Yaşam Bilimleri Ansiklopedisi*'nde konunun uzmanları tarafından yazılmış 4300'den fazla makale var ve bu ansiklopedi çok pahalı, zor bulunuyor ama ben fena hâlde istiyorum bu ansiklopediyi."

Yine bir sessizlik oluyor.

Ardından ben tam kendimi ele verdiğime ikna olmak üzereyken Wilbur daha önce hiç duymamış olduğum ve tekrar duyarsam son derece şaşıracağım kelimelerle bir havai fişek gösterisi patlatıveriyor.

"*Sevinçten çılgınlık attıran, artistik patinaj yapan vombatlar!*" diye bağılıyor. "*Bingo dedirtecek derecede üstüne basan yunuslar! Tatlı kirazlı hindistancevizli brownie kekler!*" Yüksek sesle iç çekiyor. "Disko yarasarım aşkına, senin bunu yapabileceğini biliyordum, bebek kaplanım. Bundan hiç şüphem yoktu."

Araştırmalar tek bir gülümsemenin 2000 kalıp çikolatayla aynı miktarda mutluluk yarattığını göstermiştir.

Wilbur'un ne kadar çok mutluluğa neden olduğunu öğrenmek isterdim doğrusu. "Olmadığını biliyorum." diyerek gülümsüyorum sevgiyle.

İşte, hoşça kal deyip telefonu kapatırken fark ediyorum ki tam da bu nedenle yanlış bir şey yapıyor olmama rağmen kendimi kötü hissetmiyorum.

Benim aklımda da şu anda hiç şüphe olmamasının nedeni de bu.

Bu haberi vereceğim sadece birkaç kişi daha kaldı:

VOGUE'u aldık! SALDIR JINTH TAKIMI! :) H xx

Saniyeler içinde peş peşe mesajlar gelmeye başlıyor:

Hadil Canım! SEN DE! Sana demiştim! Seninle çok gurur duyuyorum. Nat xxx

Muhteşem bir haber bu. Onlara, VOGUE'u Internetten okuyanların %42'sinin erkek olduğunu söylemeyi unutmadın, değil mi? Toby Pilgrim

Ve kapaklarında kullandıkları ilk ünlünün Madonna

olduğunu? Toby Pilgrim

Ve bu işin %50'sinin her şeyin reklamını yapmak olduğunu? Toby Pilgrim

ÇANTADA KEKLİK. ;) J

Tekrar gülümseyip bebek arabasını iterek istasyona geri giderken mesajların devamını bekliyorum.

Eve dönmek için trene biniyorum.

Birazcık daha bekliyorum.

Tabitha'nın battaniyelerini düzeltiyorum ve boş süt şişelerinin tamamının bebek arabasının alt kısmında olduğundan emin oluyorum. Zaten trende olmama rağmen, tren sefer tarifesini kontrol ediyorum.

Ardından da birazcık daha uzun süre bekliyorum.

Sonunda kırk beş dakika sonra, ben neredeyse eve varmak üzereyken telefonum çalıyor.

Harika. India

Belki de yanılıyordumdur.

Ama bir şey bana JINTH için yeni bir sesli harf bulmak zorunda kalabileceğimizi söylüyor.

45

Cumartesi gecesinin geri kalan kısmını ve pazar sabahını ziyaretçim için hazırlanarak ve kız kardeşime modellik yapmanın güçlükleri konusunda koçluk etmeye çalışarak geçiriyorum. Londra'dan döndüğümüzden beri Tabby nesheli bir hâl aldı ve ısılt ısılt parlıyor. Poker suratından eser kalmadığı da gözümünden kaçmış değil.

"Dün siz birlikte ne yaptınız bilmiyorum, canım." diyor Bunty sevgi dolu bir hâlde, ben mutfığa girerken. "Ama Sincap sabahtan beri ay gibi gülümseyip duruyor."

Kız kardeşim mama sandalyesinde tiz sesler çıkararak suikast yapmak amacıyla bana el sallıyor. Eğer ailemize birlikte düzenli olarak yalan söylemeye başlayacaksak gerçekten yüz ifadeleri konusunda çalışması gerekecek Tabby'nin.

Duygularını nasıl belli etmeyeceğı konusunda hiçbir fikri yok.

"Ya, öyle mi?" diyorum belli belirsiz bir şekilde, Tabby'ye sakinleşmesi gerektiğini söyleyen sert bir bakış atarken. "Bilim, kendinden dört yaş ya da daha büyük kardeşi olan çocukların kardeşleri olmayanlarla kıyaslandığında çok

daha zeki olma ve daha az alerjiye sahip olma eğiliminde olduklarını göstermiştir. Sanırım benimle daha çok zaman geçirdiği için bu kadar mutlu Tabby.”

“Bundan hiç şüphem yok canım.” diyerek gülümsüyor Bunty.

Enerjik bir şekilde mutfak dolaplarını eşelemeye başlıyorum. “Hiç biralı biftekli böreğimiz¹⁴ olup olmadığını biliyor musun? Ya da biraz Haggis’imiz¹⁵?”

“Haggis mi?” Annabel, beş santim gerisinde babamla birlikte mutfağa giriyor. “Harriet, ne diye pazar sabahı saat 9’da kıyma hâline getirilmiş koyun organları istiyorsun ki?”

Böğğğ. Haggis’i bir çeşit İskoç tatlısı sanıyordum ben. “Balık ve patates kızartması? Hamur içinde pişirilmiş sos¹⁶? Lahana mücveri¹⁷?”

“Sosisli börek var bende.” diyor babam, cebinden yağlanmış bir kâğıt torba çıkarırken. “Biraz da Haribo yumurtam var.” Birbirine yapışmış dört yumurta çıkıyor. “Bir tane de meyan kökü şekerim. Belki biraz da peynirli cips.”

Hepimiz gözlerimizi dikip babama bakıyoruz.

“Ne var?” diyor kendini savunur bir hâlde. “Manchester’den buraya kadar uzun bir tren yolculuğu yaptım ve acıktım.”

Yuvarlak solucanın hamur şeklinde bir beyni vardır.

¹⁴ İngiliz birası eklenerek çeşitli sebzelerle pişirilmiş, küp hâlinde doğranmış bifteğin malföy hamuru arasına konularak hazırlanmış bir İngiliz yemeğidir. (ç. n.)

¹⁵ İskoçya’ya özgü bir çeşit sakatat yahnisini. (ç. n.)

¹⁶ Sosisin hamur içinde pişirilmesiyle hazırlanan geleneksel bir İngiliz yemeğidir. (ç. n.)

¹⁷ Genellikle kalmış etin lahanayla karıştırılıp mücver şekline getirildikten sonra yağda kızartılmasıyla hazırlanan geleneksel bir İngiliz yemeğidir. (ç. n.)

Bazen babamınki de öyle mi diye merak ediyorum.

"Yine de bu, bunların niye robdöşambrının cebinde olduğunu açıklamıyor, Richard." Sonra Annabel eğilip Bunty'nin yanağına yumuşakça bir öpücük konduruyor. "Günaydın, anne."

Annabel'in gözleri şişmiş ve yüzü de bir hayli lekeli. Doğrusu, dünkünden daha bitkin görünüyor.

Paralarını o spadan geri istemeliler.

"Günaydın, meleğim." Bunty tekrar gülümseyip duvarı işaret ediyor. "Bak, Bells. Bir gökkuşağı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Annabel evyeye dönüyor.

"Işık kırılması." diyerek Annabel'in yerine yanıtlıyorum, bir kutu bezelye püresi çıkarırken. "Bu, beyaz ışığın o kristalden geçip renk olarak algıladığımız farklı dalga boylarında dağılmakta olduğu anlamına gelir."

Ardından da bir sepete bir kutu bezelye püresi, biraz çikolata, bir paket kek ve üç paket cips koyup saatime göz atıyorum.

Evet: Saatimi tam olarak ayarlamıştım.

Ben sepeti, çantamı ve dolu üç poşeti alıp bunları kapıya doğru zorla taşımaya başlarken "Harriet?" diyor Annabel arkasına dönerek. "Nereye gidiyorsun şimdi?"

Kulaklarıma inanamayıp duraksıyorum.

"Sana gerçekten söylemiştim bunu." diyorum hayal

kırıklığıyla, elimdekileri küt diye yere bırakırken. "Dört defa hem de. *Şunu* saymazsak."

Duvara ilıştırılmış olan lamine kaplı yazıya işaret ediyorum:

UNUTMA: HARRIET'İN MİSAFİRİ
PAZAR II'DE HEATHROW'A GELECEK -
ON GÜN KALACAK! TEŞEKKÜRLER! :) x

Bu notun altında tüm aile için renklerle düzenlenmiş bir tablo var. Bunun altını parlak sarı renkli bir kalemle çizdim ve yanına da sonunda canlı pembe ile ok işareti yapmış olduğum bir not yapıştırdım:

LÜTFEN BENİ OKU -> ->

Başka ne yapabilirdim emin değilim doğrusu.

"Ben hatırladım." diyor babam yumuşak bir şekilde, bir koluyla üvey annemin belini sararken. Bu esnada üvey annem gözlerini kırpıştırarak mesaja bakıyor. "Ve şişme bir yatak aldım. Hepimizi boğmadan önce, hayatım, sıcak su musluğunu kapatmalısın."

Mutfağın dört bir tarafına su püskürtmeye başlıyor.

Tekrar düşündüm de belki de endişelenmeme gerek yok. Sanki şu anda Tabitha'yı mor bir şivavaya çevirsem An-

nabel bunun farkına varmazmış gibime geliyor.

“Sağ ol baba.” diyorum minnetle, yanağına bir öpücük kondururken. Sonra da fısıldayarak ekliyorum: “Annabel’in antihistaminik ilaçlarını değiştirme konusunu araştırmayı isteyebilirsin belki.”

Babam gülümsüyor. “Bu konu listede.”

Ardından bu hafta ikinci kez çantalarımı alıp Londra’ya doğru yola koyuluyorum.

46

Psikologlar kısa süre önce bir keşif yaptılar.

Bir sürü araştırmadan sonra, coğrafi eğim görsel algısının hem yaş ve zindelik gibi fizyolojik kaynaklardan hem de sosyal destek ve ahenkli işbirliği durumu gibi psikolojik niteliklerden etkilendiğini buldular.

Aslında bu psikologların çalışmaları, yalnız olunmadığı düşüncesinin bile eğim derecesinin daha düşük algılanmasına ve bu eğimin daha basit bir fiziksel zorluk olarak görülmesine neden olduğunu göstermiştir.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Bilimsel olarak bir tepeye bir arkadaşınızla birlikte tırmandığınızda bu tepe size çok daha az dik gelir.

Ben bunu ücret almadan söyleyebilirdim onlara.

Heathrow'a doğru koştururken attığım her adım daha kolay ve daha az bunaltıcı gibime geliyor: Sanki tırmanmak için çabaladığım tepe, artık eskisi kadar dik görünmüyormuş gibi.

Şu anda yanımda birlikte tırmanacağım biri olduğundan değil.

Kendimi şimdiden hafiflemiş hissederek dirseklerimle kalabalığı yarıp gelen yolcu kapılarının önüne ulaşıyor ve seyahat yorgunu insanların dışarı çıkmasını izliyorum: Gü-lümsüyorlar, öpüşüyorlar ve kahkahalar atıyorlar. En çok sevdikleri insanları görebilmek için çevrelerine bakınıyorlar hevesle.

Ardından, en çok sevdiğim insanlardan birini görüyorum.

Küçücük, mor lolipop resimleriyle kaplı, kabarık, ayva sarısı bir elbise; üzeri kurdeleli, mor topuklu ayakkabılar; üzerine mor bir fiyonk ilıştırılmış olan, lüle lüle yapılmış, siyah, kısa küt kesimli saçlar.

Güzel bir yüz: Neşe saçıyor ve pembemsi.

İçimi neşe kaplarken koskocaman bir çığlık duyuluyor; üzerinde tekboynuz yapıştırmaları olan üç bavul yere bırakılıyor ve yanaklarıma öpücükler kondurulurken dört bir yanıma pırıltı ve tütü kaplıyor.

Bu durum, ragbi oynarken bilhassa sevgi dolu bir periyle mücadeleye girmiş gibi hissettiriyor.

Ve ben bunu çok özledim.

"Harry-chan!" Öpücük. "Vay canı! Gerçekten sensin!" Öpücük öpücük. "Ve ben kendim burda! Birleşik Krallıkların mutlu yerinde!" Öpücük. "Bütün eğlence olacak bizim." Öpücük. "Sen bekle ve gördü!"

Öpücük öpücük öpücük öpücük.

Ve işte ayaklarında kısıcık fırfırlı sarı çoraplarıyla bir Japon süper kahramanı gibi Wilbur'un ajansı için gerçekten fark yaratabileceğini bildiğim tek insan burada.

Tüm dünyadaki ikinci en iyi kız arkadaşım.

Rin.

47

Biliyorum: Mükemmel bir fikir, değil mi? Wilbur'un muhasebecisinin de restoranda belirtmiş olduğu gibi, tek bir kızla modellik ajansı olmaz: O, sadece bir kızdır. Muhasebecinin görgü kurallarından haberi olmamasıyla ilgili olarak dilediğinizi söyleyebilirsiniz ama yaptığı matematik hesabı tartışma götürmez.

Şu anda Wilbur'un üç kızı var.

Ve Rin inanılmaz derecede başarılı bir model. Ben geçen yaz Tokyo'dan döndüğümünden beri beni ziyaret edeceğine söz verip duruyordu. Dolayısıyla onu fazladan birazcık dürtmek yetti. Bu dürtme de ikna edici bir Skype araması ve onu evimde misafir etme teklifi şeklinde gerçekleşti.

Sonra da Wilbur'a kurnazca bir mesaj yazıp ondan Rin'e beni ziyaret ederken yapabileceği bir iş bulmasını rica ettim ve BOM.

Wilbur'un şansını istatistiksel olarak *ikiye katladım*.

Tabitha'yla birlikte de *üç katına çıkardım*.

Tüm moda dünyasını üçümüz arasında köşeye sıkıştırmış olduk. Rin; sıradışı doğal güzellik, şirinlik ve yıllardır tüm

dünyada en iyi tasarımcılar için çalışmış olma deneyimiyle katkı sağlayabilir.

Tabby'yle ben de rastlantısal modellik, suç faaliyetleri, bebek iş gücü ve üzerinde iyice düşünülmemiş yalanlar kısmını halledebiliriz.

Bir takım olarak esasen yenilmeziz biz.

"Ve!" diyorum sevinçle, kendimizi ve Rin'in tekboynuzlu bavullarını birazcık zorlukla trene atar atmaz. "Sütyen patentinin ilk kez 1914'te Mary Phelps tarafından alındığını biliyor muydun?"

Rin'i zar zor görebiliyorum şu anda.

Rin'le buluşmamızın ilk otuz saniyesinde geleneksel Japon *omiyage*'lerimizi¹⁸ verdik birbirimize büyük bir heyecanla ve şu anda her ikimizde de o kadar çok hediye var ki kıpırdayamaz hâldeyiz.

Önce Rin bana ton balıklı suşi desenli çoraplar verdi ve, "Ayakların çift balıklar gibi olacak, Harry-chan!" dedi. Ben de ona İngiliz yiyecekleriyle doldurduğum sepeti verdim.

Ardından dans eden bir *Totoro* lambasıyla alındaki kıvrışıklar için bir yüz ütüsü hediye etti Rin bana. Ben de ona Shakespeare'in bütün eserleriyle bir Cambridge Üniversitesi kupası hediye ettim. Sonra da bir kabarcık anahtarlıkla bir ampulü (1880'de İngiltere'de icat edilmiştir); küçük bir bu-

¹⁸ Omiyage, Japonca hediye anlamına gelir. Japon kültüründe hediye vermek bir gelenektir. Bu hediyeler; rengârenk paketlenmiş kutular ve bolca şekerlemeden oluşur.

harlı trenle de müzikli yemek çubuklarını (esasen Çin menşeli ama önemli olan düşünülmüş olması) değişik tokuş ettik birbirimizle.

Rin bir bavulu tamamen boşaltıp ikincisini boşaltmaya başladığında, benim ona *bilgi* hediyesi dışında verecek başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Bu da en büyük hediyedir çünkü bunu sonsuza değin saklayabilirsiniz ve bu, on dakika önce devasa, pofuduk, sarı bir ördeğin yaptığı gibi bir metronun yürüyen merdivenlerinde bir yığılmaya neden olamaz.

“Ve...” diyorum birazcık daha cömertlik edip. “İlk başta Vatikan tarafından bikiinin günah olduğu açıklanmıştı! Buna inanabiliyor musun?”

Eve giderken tüm yol boyunca Rin’i modayla ilgili engin bilgiler konusunda olabildiğince çok eğitebileceğimi hesaplamıştım. Önemli birilerinin size ne zaman iç çamaşırı ve mayo tarihiyle ilgili sorular sorarak meydan okuyacağını bilemezsiniz.

“Vay canına.” diyor Rin kısık sesle. “Bu sabah haberlerinin en tepesi, Harry-chan.”

Sonra da kocaman gözlerle etrafımıza bakınıyor.

Upuzun takma kirpikler yapıştırılmış kocaman gözlerine, göz pınarlarına doğru simli far sürülmüş dikkatle ve sol elmacık kemiğinin üzerine de küçük siyah bir kalp çizilmiş. Çalışmamakta olan serbest Rin, her zamanki gibi küçük bir insandan çok kocaman bir porselen bebek gibi görünüyor.

Ama onu tanıdığımдан bu yana ilk defa aynen de öyleymiş gibi davranıyor.

Son on beş dakikadır, her zamanki şen şakrak hâli giderek azaldı. Geçen her saniye daha da sessizleşip gerginleşiyor ve gözleri daha da büyüyor. Üstelik, bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu bilmiyordum bile ben.

Yüzü aynen bebek bir baykuşunkine döndü bile.

“Londra’da çok insan var, Harry-chan.” diye fısıldıyor Rin, bana doğru büzüşerek eğilirken. “Bağırmaktan fazlası var.”

Gözlerimi kırıştıtarak vagonumuza bakıyorum. Her zamanki bir hafta sonu vagonu işte: İnsanlar sohbet ediyor, bağırarak telefonda konuşuyorlar ve gereksiz bir şevkle cips yiyorlar.

Evet, gürültülü ama sıradışı hiçbir şey yok.

“Tokyo dünyanın en kalabalık şehirlerinden biridir.” diyorum Rin’i rahatlatmak için. “Kıyaslayacak olursak burası boş bile sayılır.”

Rin’in kocaman gözleri vagona dolaşüyor o mahcubiyetle elbisesini düzeltirken. “Yanılıyor muyum, Harry-chan? Hoşlarına gitmemek benim elbise? Yeterli kadar İngiltere değilim mi?”

Hakikaten herkes Rin’e *bakıyor* ama bunun nedeninin onu çok sevimli bulmaları olduğu açık. “Sadece bu kadar çok sevimliliğe alışık değiller.” diyorum Rin’e şefkatle. “Çok

kawaiiisin."

Tekrar etrafına bakınıyor Rin.

Birkaç sıra ilerimizde durmadan kıkırdasıp öpüşen genç bir çift var: Eller birbirine kenetlenmiş, gözler kapalı. Kız ne zaman bir şey dese, çocuk sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi birdenbire kızın yüzünü ellerinin içine alıp kızı öpüyor.

Hah. Hiç kimse o kadar karşı konulamaz değildir.

"Bir kere de ben, Harry-chan." diyerek özlem dolu bir hâlde iç geçiriyor Rin. "Tokyo'da. Bir çocuklaydı ben üç, dört dakika?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Dört ay mı demek istiyorsun?"

"Evet, Harry-chan. Biz öpüşürdü bir kez ve ben hemen aptal olurdu. Şimdi ben biraz..." Bir çeviri sözlüğü çıkarıp doğru kelimeyi ararken duraksıyor Rin. "...Kafam çarpıştı."

"Kafam karıştı." diyerek düzeltiyorum istemdişi, anlayışlı bir şekilde hafifçe Rin'in omzuna vururken. "Sanırım kafam karıştı demek istiyorsun."

Evet anlamında başını sallıyor. "Ve Harry-chan..." diye devam ediyor. "Yeni biri var sende? Yoksa hâlâ özlüyor sen N..."

"Noodle'ı mı?" diyorum hızla. "Yok yok, iyiyim. Hiç özlemiyorum o 'noodle' denilen makarnayı."

Rin gözlerini kırptırıyor.

"Ve sen etme endişe." diye devam ediyor. "O kadar çok şey planladı ki ben sen unutacak bunu tamamen." Bloknötümün *Rin'in Masalımsı Modellik TatiliTM!* sayfasını *açıyorum*. "Olası çekimler ve seçmelerden sonra, pazartesi akşamı belki Meridyen Çizgisi'ni görmek için Greenwich'e gidebiliriz diye düşündüm. Sonra da HMS'ye¹⁹ bir bakarız..."

Konuşmayı kesiyorum.

Rin beni dinlemiyor, güzel elbisesinin eteğine yapışmış olan sakıza bakıyor. "Niye?" diye fısıldıyor hayretle. "Niye bunu burada bırakmış biri, Harry-chan? Niye ağızda değil?"

Ardından, trenin diğer tarafından biri "*Hadi bizim için dön!*" diye sesleniyor ve Rin neredeyse sıçrayıp kucağıma oturuyor.

Tüm bedeni tir tir titriyor.

"Sorun yok, Rin." diyorum yumuşak bir şekilde, kendimi bir parça kötü hissetmeye başlarken. "Gerilme. Londra ziyaret ettiğin birçok diğer ülkeye benzer ama burada muhtemelen daha çok güvercin vardır."

Nedendir bilinmez, Annabel'in o zamanlar küçük bir kedicik olan Victor'ı eve ilk getirdiği gün canlanıyor zihnimde bir anda. Victor o kadar şaşkın bir hâldeydi ki evimizdeki ilk yirmi dört saatini buzdolabının altına girmeye çalışarak geçirmişti.

"Londra, Tokyo gibi değil." diyor Rin alçak sesle, başını

¹⁹ İngiltere Kraliyet Gemisi için kullanılan bir kısaltmadır. (ç. n.)

hayır anlamında iki yana sallayarak. "Ya da Nagoya. Ya da Osaka. Ya da Kyoto. Ev gibi değil."

"Değil." diye kabul ediyorum. "Peki ama ya Paris? Milan? Barselona? New York? Çok benzer olmalı değil mi?"

Rin'in gözleri daha da yuvarlaklaşıyor. "Ben gitmedi oralara, Harry-chan. Sadece hep Japonya."

Ne?

Bu, dil engelinden kaynaklanan bir şey olmalı. Aynen ben Tokyo'dayken *ikura-des-ka* demek yerine *iruka-des-ka* dediğimde, mağaza sahibine yanlışlıkla bir yunus alabilir miyim diye sormuş olduğumdaki gibi bir şey olmalı.

"Yani model olarak gittiğinde demek istedim." diyerek gülümsüyorum. "Sen başarılı bir top modelsin, Rin. Benden önce *Baylee*'nin yüzüydün sen. *Birazcık* seyahat etmiş olmalısın."

"Sadece Japonya'da top model. Bu ayrılmak için ilk kez." diyor Rin ve ardından da çenesini havaya dikip şu ana kadar gördüğüm en cesur şekilde gülümsüyor. "Senin için geldi ben, Harry-chan."

Birden midem pek de keyifli olmayan bir atlıkarınca-dan daha yeni zar zor inmişim gibi oluyor.

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır. Rin daha önce hiç Japonya dışına çıkmadı demek?

Hiçbir yere gitmedi?

Aman Tanrım.

Kendimi o muhteşem fikrime —Rin'in Wilbur'un ajan-sını kurtarmaya yardım etmesini sağlamaya— o kadar kap-tırmıştım ki ne kadar büyük bir iyilik istiyor olduğum aklı-mın ucundan bile geçmedi. Herkesin seyahat etmeyi benim kadar heyecan verici bulmayabileceğini ya da Rin beni çok sevdiğinden sırf ben istiyorum diye onun her şeye evet di-yeceğini hesaba katmadım.

Ya da Rin'in buradan tamamıyla *nefret edebileceğini*.

Şimdi de yeryüzündeki en tatlı, en nazik insanlardan biri korkmuş ve perişan olmanın eşiğinde bir hâlde memle-ketinden 9553 kilometre uzakta.

Bu tamamen benim suçum.

"Artık ben de bir kaşifçi ve gezginci." diyor Rin, ken-dini gülümsemeye zorlayarak elimi biraz daha sıkıca tutar-ken. "Tıpkı sen gibi, Harry-chan."

Yapmış olduğum şeye inanamıyorum.

48

Eve dönüş yolculuğumuz için bir sürü muhteşem planım vardı.

Londra'da mola vereceğimiz yerler, uğrayabileceğimiz müzeler, özellikle dikkat çekmeyi planladığım ilginç mimari detaylar (Aziz Paul Katedrali'ndeki geometrik merdivenler bunlardan sadece bir tanesiydi), her şey hazırды.

Bunların tamamından vazgeçiyorum hemen.

Bir sonraki istasyona varana kadar Rin o kadar büyük bir kültür şoku geçiriyor ki iyice büzüşüp küçücük kalmadan önce onu olabildiğince hızlı bir şekilde evime, kendini güvende hissedeceği yere götürmem gerektiği çok açık. Yoksa tatilin geri kalan kısmında Rin'i cebimde taşımak zorunda kalacağım.

Oysa bir kamyonet şoföründen de yakayı sıyıramıyoruz.

"Hey hey!" diye bağılıyor şoför camdan, biz Rin'in bir sürü bavulunu eve doğru çekerek götürürken.

Rin öyle uzağa sıçırıyor ki bir çalılığın içinde buluyor kendini.

“Ben bilmiyor *hey hey*.” diyor bana, ben onu nazikçe çekip çalılıktan çıkardığımda. “Bu yeni İngilizce selamlaması mı?”

“Bazen.” diyerek homurdanıyorum, uzaklaşmakta olan aracın ardından somurturken.

Evin kapısından içeri girene kadar, Rin o kadar gerildi ve huzuru kaçtı ki ancak babamla Annabel’i utangaç bir şekilde eğilerek selamlayabiliyor, gergin bir şekilde Hugo’yu okşayıp titreyen minik elleriyle büyükannemi tekrar selamlayabiliyor.

Ancak Victor’ı gördüğü zaman içindeki o minik Rin ışı-
ğı parıldamaya başlıyor.

“Ooo Harry-chan!” diyerek mutlu bir şekilde soluyor, Victor’ı yatağımın üzerinden alıp sıkıca yüzüne bastırırken. “Tıpkı benim kediciğim, Kylie Minogue gibi.”

Victor kızgın görünüyor ama Rin onu binlerce öpücü-
ğe boğarken gevşek gevşek duruyor öylece.

Sonra Rin bir dantel yığını hâlinde kendini birden pat diye yere atıp üçüncü bavulunu karıştırmaya başlıyor ve bavulundan dört küçücük çorap, minnacık pembe bir elbise ve alna bant gibi geçirilen minnacık bir taç çıkarıyor.

Kapıya doğru eşelenen Victor’ı aceleyle kucağına geri alırken. “Merak etme, hemencecik *kawaii* olacak sen!” diyor.

Yenilenmiş bir enerjiyle Victor’ın dört patisine de minik

beyaz çorapçıklar geçiriveriyor.

Ardından da Victor'ı şaşırtıcı bir şekilde güçlü olan kolunun altına sıkıştırmış bir hâlde, bavuluna doğru uzanıp odanın dört bir tarafına Japonya'ya özgü şeyler yaymaya başlıyor: Şişme yatağın üzerine fırfırlı bir nevresim takımı, kalp şeklinde yastıklar ve kedisi Kylie'yle kendi ailesinin küçücük fotoğraflarının sallanmakta olduğu bir bebek dönencesi koyuyor.

"Sanırım ben İngiltere'yi seveceğim." diyor zorlama bir canlılıkla, gözlerine bakmaktan birazcık kaçınarak. "Belki burda Harry-chan'in İngiltere yatak odasında çok mutlu olacak ben."

"Rin..."

"Merak yok!" diyor ciddiyetle, yüzündeki o büyük endişeyi görmek için tam zamanında başını kaldırıp bana bakarken. "Eğer Wilbur bana iş bulursa söz, çalışacağım ve ona yardım edeceğim."

Endişe ettiğim şey bu değil aslında.

Yatak odam Rin'in buzdolabına benzedi ve Rin bütün bu eşyalar arasında gözden kayboldu.

"Elbette." diyorum çaresizce, Prenses Victor'a *bana borçlusun ve bu senin karmik cezan* diyen sert bir bakış atarken. "Nasıl mutlu olacaksan Rin."

49

Ancak hiçbir şey işe yarıyor gibi görünmüyor. Sonraki birkaç gün ne kadar çok çabalarsam çabalayayım, Rin gitgide daha da küçülüyor. Pazar gecesi iki saat boyunca, benimle okula gelmesi için yalvardım Rin'e çünkü ne kadar üzgün olursam olayım, eğitim *her zaman* moralimi düzeltir.

"Ben burada öğreneceğim." diye ısrar etti, *Bir İngiliz Gibi Konuşmak!* ve *İngiltere'desin Artık-Şimdi Ne Yapacaksın?* adlı kitaplarını havaya kaldırarak. "Benim İngilizce çok kötü, Harry-chan. Pratik yapacağım, sonra geleceğim okula."

Sonra da bir tulum giydirilip bir bandana takıldığı için öfkeden kuduran Victor'ı kapıp *Londra'da Görülecek ve Yapılacak Bin Muhteşem Şey!* adlı bir kitabın ardında kayboldu.

Pazartesi günü, hoşnut olmamı sağlayan başka bir şeyi, yiyecekleri, denedim. Ortalama bir kız yılda ortalama 651.525 kalori alır ve ben bu kalorilerin her bir teki için ölürüm.

"Mmm..." diyor Rin, *marmite*²⁰ sürülmüş sandviçten bir ısırık aldıktan sonra hafifçe öğürerek. "Yanan ağız. Leziz, Harry-chan."

Sonra da benim ona bakmadığımı düşündüğü bir anda ağzındaki lokmayı pembe bir peçeteye tükürüp valizinden deniz yosunlu bir atıştırmalık çıkarıyor.

Salı günü altıncı yapı derslerine giderken Rin'i okuması için bir sürü rehber kitapla ve araştırması için İngiltere'yle ilgili bir sürü ilginç bilgiyle baş başa bırakıyorum. Akşam da internetten Kore pembe dizileri izleyip *Janken* (Taş Kâğıt Makas'ın Japon versiyonu) oynuyoruz. Kendini daha çok evindeymiş gibi hissetmesi için suşi yapmayı bile deniyorum. (Saniyeler içinde dağılıyor suşiler)

Ben çarşamba günü öğleden sonra eve gelene kadar, Rin banyoya yaptığı kısa ziyaretler ve bir kere de Victor kaçınca, aşağıya koşup onu odaya geri getirmek için çıkması haricinde odamdan çıkmamış. Paniklemeye başlıyorum gerçekten.

Çabucak bir şeyler yapmazsam Rin o kadar küçülecek ki onu bir kartpostalın arkasına yapıştırıp Tokyo'ya geri gönderebileceğim.

"Harriet." diyor Annabel endişeli bir hâlde, çarşamba günü ben okuldan eve döndükten sonra. "Tatlım, sorumluluk sahibi yetişkinler olarak arkadaşını öylece yukarıda

20 İngilizlerin kahvaltıda yediği B vitamini yönünden zengin ürün. Görünüşü pekmez ve reçele benzer fakat tadı görünüşün aksine acı ve tuzludur.

odaya kilitli bırakamayız. Anne babası bizim hakkımızda ne düşünür sonra?”

“Mahkûmlarımıza mükemmel davrandığımızı.” diyor babam neşeyle, mutfak masasını silerken. “Ve Manners Ailesi’nin ülkedeki en iyi gençlik hapisanesini işlettiğini.”

Annabel’in gözleri kocaman oluyor. “Richard!”

“Şaka yapıyorum, aşkım. Harriet neredeyse hiç evde değil. Bu konuda çok kötü olduğumuz açık.” Sonra bana bakıyor. “Ama son nokta bu. Önerin var mı?”

“Her şeyi denedim.” diyorum, yenilgiyi kabul ederek. “Monopoly, grafik çizme, harita inceleme, sözlük okuma...”

Babam kaşlarını kaldırıyor. “Rin’in seksen yaşında bir fizik profesörü olduğunu fark etmemiştim.”

Babama dil çıkarıyorum.

Ama aklımın bir köşesinde küçük bir ampul yanıyor.

Belki de yeni bir bakış açısına ihtiyacım vardım.

Telefonumu kapıp hemen bir mesaj yazıyorum:

JINTH, evde acil bir durum var. Lütfen tüm kaynakları getirin. Hxx

On beş dakika sonra, yatak odamın kapısını tıkladıyorum.

“Rin? Burada sana merhaba demek isteyen birkaç kişi var.”

Kısa bir sessizlik oluyor.

Ardından kapı aralanıyor ve küçük, beyaz bir yüz beliriyor kapının aralığından. Bu yüzdeki tüm makyaj ve pırıltı çıkarılmış ve her nasılsa daha önce olduğundan daha da hoş.

Rin, inanılmaz derecede güzel görünüyor.

Gri eski bir eşofman altı, kalın beyaz çoraplar, bol bir Winnie-the-Pooh tişörtü ve eski püskü, yeşil bir battaniye altındayken bile muhteşem görünüyor. Ben okuldayken, Bunty gizlice sokmuş olmalı bu battaniyeyi odama.

"Merhaba." diyor Nat neşeyle. "Ben Natalie. Moda polisi tarafından o eşofman altını yok etmek için gönderildim. *Armageddon*'daki Bruce Willis gibi biraz yani. Göktası yerine o iğrenç şeyi yok edeceğim."

"Nat!" diyorum kızgınca. "O benim."

"Biliyorum. Rin'in pek de eğlenmiyor olduğuna şaşmamalı. O kıyafet gerçekten içindeki yaşam sevincini emip bitirmiş."

"Merhaba." diyor Jasper, bir adım öne çıkarak. "Ben Jasper. Seni Natalie'den korumak için buradayım."

Rin hafifçe kıkırdıyor.

"*Eoperipatus totoro* adında bir kurtçuk vardır." diyor Toby arka taraftan, tavana bakarak. "Çünkü Stüdyo Ghibli²¹ fanları tarafından keşfedilmiştir ve aynen Kedi Otobüs'e²² benzer. Bunu biliyor muydun?"

Rin, öne doğru bir adım atıyor.

²¹ Haziran 1985'te kurulan Japon film stüdyosudur. Stüdyonun yapmış olduğu birçok anime filmi Animage Anime Büyük Ödülü'nü kazanmıştır. (ç. n.)

²² 1988 Stüdyo Ghibli yapımı *Komşum Totoro* adlı anime filmindeki bir karakter. (ç. n.)

“Sen biliyor Kedi Otobüs?” Ardından kaşlarını çatıyor. “Seni biliyorum. Harry-chan’le Tokyo’da birlikteydin? Piya-
no ayakkabı giyiyor sen ve senin ad Ted.”

“Toby Pilgrim, aslında. Paketinde bariz bir şekilde mü-
zikli olduğu izlenimi verilmiş olmasına rağmen ne yazık ki
müzikli değildi o bağcıklar.”

Nat yüzünü ellerinin arasına alıyor.

“Şey...” diyor Jasper, boğazını temizleyerek. “Rin, tam
da kafeye gidiyorduk biz. Bizimle gelmek ister misin? Sıcak
çikolatamız muhteşemdir ve istersen kremayla ayı şekli ya-
pabilirim.”

Vayyyy. *Harika* bir fikir bu.

Rin’in yüzü gül pembesi bir renk alıyor ve ben minnet-
tar bir şekilde gülümsüyorum Jasper’a.

O da kibarca göz kırparak karşılık veriyor bana.

“E-veet.” diyor Rin ağır ağır. “Bence bunu görmek çok
hoşuma gidecek benim. Bir tık bekleyin siz sadece.”

Kapı ansızın kapanıyor ve içeriden bir sürü fermuar
sesi, tıkırtı, miyavlama ve çarpma sesi geliyor.

Sonra yeniden açılıyor kapı.

Rin dönüşüm geçirmiş. Üzerinde küçücük mavi çiçek-
lerle kaplı mavi, ipek bir elbise ve ayaklarında da beyaz so-
ket çoraplarla mavi ayakkabılar var. Makyaj yapacak zaman
bulamamış. Yüzü hâlâ doğal bir hâlde inci gibi parlıyor ve
hafifçe kızarmış. Siyah saçlarını da düzgünce bir atkuyruğu

yapmış.

Victor'ın üzerinde de mavi bir elbise var. Bunun Victor, Dunky'yi çalmış olduğu için evren tarafından ona verilen bir ceza olduğunu tekrar düşünmekten alamıyorum kendimi.

"Şimdi hazırım krema ayı için." diyor Rin gururla. "Lütfen bana yolu gösterin."

Ve dört gündür ilk defa Rin bir savaşçı gibi omuzlarını dikleştiriyor, çenesini havaya kaldırıyor ve cesurca bir adım atıyor.

Tekrar dünyaya dönüyor.

50

İşler iyiye gitmeye başlıyor.

Beşimiz birlikte kafeye doğru yürürken biraz geride kalıp Rin'in gözle görülür bir şekilde rahatladığını izlemeye koyuluyorum. Rin, şu suya atıldıktan sonra suyu emip oyuncağa dönüşen sihirli küçük flanellerden biri gibi gide-rek büyüyor.

Bir grup içinde kendini daha rahat hissettiği net.

Ya da daha doğrusu *benim* grubumda. NAM-I DİĞER *dünyanın en iyi arkadaş tayfası*.

"Hiç Japonya'ya gitmedim." diyor Jasper, Rin'le birlikte birkaç adım önümüzden yürürlerken. "Nasıl bir yer?"

"Muhteşem bir yer." diye yanıtlıyor Rin tatlı tatlı. "Baklıklar, oyunlar, flaşlar ve Kitty-chan. Japonya'da her kümes için çok horoz var bizde."

"Her horozun... Ha. Anladım. Ve... Hımmm... Tam olarak neredensin?"

"Nichinan. Her yıl bir şenlikli, palmiye ağacı yanında bir köy. Orada danslar var ve ahtapottan yapılan *takoyaki*." Ardından kıkırdıyor Rin. "Bence sormalı sen Harry-chan'e

ahtapot, sprey ve Mavi Şirin.”

“Ha?” Jasper bana bakmak için dönüyor. “Harriet, bence utandırma potansiyeline sahip bu hikâyeyi hemen dinlemeliyim ki bunu sana sürekli olarak hatırlatıp durmayayım.”

Ayvayı yedim.

Tam beş ay boyunca bu ahtapot skandalını Jasper’dan saklamayı başarmıştım. Jasper rahatsız edilmiş bir kafadan bacaklının saldırısına uğrayıp tepeden tırnağa mürekkep içinde kaldığımı öğrenince bunu duymanın sonu asla gelmeyecek.

“Aaa, bak!” diyorum, birden gökyüzüne bakarak. “Altokümülüs bulutları. Ne kadar ilginç.”

“Obi’de bir kale yok mu?” diyor Toby birdenbire, tam Jasper’la Rin’in önünden. Yeni sırt çantasının üzerinde plastikten yapılmış bir köpek balığı yüzgeci var. “1588’de Tsuchimochi kabilesi tarafından inşa edilmiş. Japon tarihiyle ilgili bir kitapta okumuştum.”

“Hay!” diyor Rin özlem dolu bir hâlde, ardından da sesi hafifçe titriyor. “Benim ev çok güzellik. Çok, çok güzellik.”

Eyvah.

Acele et, Harriet. Konuyu değiş...

“Nasıl bir ayı istersin, Rin?” diyor Jasper sakince. “Kremadan, çikolatadan, tarçından ya da süt köpüğünden yapabilirim...”

"İki kulak var mı?" diye soruyor Rin, anında neşelenerek. "Ve bir burun?"

"Sanırım başına bir fiyonk bile yapabilirim."

Jasper'la Rin bir ayının saç süslerinin inceliklerinden bahsetmeye devam ederken duyabildiğimiz tek şey Toby'nin ara sıra "*Sincap!*" diye bağırması olana kadar bizden uzaklaşıyorlar üçü birden.

Nat'le ben birkaç saniye onları izliyoruz.

Sonra Nat koluma giriyor. "Jasper'ı zorla grubumuza soktuğuna çok memnunum, Harriet. O aksi görüntüsünün altında, aslında çok tatlı biri var."

"Onu *zorla sokmadım* ben," diyorum kızgınca. "Tamamen kendi arzusuyla katıldı."

"Elbette tekmeler savurup çığlık atmıyordu değil mi?"

"Çığlık, hayır. Belki birazcık tekme savurdu ama hayali dizliklerim vardı, hiçbir şey hissedemedim." Her ikimiz de gülüyoruz. "JINTH Takımı demişken..." Boğazımı temizliyorum. "India bugünkü grup mesajına hâlâ cevap yazmadı."

Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama bu yanıtlamadığı yedinci grup mesajı bu hafta. Kuruntulu görünmek istemem ama... India'nın benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum.

Tamam, bu kulağa kuruntu gibi geliyor olabilir.

"Bu sadece seninle alakalı bir şey değil." diyor Nat, aklımı okuyarak. "Dün gece karşılaştık India'yla. Okul temsil-

ciliğiyle ilgili bir felaketle uğraşıyordu *çalgın gibi*. Koridorları gözetlemek mi ne, öyle bir şeyle işte."

Bedenimi bir rahatlama hissi kaplıyor.

"Büyük sorumluluk bu, zavallı India." diyorum, başımı iki yana sallayarak. "O okul koridorları kendi kendilerini yönetemez."

"Kesinlikle." Nat kolumu sıkıyor. "Bu hafta neler başardığını kayda almak için bir dakika ayıralım lütfen? Yani, *VOGUE* diyorum. Bunu nasıl Harriet dilinde ifade edebilirim ki? Dünyanın en uzun ağacı hangisidir?"

"Kaliforniya'da bulunan bir sekoyadır. 115,7 metre uzunluğundadır ve adı da Hyperion'dur."

"Adının ne olduğunu nereden biliyorlar?" Nat gülüyor. "Neyse ya *Vogue* da öyle işte. Moda ağacının en tepesin-desin, Harriet. Cidden bundan daha yükseğe çıkamazsın."

Panik hâlinde iş —herhangi bir iş— bulmaya çalışırken yarı zamanlı bir model ve tam zamanlı bir geek olan benim, Harriet Manners'ın, dünyanın en prestijli moda dergisinde sekiz sayfalık bir iş kaptdığım gerçeğini sindirmek için duraksamadığım doğru.

Masaların altına saklanan kız.

Şu anda taytının her tarafına küçük Boston terrierleri çizilmiş ve kazağında kurumuş bir yulaf ezmesi çorbası lekesi olan kız.

Nasıl bu kadar yükseğe çıktı?

"Ama ya yanıma bir merdiven alırsam Nat?" diyerek sırtıyorum, kendimle birazcık gurur duymaya başlayarak. "O zaman daha yükseğe çıkmaz mıyım?"

"Hayır çünkü bu merdiveni yaslayacak hiçbir şey olmazdı. Yine de en üst noktada olurdun. Üstelik bu, delicesine tehlikeli bir şey olurdu."

"Peki ya bir sıcak hava balonunda olsaydım?"

"O durumda kopya çekiyor olurdun. Bununla yüzleş, Manners. Zirvedesin. Büyük, önemli, büyüleyici bir süper modelsin ve *bu konuda yapabilecek hiçbir şeyin yok*. N'aber."

Nat, gururla gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum.

Kuzey kutup bölgesinde yaşayan yünlü ayı tırtılı yer-yüzündeki en kayda değer yaratıklardan bir tanesidir. Her kış yeraltında bir oyukta donan bu tırtılın bahar geldiğinde buzları çözülüp kalbi yeniden çalışmaya başlar ve hayvan, hep yaptığı gibi, yaşamaya devam eder.

Nat'le olan dostluğum da böyle benim.

Ne kadar uzun süre birbirimizden ayrı kalmaya zorlanırsak zorlanalım; okulla, kolejle ya da bizi birbirimizden ayrı tutmaya çalışan hayattaki diğer işlerle ne kadar meşgul olursak olalım, aslında gerçekten yaptığımız tek şey durak-sama düğmesine basmak olur.

Bizim dostluğumuz ebedidir.

(Tabii sonunda yünlü ayı tırtılı güvesine dönüşüp son-

rasında da daha bile *müthiş* bir hâle gelmesini bir yana bırakırsak.)

"Hem..." diyor Nat, nazikçe kolumu sıkarak. "Adı Söylenmemesi Gereken O Kişiyle dolu kutuyu da yatağının altına ittiğini biliyorum. Bence bu, ciddi bir yiğitlik göstergesi. Sen bir savaşçısın, H. Seninle gurur duyuyorum."

Midemde hafif bir kıpırtı oluyor ve kızarıp başımı Nat'ın omzuna koyuyorum. "Sağ ol."

Ardından da tekrar yola bakıyorum ve gururlu, sıcak parıltım tekrar ağır ağır dışarıya sızmaya başlıyor. Rin bir banka oturmuş, telefonunu Jasper'la Toby'ye doğru sallıyor. Muhtemelen onlara hem kedi hem de pop star olan Kylie Minogue'un fotoğraflarını gösterip duruyor art arda. Yine üzüntü uçurumunun kenarında sendeliyormuşuz gibi görünüyor.

"Aman Tanrım!" diyor Nat. "Toby ne demeye Rin'e çoraplarındaki baykuşları göstermeye çalışıyor ki?"

"Herkes gösterir çoraplarındaki baykuşu o." diyorum öfkeyle. "Nat, başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Eve gider gitmez Rin kendisini tekrar yatak odama kilitleyecektir aynen şeydeki... Bir prenses..."

Bir dakika.

"Kaledeki?" diyor Nat, gözlerim birden koskocaman açılırken. "Disneyland'deki? Hapishanedeki?"

"Kaledeki bir prenses gibi." diyerek tamamlıyorum

c  mleri, Nat'ın kolundan tutup onu bir  alıılığın i ine doğ-
ru çekerken.

Yeni bir dâhiyane plan için süper bir fikir geldi aklıma.

51

Her birimizin günde 70.000 şey düşündüğünden bahsetmiş miydim daha önce? Evet, günde 70.000 şey düşünüyoruz.

Bu; saatte 3.000, bir dakikada elli ya da saniyede bir düşünce anlamına gelir.

Ancak bu düşüncelerin bazıları, diğerlerinden daha iyidir.

Benim de bu düşüncem şu ana kadarki en iyi düşüncem bence.

“Nat!” diye soluyorum, beynimdeki yüz trilyon sinaps aynı anda ateş etmeye başlarken. “Bak.”

Bu, aynen zor bir yapbozu tamamlamak için günler harcaayıp ihtiyacınız olan o tek parçanın bunca zamandır ayağınızın altına yapışmış olduğunu fark etmeye benziyor.

Ya da bilirsiniz işte.

Kulağa gösteriş yapıyormuşum gibi gelmeyecek başka bir benzetme koyun buraya.

Umarım bir gün ben de olacak romantik bir ikilide, Harry-chan.

Bir kere de ben bir çocuklaydım. Şimdi biraz... Çürümek.

Rin hiç de *çözmek* demeye çalışmıyormuş. *Yaralıyım* demek istiyormuş.

Sadece sıla özlemi çekmiyor, kırılmış.

Arkadaşım onu tanıdığımdan bu yana hep büyük bir aşk hikâyesinin bir parçası olmak istemiştir ama daha ilk tecrübesi direkt olarak bir reddedilmeyle sonuçlanmıştı. Tamam, geçen yıl özellikle Avustralyalı bir erkek arkadaş istediğini söylemişti ama... (*kapa çeneni, kutu*) artık Avustralyalı erkeklerin hiçbirini tanımıyorum ben.

Ancak JINTH Takımı'nın bu prensesi temelli olarak kulesinden dışarı çıkarması gerekiyor.

Belki de İngiliz bir prens işe yarar.

"Bakıyorum." diyerek sabırsızca iç geçiriyor Nat, saçına takılmış bir yaprağı saçından alırken. *"Niye bir çalılığın içindeyiz biz? Bu arada, senin kedinin takma iki örgüsü mü vardı?"*

"Şşşş!" diye fısıldıyorum, kafamda yapbozun son parçasını yerine oturtana kadar evirip çevirirken. *"Hâlâ düşünüyorum."*

Jasper genellikle her şey konusunda oldukça alaycıdır ama şu hâline bir bakın: Oturmuş, tek bir alaycı yorumda bulunmadan, beyaz bir tulum giydirilmiş olan siyah bir kedinin fotoğraflarına bakıyor sabırla.

Tek bir densizlik, tek bir alaycı ya da küçümseyici homurdanma, tek bir aşağılayıcı ya da sert bakış yok. Yüzünde eleştirel bir ifade bile yok.

Sadece tatlı, içten bir *ilgi* var yüzünde.

Beşinci yıldayken mıknatıslarla basit bir deney yapmış ve bir mıknatısın kuzey kutbunun diğer mıknatısın güney kutbunu çektiğini öğrenmiştik. (Sonrasında da Nat'le ben bu bilgiyi mıknatıslarımızı burunlarımızın ucuna tutturmak için kullanmıştık.)

Yani, zıt kutupların birbirini çektiğini öğrenmiştik.

Bu elektromanyetik kanunu burada da geçerli gibi görünüyor.

Çözümleme yapar gibi gözlerimi kısıyorum. Sürekli olarak herkese bilimin günlük olaylara uyarlanabileceğini söyleyip dururum. Bu da bunun mükemmel bir örneği işte.

Rin'in tatlılığı, Jasper'ın sertliğini dengeliyor; Rin'in şekerliği, Jasper'ın patavatsızlığının karşıtı. Hatta bir arada güzel görünüyorlar: Jasper geniş cüsseli ve uzun, koyu gri bir şeyler var üzerinde. Rin ise ufak tefek ve çıtı pıtı. Üzerinde de bir kelebek gibi pastel tonlarda giysi var.

Farklılıklarına rağmen tam bir uyum içindeler. Yok yok, farklılıklarından dolayı değiller aslında.

"Bak, çok ciddiym, Harriet." diyor Nat. "Bu yepyeni Seven marka bir kot ve çamur olmuş... Aman Tanrım."

Nat'e gülümsüyorum. Önünde sonunda bunu anlaya-

cağını biliyordum. Sadece büyüğü en iyi arkadaş telepatimi-
zin devreye girmesini beklemem gerekiyordu.

“Evet?” diyorum zafer kazanmış bir edayla. “Sen de
görebiliyor musun bunu?”

Her ikimiz de banka bakıyoruz tekrar.

Jasper, çok uzun zamandır ilk defa cidden çatık kaşlı
değil. Daha yumuşak, daha mutlu görünüyor.

“Haa.” Nat bana bakıyor. Etkilenmiş olduğu yüzünden
okunuyor. “Bilirsin, normalde buna inanmam ben Harriet
ama haklısın. Bu ikisi birbirleri için *yaratılmış*. Nasıl oldu da
senden önce fark etmedim ben bunu?”

“Deneyim.” diyorum, bilge bir şekilde başımı evet an-
lamında sallayarak. “Tecrübeli ve bilgiliyim, Nat. Aynı Yoda
gibi ama cümle kurulumu kavrayışım daha iyi.”

“Bir pir gibi.”

Gülüp önümüzde oynamakta olan o küçük, hoş sah-
neye bakıyoruz tekrar. Beynimdeki asi kutu huzursuz bir şe-
kilde tıkırdamaya başlıyor ama gerçekten başka seçeneğim
yok. Her şeyi bu kutuya koyup onu sıkıca kapatmışım *ken-
dim için...* Ama yeni planımın işe yaradığından emin olmak
için kutunun kapağını aralamalıyım belki de.

Sadece birazcık ama.

Romantizm hakkında bildiklerimin bir kısmını çıkarma-
ya, en iyi arkadaşlarımdan ikisinin mutlu olmalarını sağla-
maya yetecek kadar aralamalıyım kapağı. Sonra da yeniden

kapatmalıyım. Aynen motorlu testereye dokunmadan en iyi alet edevatı büyük bir özenle alet kutusundan çıkaran hünerli bir işçi gibi.

Evet: Bence tamamen güvenli bir şey bu.

Tabii çok dikkatli davranırsam.

"Bunu yapacağım." diyorum kararlı bir şekilde. "Onları bir araya getireceğim."

"Bir saniye." Nat endişeyle bakıyor bana. "Dur biraz, Harriet. Bunun doğal bir şekilde gelişmesine neden izin vermiyorsun ki?"

"Çünkü zamanımız yok." diye açıklıyorum. "Kimya var işte. Bunu birazcık hızlandırmalıyım sadece. Aynen nitrojen ve hidrojenden elde edilen bir amonyak sentezinde kullanılan demir gibi bir katalizörüm ben. Geleceği değiştiremeyeceğim, sadece geleceğin daha hızlı gelmesini sağlayacağım."

"Ama Harriet..."

"Endişe etme." diyorum rahatlatıcı bir şekilde, ayağa kalkıp kakülüme takılmış olan ince bir dalı çıkarırken. "Ne yaptığımı tam anlamıyla biliyorum. Her şey kontrol altında."

52

A harfiyle başlayan o kelimenin tam bir bilim olmadığını biliyorum.

Ama aynı zamanda, doğru bilgi ve birazcık pratikle bilime epeyce yakın olabileceğini de biliyorum.

Araştırmalar, birine romantik bir ilgi duyup duymadığınızı anlamanın dokuz saniyeyle dört dakika arasında bir zaman aldığını ortaya koymuştur ve birine duyulan romantik ilginin fiziksel belirtileri gözlemlenebilir.

İrileşmiş göz bebekleri. Kızarmış yanaklar.

Saçla oynamak, el bileğini teşhir etmek, karşındaki kişinin yaptığı beden hareketlerinin aynısını yapmak, gereğinden çok ya da gereğinden az göz teması kurmak, çok fazla gülmek, çok dikkatli dinlemek, karşındaki kişiye doğru eğilmek.

Maalesef bu o kadar karmaşık o kadar incelikli ve üstü kapalı bir dildir ki bilim adamları, kendisine kur yapılan kişi siz bile olsanız, kur yapıldığını doğru bir şekilde anlama olasılığının sadece %28 olduğunu bulmuşlardır.

İyi ki ne aradığımı biliyorum ve doğuştan veri toplayıcı

tarzda bir zihnim var.

"Ayrıca..." diye devam ediyor Rin, kafede hep birlikte rahatça oturur oturmaz. Büyük, parlak anahtarlıklardan oluşan bir demeti gergin bir şekilde elinde tutmuş, bir bir bu anahtarlıkları anlatıyor. "Bu *Rilakkuma*.²³ Kuma Japoncada ayı demek, yani Gevşek Ayı o. *Odango*²⁴ yemeyi çok sevmek o."

"Hımm..." diyerek başını bir aşağı bir yukarı sallıyor Jasper. "Ya bu?"

"Bu *Anpanman*²⁵. *Pan*, ekmek; *an*, fasulye. O Ekmek-Fasulye Adam ve her zaman kendi başı yiyor ve dünyayı kurtarıyor."

Jasper birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Ne dedin?"

"Dünya onun kafa yiyor." Rin dikkatini toplayarak kaşlarını çatıyor. "Yanlış mı söylüyorum?"

"İnsanlar bu adamın başını yiyor demek?"

"*Hai*."

"Canlı ama kafası ekmekten yapılma ve insanlara yemeleri için kafasından parçacıklar veriyor, öyle mi?"

"*Hai*. Ve pelerinle uçar o."

Jasper'ın bu bilgiyle baş etmesini izliyorum dikkatle, bir yandan kaçınılmaz olanı beklerken: "Hangi *kahrolasıcı* uydurmuş bu saçmalığı?"

²³ Bir Japon şirketi olan San-X tarafından üretilen hayali bir sevimli eyn karakteri. (ç. n.)

²⁴ Japonya'ya özgü bir hamur tatlısı. Küçük toprak şeklinde hazırlanan hamurlardan genellikle üç ya da dört tanesi bir şişe takılarak servis edilir. (ç. n.)

²⁵ Takahashi Yanase tarafından yazılan Japon bir resimli kitap serisindeki ve bu kitaptan uyarlanan popüler anime serisindeki kahramanın adı. (ç. n.)

“Ha...” diyor sonunda Jasper, sabırlı bir anlayışla başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallayarak. “Anladım.”

Vay canına. *Biliyordum işte.*

İstikrarsız bir Süpermen'i izlemek gibi bir şey bu. Bence Rin, Jasper'ın kriptonu olabilir.

Bu arada, Rin'in vücut dilini okumak bundan daha kolay olamazdı. Hâlâ utangaç ve endişeli ama mavi elbisesinin etekleri sanki *Rüzgâr Gibi Geçti*'den fırlamış bir şeymiş gibi kadife koltuğa yayılmış, her geçen saniye yanakları daha da pembeleşiyor ve gözleri de koyulaşıp parıldamaya başlıyor.

Kesinlikle doğru yoldayız.

Belki de Rin'in dikkatini şu küçük oyuncakları tanıtmaktan başka yöne çekmeliyim. Hepimiz hoşlandığımız insan yakınlarımızda olduğunda kendimizi çok gergin hissediyoruz ama bir çocuğu etkilemenin en etkili yolunun bu olduğunu sanmıyorum.

“Rin.” diyorum, boğazımı temizleyerek. “Niye... İli... Tokyo'da güzel bir top model olarak edindiğin deneyimlerden bahsetmiyorsun hepimize?”

Bu birazcık daha evrensel bir konu, değil mi ama?

“Bunların —nasıl desem acaba— seninkiler kadar *renkli* olabileceğini hiç sanmam, Harriet.” diyor Jasper, ayağa kalkıp bir elini saçlarının arasından geçirirken.

Hay aksi. Rin anlatmış ona.

Rin gülmeye başlıyor. “Mavi! Baştan aşağı çok mavi!

Harry-chan çok komik.”

“Komik bunun için kullanılabilecek kelimelerden biri.” Jasper önlüğünü beline bağlayıp koyu renk kaşlarını havaya kaldırıyor. “Birkaç kelime daha bulabilirim bunun için.”

Kaşlarımı çatıyorum. “Kelime dağarcığınla ilgili bir sorun varsa King, sana eş anlamlılar sözlüğümü ödünç verebilirim.”

“Lütfen ver. Eminim *mavidecektir* beni.” Diğer masadan bir tabak alıyor. “Şimdi izin verirsiniz, yapacağıma söz verdiğim bir şey var.”

Rin’e gülümsüyor.

Sonra da tezgâhın arkasına geçip eline nemli bir bez alıyor ve gürültücü cappuccino makinesini çalıştırıyor.

“*Mavitmek...*” diyor Rin deneysel bir şekilde. “Beni *mavitmek...*” Ardından gözleri kocaman oluyor. “Bu şakayı anlıyor ben, Harry-chan! Mavitmek ve mahvetmek benzerlik kelimeler!”

Rin’in omuzları gevşemiş, gülümsemesi daha aydınlık ve onda çok sevdiğim bir şey olan o tatlı ısıltısı ağır ağır geri dönüyor gibi görünüyor.

Sanırım bu cidden *işe yarıyor*. Arkadaşlarımı mutlu etme konusunda bir dâhiyim ben. Övünmek gibi olmasın ama kendimi mutlu etme konusunda da öyleyim.

“Rin?” diyor Toby, öne doğru eğilip küçük ye-

şil bir anahtarlığa işaret ederek. "Bu *Mameshiba*²⁶ mı? Yeşil soya fasulyesi bedenli, shiba köpeği yüzlü olan hani?"

"Onu biliyor sen?" Rin biraz daha ısıldıyor. "Hepsinden *en kawaii* o ve birçok ilginç bilgi bilir."

"Hıı, reklamları gördüm." diyerek başını evet anlamında sallıyor Toby. "Acı Biberli Mameshiba, ineklerin günde yüz litre salya ürettiğini söylüyor."

"*Hai*. Jelibon Mameshiba, koala apandisi iki metre uzunluğunda der."

"Nohut Mameshiba bizi yayın balığının vücudunun tat tomurcuklarıyla kaplı olduğu konusunda bilgilendirir." Toby bunu birkaç saniye düşünüyor. "Bu berbat bir şey olmalı. Köpek pisliğine bastığını düşünsene. Ayaklarınla köpek pisliği tadı alıyor olursun."

"*Itadakimasu*." diyor Rin, başını hafifçe eğerek selam verirken.

İkisi birden açıklanamayacak bir şekilde kıkır kıkır gülmeye başlıyorlar.

"Bu Japoncada *afiyet olsun* demek." diyerek tüm kafeyi bilgilendiriyor Toby. "Çok komik."

Nat, bakışlarını dergisinden kaldırıp gözlerini yuvarlayarak bana bakıyor. Ben de ona yanıt olarak gözlerimi kocaman açıyorum. Sessiz iletişimimiz her zamanki gibi ku-

²⁶ Japonya'da reklam aralarında yayımlanarak popüler olan bu çizgi serideki baş kahraman, çeşitli fasulye/köpek görünümlü karakterlerdir. Farklı yiyeceklerin içinden çıkarak ıvr zıvr bilgiler verir. (ç. n.)

sursuz.

Nat haklı: Her şey çok iyi gidiyor. Rin neredeyse normal hâline döndü ve ben henüz yarınki büyük planıma başlamadım bile.

"Alın bakalım." diyor Jasper, elinde içeceklerle dolu bir tepsiyle masaya gelip onları önümüze bırakırken. "İşte somut becerim, söz verdiğim gibi."

Her bir içeceğin köpüğünün üzerinde kakao ile yapılmış zarif resimler var: Bir robot, bir topuklu ayakkabı ve kubbe şeklinde fincanın dışına taşan köpükten yapılmış olan üç boyutlu bir ayı. Ayıcığın iki küçük kulakçığı da var.

Bunlar inanılmaz derecede güzeller. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Jasper ne kadar zamandır bunu yapabiliyor acaba? Niye daha önce hiç yapmadı ki?

A ha.

"Su-goi!" diye sevinçle bir çığlık atıyor Rin, el çırpıp ayıcıklı sıcak çikolatasını alırken. "Oooo, ona bayıldım, Jasper! Çok naziksin! Teşekkür ederim!"

"Vayyy!" diyor Toby, robotlu içeceğini alırken. "Muhteşem."

"Çok havalı." Nat ayakkabılı içeceğini alıyor.

Gözlerimi masada kalan fincana dikiyorum.

Ciddi olamazsın.

Harriet-uccino köpüğü üzerine koyu renk kakaoyla çizilmiş olan sekiz kollu, iki gözlü ve yuvarlak başlı bir şey var.

Hiç şüphe yok ki bu bir ahtapot.

"Haha." diyorum düz bir şekilde. "Çok komik."

"Gerçekten de çok komikmiş gibi geliyor kulağa." Jasper yanıma oturuyor. "Belki de baştan çıkarma stratejinin pratiğini ilk Charlie'yle yapmak istemişsindir. Yoksa sadece sarılacak mıydın?"

Yüzüm pespembe oluyor.

Evet, işte *tam da* bu nedenle Jasper'a ahtapot skandalından ya da diğer modellik deneyimlerimin hiçbirinden bahsetmemiştim.

Benim utanmamı fazlasıyla eğlenceli buluyor Jasper.

"Bu arada." Jasper, *Paris hakkında bir şeyler sormadan konuyu değiştiriyorum*. "Çocuklar, sizden bir iyilik isteyeceğim. Vogue çekimim yarın ve olur da işler ters giderse diye yedek bir modele ihtiyacım var sanırım. Rin, benimle gelebilir misin acaba?"

Nat kaşlarını çatıyor. "Hiç gerek yok bence kendi..." Masanın altından Nat'e bir tekme atıp anlamlı bir şekilde önce Rin'e, ardından da Jasper'a bir bakış atıyorum. "Ha. Anladım. İıı... Kendi yedeğini bulmak İngiliz moda dünyasında tamamen standart bir prosedürdür."

"Elbette." diyor Rin neşeyle. "Bunu yapmak için memnun olurum ben."

Tamamdır.

"Ben de gelirim..." diye konuşmaya başlıyor Nat, ka-

val kemiklerine hızlı bir darbe daha yiyip *gelmeyeceksin* bakışımı görmeden önce. "...Ya da gelirdim ama... Vogue şu anda bitti benim için." Nat kulakları hafifçe kızarıırken omuz silkiyor. "Yani, *ıyyy* çok sıkıcı. Her neyse."

Kelimenin tam anlamıyla dünyanın en iyi arkadaşına sahibim.

"Dörtlü fizik dersim var." diyor Toby, burnunun ucuna bulaşmış olan kakaoyu eliyle silerken. "Aslında blok fizik dersi alıyorum ama ondan sonra da almadığım başka bir blok fizik dersine giriyorum."

"Ama..." diyor Nat, kaşlarını çatarak. "Sen..."

"Ne ayıp." diyerek yumuşak bir şekilde Toby'nin sözünü kesiyorum. Ardından da Jasper'a dönüyorum. "Sen de gelebilir misin rica etsem? Tabitha fazladan bir çift ele ihtiyaç duyacaktır ve senden hoşlanıyor."

Kaşları kalkıyor. "Cidden mi?"

"Eee, işin doğrusunu bilemeyecek kadar küçük."

"*Tam isabet.*" Jasper bana bir peçete fırlatıyor. "Önce derse girmem gerek ama sonrasında gelirim. Seni iş başında görmeyi kaçırıramam ama değil mi?"

Bu da tamamdır.

Memnun bir şekilde sırtıp ellerimi birbirine sürterek kaçık dâhi kahkahalarına boğulma dürtüsüne karşı koyuyorum.

Her şey, aynen umduğum gibi gidiyor.

Oraya buraya daha stratejik ama incelikli bir iki dokunuş daha yaptım mı işim bitecek sanırım.

“Öff!” diyor Nat, saatine göz attıktan sonra çantasını kapıp ayağa kalkarak. “Yine bir akşam dersine geç kaldım. Yarın eğlenin, tamam mı millet?”

Ardından da anlamlı o dost gözlerini bana çeviriyor.

Harriet, diyor gözleri, tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?

Zafer kazanmış bir edayla gülümsüyorum Nat’e.

Hiçbir şey. Göz kırıyorum. Sadece birazcık kimya.

53

Tamamen kontrol altında olan bir planım olduğuna göre, diğer planlarımdan birkaç tanesine odaklanma zamanı geldi artık.

Örneğin, kardeşimi çalma planıma.

Ertesi sabah ilk iş olarak bebek malzemeleriyle dolu bir çanta hazırladım, Toby'yi düzmece bir hasta belgesiyle birlikte okula uğurladım ve Tabitha için bir dizi ayrıntılı tezgâh kurdum: Bu tezgâhlar, Rin Tabby'yi inanılmaz derecede uzun bir yürüyüşe çıkarmış gibi davranmakla (basit) üst kısmında bir oyuncak bebek başı olan bir yığın kıyafetin altına elektronik olarak hareket etmesi sağlanmış bir balon yerleştirip bunu Tabby'nin yatağına koymak (çok daha zor ve muhtemelen cidden kötü bir filmin başlangıcı) arasındaki her şeyi kapsıyor .

Bir hayli ölçüp biçtikten sonra, tercihim Ulusal Okul Öncesi Kardeşini Okula Getir Günü'nden yana yaptım.

Bu bilgisayarımda daha yeni hazırlamış olduğum haber bültenine göre akrabalar arasında *eğitim ve bilgi sevgisini* güçlendirmek üzere tasarlanmış yepyeni bir bayram.

Özellikle de bebekler için.

Bu, formda gayet net bir şekilde ifade ediliyor.

Bu sahte hükümet onaylı girişimi hazırlamam o kadar uzun sürdü ki işim bitmeden önce Wilbur'dan beni Vogue çekimine götürecek olan taksinin çoktan yola çıktığını söyleyen mesajlar almaya başladım bile maalesef.

Rin, kendisine *kawaii* ama profesyonel bir görünüm kazandırmakla meşgul hâlâ.

Bense daha sözlü bahanelerimi sıralamaya başlamadım bile. Bu gidişle, Tabby'yi paltomun altına sokup olabildiğince hızlı koşmam ve bunun iyi sonuçlanmasını ummam gerekecek.

"Git tüm Starbucks sevenlerine sor." diye hoş bir şekilde şakıyor Rin banyodan. "Sana İspanya'da olduğumu söyleyeceklerdir..."²⁷

"Rin!" diye bağıriyorum, banyonun kapısını tıklatarak. "Beş dakikan var. Beş dakika sonra hazır olsan da olmasan da çıkmamız gerekiyor!"

Bir saattir banyoda Rin ve duş perdesini Hello Kitty saç düzleştiricisiyle ateşe vereceğinden endişe ediyorum.

Dün gece itibarıyla ilk de olmayacak bu.

"Tamam, Harry-chan!" diye sesleniyor neşeyle. "Ayak parmaklara oje sürüyor ben! Bir tık sonra dışarıda ben!"

Ardından da Annabel'le babamın odasına koşup derin bir nefes alıyorum.

Evet, en iyi yalanım ateşe hazır.

27 Taylor Swift'in *Blank Space* adlı şarkısının nakaratındaki sözlerin yanlış anlaşılması sonucu çıkan anlam.

Hazır, nişan...

"Annabel?" diye sesleniyorum, kapıyı tıklatırken. Ateş. "Ya, size söylemeyi *tamamen* atladığım bir şey var. *İnana-mayacaksın* hükümetin neye karar verdiği..."

Kapı açılıyor.

"Günaydın Batman." diyor babam, Tabitha bir kolundan sarkarken.

Gözlerimi kırıştıtırıp üzerimdekilere bakıyorum: Siyah bir tayt, siyah bir tişört, siyah ayakkabılar, siyah bir hırka, siyah bir palto, siyah yünlü bir şapka.

Hay aksi! Babam haklı.

Bir de siyah bir maskem olsa Vogue'dakiler yanlışlıkla yarasa sinyali vermiş olduklarını sanacaklar.

"Annabel nerede?" diyorum, babamın etrafında dökerek gözlerimle içeriye tararken. "Çünkü ona söylemem gereken önemli bir..." Duruyorum. "Baba, *çamaşır* mı yıkıyorsun sen?"

"Hayır." diyor babam, beyaz bir çamaşır yığınının üzerine kırmızı bir kazak koyarken. "Ön-yıkama yapıyorum. Bu daha da kötü."

Belli ki bir şey yüzünden başı büyük belaya girmiş.

"Ve korkarım ki üvey annen tüm gün boyunca eve dönmek üzere dışarı çıktı." diye ekliyor, beyaz olmadığı gayet açık olan başka bir şeyi çamaşır yığınının üzerine koyarken. "Bunty'yle alışverişe çıktı. Anlaşılan kokulu bir

mum için bir son dakika isteği doğdu.”

“Ha.” Elimdeki karmaşık forma bakıyorum. Artık tamamıyla gereksiz bir şey. Yine bir parça orman boşa gitti.

“Baba, bugün Tabitha’yı okula götürebilir miyim?”

“Kafana göre takıl.” Babam Tabitha’yı anında kollarıma bırakıyor ve kardeşim mutlu bir şekilde agulamaya başlıyor.

“Süper. Sağ ol.”

Sonra da gitmek için ardıma dönüyorum. Tamam, kız kardeşimi kaçırmak düşündüğümünden çok daha kolay oldu.

Biraz fazla kolay oldu aslında.

Koridorda duraksıyorum. “Bir bebeği sivri kalemler, merdivenler ve hormonlu gençlerle dolu bir binaya götürmeme cidden aldır mıyorsun yani?”

“Doğrusunu istersen onların hepsinden burada da var.” diye belirtiyor babam makul bir şekilde.

“Muhtemelen sınıfta bir netbol topu gibi elden ele dolaştırılacak ve bir ara düşürülecek olması seni tedirgin etmiyor?”

“Tabby şaşılacak derecede elastik.”

“Ve bunun makul bir istek olduğunu düşünüyorsun? Bu fikri tasdik eden bir form ya da yazılı bir haber bülteni gibi bir şey görmene bile gerek yok yani?”

“Şart değil.”

Gözlerimi dikip babama bakıyorum. “Baba, bunu ger-

çekten büyük bir sevgi ve ilgiyle söylüyorum ama aklından zorun mu var senin?”

“Benim naçizane görüşüm o ki...” diyor sakın bir şekilde, sepetten bir kucak dolusu çamaşır daha çıkarırken. “Ben yanlış anlaşılmış bir dâhiyim ve bu, çağımızın en büyük hüznü.”

Midem burkuluyor babamın acısını paylaştığım için. “Manchester’daki iş olmadı, değil mi?”

Bu, sadece bu ay dördüncü iş görüşmesiydi babamın.

“Olmadı.” diye onaylıyor babam. “Ve en sevdiğim büyük kızım, Tabitha’yı bu sabahki çekimine götürdüğünü biliyorum.”

Donup kalıyorum. Ne?

Sonra bakışlarımı Tabitha’ya çeviriyorum. *Nasıl? Babama nasıl söyledi?* Gerçi, Tabitha’nın söylediği ilk kelime *Vogue* olacak olsa şaşırmam.

“Ben...” Yutkunuyorum. “Neden bahsettiğini...”

“Harriet, Wilbur’un bir modellik ajansı için *her iki* çocuğumuzla da antlaşma yapmadan önce benimle ya da Annabel’le iletişime geçmeyeceğini mi sandın gerçekten?”

“Evet.” diyorum tereddüt etmeden. “Şüphesiz.”

Wilbur bir keresinde beni fotoğraf çekimi yerine dışçı randevusuna göndermişti yanlışlıkla.

“Yani...” Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum hâlâ.

“Bildiğine göre, bu tamam mı demek? Gidebiliriz yani?”

"Dalga mı geçiyorsun?" Babam sırtıyor. "Bu, bir yeri-
ne *iki* süper model kızım var demek. Ben ortak paydayım.
Bu da genetik açıdan mükemmel olduğumun resmidir. Çak
bir beşlik."

Bir elini havaya kaldırıp kendi kendine bir beşlik çıkı-
yor.

"Ama Annabel..."

"Annabel bilmiyor." diyor babam, tuhaf bir şekilde ka-
tiyetle. "Şu anda öğrenmesine de gerek yok. İki misafirimiz
var ve evimiz yeterince karışık bir durumda zaten. Bu bek-
leyebilir."

Hayretle gözlerimi kırıştıyorum.

"Annabel'e yalan söylememi mi istiyorsun?" diye teyit
ediyorum. "Yüzüne?" Yani, yapacağım şey de buydu tabii
aslında ama bunun için ebeveyn onayı alacağımı düşünme-
miştim.

"Yok." diyor babam, başka bir çorap alırken. "Ona
tam olarak ne söylediğin konusunda seçici ol sadece. Bur-
nunun ucundaki şeyleri kaçırmak şaşılacak kadar kolaydır."

Sırtıp önce benim sonra da Tabby'nin burnunu sıkıyor.
"Hadi, şimdi gidip onlara günlerini gösterin, benim bebek
kaplanlarım."

"Bence biz panter ve leoparız aslında." diyerek sırtıyo-
rum, Tabby'nin benekli tulumunu işaret ederek.

Banyonun kapısına son kez kuvvetlice vurup kız kar-

deşimi aşağıya taşırken fark ediyorum ki bu her şeyi gözler önüne seriyor.

Annabel'in bunu öğrenmemesine o kadar yoğunlaşmıştım ki bu sefer anlayacak olan ebeveynimin babam olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ya da babamın benim tarafımda yer alacağı.

54

Bir şeyler bilmek çok hoşuma gidiyor.

Bir mantis karidesinin kısılcacını çok hızlı sallayarak etrafındaki suyun ısınmasına neden olduğunu ve nefes aldığımız burun deliğini her on beş dakikada bir değiştiriyor olduğumuzu bilmeyi seviyorum. Tek bir satranç oyununun farklı şekillerde oynanma olasılığı sayısının evrendeki atomların sayısından fazla olduğu ve *Pulp Fiction*²⁸ filmindeki tüm saatlerin 4.20'yi gösterdiği bilgisiyle büyülenmiş durumdayım.

Bu filmi henüz izlemedim ama.

Ama bilmeyi sevdiğim şeyler arasında, *şu anda gitmekte olduğum yer* en üst sırada yer alıyor.

Bu da üç dakika sonra Rin'le ben yanımızda sıkıca sarılıp sarmalanmış ve araba koltuğuna güvenli bir şekilde oturtulmuş Tabby ile birlikte bir taksiye binip bugünkü çekim için inanılmaz derecede kısa olan yolculuğumuza başladığımızda, içimin heyecandan kıpır kıpır olduğunu hissedebiliyorum anlamına geliyor.

28 Türkçeye *Ucuz Roman* ismiyle çevrilmiş, yönetmeni Quentin Tarantino olan kült sinema filmi.

Vücut saniyede 25 milyon yeni hücre üretir. Benim vücudumun da şu anda bunu yapmakta olduğunu hissettiğime yemin ederim. Tüm bedenimde bir şeyler patlayıp çatlıyor.

Bu yolculuğun her bir *milimini* biliyorum.

"Buradan sola dönün, lütfen." diyorum taksi şoförüne, parmaklarımı Tabby'nin yüzüne doğru kıpır kıpır oynatırken. "Sonra da sağa."

"Üçüncü çıkıştan sonra tam sağa." diyorum birkaç dakika sonra, bir kavşağa doğru yol alırken. "Dönüşü kaçırmayın."

"Sinyal vermek istersiniz belki." diyerek bir hatırlatma yapıyorum şoföre otuz saniye sonra. "İşlek bir yoldur burası."

"Siz kullanmak ister misiniz, bayan?"

"Çok isterdim." diyorum üzgün bir şekilde. "Ama maalesef hâlâ beş ayım var. Sorduğunuz için teşekkür ederim yine de."

Ardından da çakıl taşı kaplı geniş, özel bir yola girip içimdeki kıpır kıpır kaynama daha da artmaya başlarken Tabby baksın diye camı gösteriyorum.

Orada işte.

İnce bir şekilde işlenmiş, vitray pencereleri olan kırmızı tuğladan yapılma görkemli bir bina. Kocaman, dairesel bir çim alan ve kocaman bir fiske; sarmaşıklarla kaplı du-

varlar; beyaz, sivri kulecikler. İngiltere'nin tarihî açıdan en önemli binalarından biri ve kaç yağmurlu cumartesinde geldiğimin sayısını şaşırdığım yer.

Oysa, Nat hiç gelmedi buraya. Şu anda on sekizimizdeyiz.

Vogue'un bu çekimin yapılabileceği onca yer varken yaşadığım yere on dakikadan az bir mesafede olan bu yeri seçtiğine inanamıyorum bir türlü.

Bu sizin için bir şans ya da gerçekten iyi bir planlama.

"Aaa *Harry-chan*." diyor Rin nefes nefese, taksi dururken. Tüm yüzü bir lazer çubuğu gibi parlıyor. "Bu, *kale*. Biz gerçek İngiltere kalesindeyiz, masal gibi."

"Yok." diyerek gülümsüyorum, giriş kapısı ardına kadar açılırken. "Bu, bir masaldan da öte, Rin. Bu hakiki, yaşayan *tarih*."

Burası Hatfield Sarayı.

Bazı yerler, zamana batırılmış hissi verir. Aynen, yüzyıllardır sıcak su içerisinde bırakılan çay yaprakları nedeniyle suyun renk değiştirmemiş hiçbir yeri kalmaması gibi.

Burası da öyle bir yer işte.

Rin, Tabby ve ben çakıl taşlı yoldan süslü, kocaman, tahta kapıya doğru yürürken her şey gözümde canlanıyor bir saniyeliliğine. Dört yüz yıldan da fazlası girdap yaparak dönüyor çevremizde: Askerler, krallar, kraliçeler,

preneşler, savaşılar, din adamları, atlar, şaşaalı elbiseler ve ziyafetler sarmalıyor bizi.

Geçmişe batırılmak gibi bir şey bu. Buraya bizden önce gelmiş insanların hikâyelerinin içine daldırılmak gibi bir şey.

Vogue takımını hiçbir yerde göremiyorum.

Bu, müfredat dışı bir Tudor İngilteresi turu yapmak için burada bulunmadığımızı düşünürsek bir parça can sıkıcı bir şey.

Taksimze bakmak için ardıma dönüyorum ama çoktan hareket etmiş bile. *Hay aksi.* Arabayla sadece on dakika ama ister tarlalardan, isterseniz de çift şeritli kara yolundan gidin, yürümek için oldukça uzun bir mesafe.

Özellikle de bir bebek arabasıyla birlikte yürümek için.

"Hımm..." diyorum endişeli bir şekilde, Tabby başparmağımı tutarken. *Wilbur yine yaptı yapacağını.* "Yanlış yere gönderilmiş olma ihtimalimiz ve çekimin şu anda başka bir yerde yapıyor olma ihtimali bir hayli yüksek. Muhtemelen başka bir ülkededir çekim."

Tam bu anda, binanın ön tarafındaki süslü, tahta kapı aralanıyor.

Bir çocuk çıkıyor dışarıya.

Geniş omuzlu, bronz saçlı, burnunda altı çili ve parlak, şaşırtıcı gözleri olan bir çocuk. Tabby anında ciyaklayıp kollarını havaya kaldırıyor.

"Jasper!" Rin sevinçle bir cığlık atıyor, Jasper'a doğru

birkaç basamak ilerlerken. "Çoktan burada sen! Bundan çok memnun ben!"

"Dersim son anda iptal oldu." diyerek gülümsüyor Jasper, Tabby'yi benden alırken. "Ben de yürüyeyim dedim."

Jasper'a bakıyorum: Siyah pantolonunun her tarafı sarı, mor boyalarla ve çamurla kaplı; bir yanağında koyu renk bir leke, diğerinde de küçük, yeşil bir leke var.

"Bir gökkuşağı bataklığından mı geçtin?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Hertfordshire'da onlardan pek yok, Harriet-uccino. Dünyada da yok aslında. Sen bulursan bana da söyle."

"Harriet?" Vogue'dan olan sarışın kadın kapıdan başını uzatıyor. "Aaa, her ikiniz de gelmişsiniz! Harika! Hazırsanız, biz hazırız! Ben Charlotte, bu arada. Geçen gün tam bir keşmekeşti, kendimi düzgün bir şekilde tanıttığımı sanmıyorum."

İçimi bir rahatlama kaplıyor.

Ve suçluluk. Wilbur bu sefer bir hata yapmazdı: Fazlasıyla önemli bu.

"Lütfen." diyor Jasper, Tabitha kucağında nazik bir şekilde eğilip bir kaşını kaldırarak. "Siz önden buyurun, *majesteleri.*"

Sert sert bakıyorum Jasper'a, kızarak.

Arkadaş grubumuzun samimi ortamında benimle dalga geçmesi başka bir şey, bunu Vogue'un önünde yapması

başka bir şey. Ben bir *profesyonelim*. Bu benim *işim*.

"Eğer bu şekilde davranacaksan." diyorum tıslayarak.

"O gökkuşağı bataklığından geri yüzüp geldiğin yere..."

Sonunda kapı ardına kadar açılıyor.

"...Dönebilirsin." diye sözlerimi tamamlıyorum yumuşak bir şekilde.

Çünkü söylediğim şeyi anında hükümsüz kılan bir şey duruyor spiral merdivenlerin sonunda.

Hakiki, canlı bir kraliçe.

55

Herkes bir kahramana ihtiyaç duyar. Örnek almak isteyeceği birine: Olabileceğimiz en iyi hâlimizde olsak nasıl bir insan olacağımızı kendimize hatırlatmak için.

Gerçek insanların aslında neleri becerebileceğini kendimize hatırlatmak için.

Annabel için bu kişi Marie Curie'dir: İki farklı alanda Nobel Ödülü kazanan tek kadın. Babam için Einstein ("Aynen benim gibi muhteşem saçları olan başına buyruk bir tip") ve Toby için Galileo: Gözlemsel astronominin babası.

Bunty, Amerikalı öncülerden Amelia Earhart'ı sever; Nat, Alexander McQueen'e tapar; India, feminist bir ikon olan Frida Kahlo'ya bayılır ve Jasper, Fransız ressam Henri Matisse'in büyük bir hayranıdır.

Tabitha'nın kahramanı şu an için benim ama tanıdığı insanların sayısı üçü geçtiğinde ne olacağını göreceğiz.

Benim kahramanım altı yaşımdan beri aynı kişi.

Bu kişi, ikinci sınıfta verilen sınıf projesi için seçilmişti; üçüncü sınıfta serbest sınıf projemdi; dördüncü sınıfta tar-

tışma kulübündeki konumdu ve altıncı sınıfa geldiğimde, “bir parça obsesif” davranmaya başladığım gerekçesiyle başka birini seçmem istenmişti.

Ben de onun yerine ablasını seçmiştim.

Şu anda Hatfield Sarayı’nın antresinde durmuş, bu sarayın en ünlü sakininin büyüleyici yüzüne gözlerimi dikmiş bakarken boğazımda bir şeylerin sıkışmaya başladığını hissediyorum.

Bu kadında olmak istediğim her şey var hâlâ.

Apak cildi, yeşil gözleri ve tepede toplanmış parlak, kızıl saçlarıyla çok zarif ve asil.

Bedenine tam oturan uzun, siyah bir elbise giymiş: Bel-den bağlı, eteği dört metre kabarık, beyaz düğmelerle ve kocaman, dik, dantel bir yakayla ayrıntılandırılmış bir elbise.

Korkusuz, bağımsız, cesur ve güçlü birinin bilge ve sakin yüzü duruyor karşımda.

Onu seviyorum.

Bunun tek nedeni, bu kadının dünya tarihindeki en ünlü turuncu saçlı kişi olması değil ama yalan söylemeyeceğim Prens Harry dışında bizi temsil eden birinin olması hoş bir şey yine de.

“Merhaba.” diyor kraliçe samimi bir şekilde, tokalaşmak için elini uzatırken. “Ben Sophia. Sizler de benim bebek versiyonlarım olmalısınız sanırım.”

Tekrar Tabitha’yla Jasper’a bakıyorum.

Ve BAM diye birden anlam kazanıyor her şey: Niye seçmelerdeki herkesin kızıl saçlı olduğu, niye Vogue'un kardeşimin de gelmesini istediği, niye tüm dünyadaki en popüler saraylardan birinde olduğumuz...

Jasper'ın niye kendinden memnun görüldüğü ve kendini gülmemek için niye zor tuttuğu bir anlam kazanıyor.

Sonunda, bir on yıl sonra, en obsesif hayalim gerçek oldu.

Kraliçe Birinci Elizabeth'im ben.

56

Steve Woodmore, 1990 yılında *Hamlet*'ten dakikada 637 kelimeyi ezberden okumayı başararak bir rekor kırdı ve dünyanın en hızlı konuşan insanı oldu.

Umarım birileri benim konuşma hızımı kaydediyordur çünkü o kadar heyecanlıyım ki sanırım Woodmore amansız bir rekabetle karşı karşıya şu anda.

Nihayet, bildiğim bir şey *konuyla alakalı*.

"Biliyor musunuz?" diyorum stiliste, Charlotte hazırlamak için Tabby'yi alırken. "Elizabeth döneminde beyaz ten o kadar popülermiş ki kadınlar daha beyaz görünmek için *kanlarını akıttırlarmış*?"

"Aman Tanrım." diyor Rebecca, beni kilere doğru götürürken. Saray, mart sonuna kadar halkın ziyaretine kapalı. Dolayısıyla kiler geçici olarak soyunma odası olmuş. "Bugün böyle bir şey yapmayacağız, seni temin ederim."

"Ve..." diyorum, Rebecca nemli bir bezle yüzümü temizlerken. "Pembe dudaklar ve yanaklar elde etmek için de kırmızı toprak boyasıyla karıştırılmış kırmızı böceği tozundan elde edilen bir tür allık kullanılmış."

"Vay canına." Yüzüme kalınca bir tabaka nemlendirici sürüyor. "Toz hâline getirilmiş böcek de yok bugün."

"Ayrıca, Kraliçe Elizabeth cildini üstübeç ve sirke karışımıyla beyazlatmış. Zehirli bir kurşun karışımı olan bu madde, teninde çukurlara neden olmuş. Bu karışımı ne kadar çok kullanırsa o kadar çok kullanmak zorunda kalmış yani."

Her ikimiz de beyaz fondötene bakıyoruz.

"Kurşun yok." diyerek gülümsüyor Rebecca. "Ya da asit. Söz. Sana daha geniş bir alın kazandırmak için saçlarını da tıraş etmeyeceğim."

Minnettar bir şekilde gülümsüyorum Rebecca'ya.

Ne pahasına olursa olsun kendimi bu deneyime atmaya tamamen hazır ve istekliydim ama dürüst olmam gerek: Rebecca'nın günümüz malzemelerini kullanıyor olması içimi rahatlattı biraz.

Yoğun bir çaba sarf ederek Rebecca'nın yüzüme pürüzsüz bir görünüm kazandırıp gözlerimin altına birer küçük siyah nokta çizmesine, yanaklarımı jel bir allıkla pembeleştirmesine ve bir rujla ağzımın tam ortasına mat kırmızı bir leke yapmasına müsaade edecek kadar uzun bir süre konuşmuyorum.

"Elizabeth dönemi çalışıyoruz ama *modern* bir şekilde." diye açıklıyor, saçlarıma şekil verip, başıma saçımla tam aynı renkte, kalçalarıma kadar inen çok uzun saçlar takarken. "Biraz daha yeni ve daha genç bir şey."

Sonra da uzun bir elbise uzatıyor bana.

Sapsarı ipekten, kocaman, yerlere kadar uzanan, kücük siyah kafatasları işli bir elbise. Omuz kısımlarında da zarif, siyah, dik çıkıntılar var.

Umarım bu da kendi yorumlarıdır diye geçiriyorum içimden çünkü değilse ikinci sınıf projemin yeniden ele alınması gerekebilir.

"Geleneğe bağlı kalmamız gereken sadece bir nokta var, korkarım." diyor Rebecca hafifçe yüzünü ekşiterek. "Ve bunun için şimdiden özür dilerim."

Aman Tanrım: Bunu biliyordum.

Tüm bunlardan sonra, her iki kaşımı da tıraş edecekler.

Bunu yapabilirsin, Harriet. Sen cesur, metanetli bir krallıçesin ve yüz kılları gibi kücük ve önemsiz konuların üstesinden gelebilirsin.

Zaten hiç kimse de kaşların altında ne işe yaradığını bilmiyor.

"Tamam." diyorum, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Ama sonrasında bunları nasıl çizeceğimi öğretin bana, yoksa en iyi arkadaşım sizi öldürür."

"Nefes al, tatlım." diyerek gülüyor Rebecca. "Bu, canını yakacak."

Rebecca yanılmıyor.

On dakika sonra, gözlerim yaşlarla doluyor.

Normalde akciğerlerimizin yüzey alanı bir tenis kortunun yarısı kadar yer kaplayabilir ancak şu anda üzerimdeki korse o kadar sıkı ve sert ki benim akciğerlerim bir posta pulu kadar küçüldü ve bir asistan ayakkabılarımı giydirmek zorunda kaldı.

İşin iyi yanından bakacak olursak kaşlarıma hiçbir şekilde dokunulmadığı için en azından hâlâ iletişim kurabiliyorum.

“Muhteşem.” diyor Rebecca hoşnut bir hâlde, şu anda komik bir şekilde ipince kalmış belime simsiyah bir kurdele bağlarken. “Tam da on altıncı yüzyıldan fırlamış gibisin, canım. Hadi seni ait olduğun yere götürelim.”

Bu, tahmin edebileceğinizden daha zor oluyor.

Bir parça utanç verici bir şey ama dört asistana ihtiyacım var: İkisi, kilerin kapısından bir teleskop gibi sığabileyim diye eteklerimi içeri doğru toplayıp tutmak için; biri, taşlarla süslü topuklularım üzerinde dengemi kaybedip tepetaklak düşmeyeyim diye elimi tutmak için; diğeri de elbiselerimin omuzlarındaki çıkıntılara takılmasınlar diye o devasa ek saçlarımı taşımak için.

Büyük haşmetin büyük sorumluluk getirdiğinin farkına varmaya başlıyorum.

Aynı zamanda büyük denge becerisi gerektirdiğinin de...

Alışık olduğumdan çok daha yüzeysel bir şekilde nefes alarak dar koridorlardan geçip dimdik bir şekilde ayaklarımı sürüyerek ilerliyor ve binanın güney cephesini boydan boya kaplayan Uzun Salon'a giriyorum. Yaklaşık olarak altmış bir metre uzunluğunda olan bu salonda devasa bir şömine var. Salonun tahta duvarları ince bir şekilde işlenmiş ve tavanı da gün ışığında parıldayan altın yapraklarla kaplanmış.

Sonra, gözlerimi kırıştırarak muazzam girişte duruyorum.

Bir köşede üstünü değiştirmiş olan Sophia var. Üzerinde küçük, pembe arılar işli, yaklaşık iki metre eninde kırmızı bir elbise giymiş. Göz makyajına dikkatli bir şekilde rötuş yaptırıyor.

Diğer bir köşede Charlotte durmuş, Rin ile çene çalıyor.

Orta tarafta, görkemli bir tahtın önünde, standart bir fotoğraf çekimi seti var: Sette kocaman kameralar, devasa metal ışıklar ile meşgul ve endişeli görünen, boş boş dolaşan asistanlar var.

Ama bunların hiçbirini umursamıyorum.

Çünkü birazcık daha hızlı bir şekilde odayı gözlerimle tararken buz gibi bir panik dalgasının tüm bedenimi sarmaya başladığını hissedebiliyorum: Omuzlarımdan gelip boyuma tırmanan, oradan sırtıma inip göğsüme ve kulaklarıma doğru ilerleyen bir dalga. Odayı gözlerimle üçüncü kez tararken midem birden dehşetle tepetaklak oluyor.

Hayır. Hayır hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır ha-
yır hayır hayır hayır...

"Tabby?" diyorum, ardıma dönerek. "Tabitha? Tabs? TABITHA?"

Ama kimse cevap vermiyor.

Ne bir agulama, ne bir ciyıklama, ne bir aşağı bir yukarı zıplayan küçük, kızıl bukleler var. Ne de al yanaklar ya da beni kayıtsız şartsız bir hayranlıkla izleyen ısı ısı gözler var.

İnsan kalbi, ortalama yaşam süresi boyunca üç milyar kereden fazla atar ama siz bunun en az üçünü benim toplam kalp atışlarımdan çıkarabilirsiniz.

Göğsüm buz gibi kaskatı kesiliyor.

Kardeşim hangi cehennemde?

57

Tüm hayatınızın gözünüzün önünden geçtiği çok önemli anlar vardır elbette.

Bu da onlardan biri işte.

Ama kendi hayatım yerine Tabitha'nın hayatı geçiyor gözümün önünden; hatta geçmek yerine, kör edici koca-man bir ışık gibi durup kalıyor gözümün önünde.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım...

Nasıl oldu da bırakabildim onu?

Nasıl oldu da Elizabeth dönemi ihtiraslarım bu kadar dikkatimi dağıttı da bir avuç yabancının dünya üzerindeki en sevdiğim insanı alıp gitmelerine müsaade ettim?

Gelmiş geçmiş en kötü ablayım ben.

Üstelik burası tam da Mary Tudor'ın Elizabeth'in ihanet gerekçesiyle Londra Kulesi'ne hapsedilmesini sağlama-ya çalıştığı yer.

"Tabby?" Asistanlarımdan kurtulup odanın ortasına doğru tehlikeli bir şekilde yalpalayarak ilerliyorum. "Tabs?" Korku, boğazımı tıkamaya başlıyor. "TABITHA MAN-

NERS?” Yanımdan geçmekte olan bir fotoğrafçı asistanını kazağından yakalıyorum. “NEREDE O?”

Tüm hafta boyunca bu, tamamen akla yatkın bir plan gibi gelmişti bana.

Yapmakta olduğum şey Vogue’un gösterişli ve güvenli ofislerinde, yatak odamın kutsal havası içinde o kadar da kusurlu bir şey gibi görünmemiştir.

Bu, sorumsuzcaydı evet. Bencilce ve üzerinde iyice düşünülmemiş bir şeydi büyük olasılıkla.

Ama kötü değildi.

Gerçi, sonunda dank ediyor kafama: Sekiz aylık savunmasız bir bebeği izin almadan annesinden aldım ve bu bebeği ona istediklerini yapsınlar diye tanımadığım bir grup kokuşun eline bıraktım.

Hay aklımı! Ne halt yiyorum ben?

“Bebek mi?” diyerek endişeli bir hâlde gözlerini kırptırıyor asistan: Asistanı sert bir şekilde sarsıyorum. “Bebekten mi bahsediyoruz?”

Bir insan ısırganının yarattığı basınç yaklaşık olarak 8.4 kg iken, yeryüzündeki en güçlü çeneye sahip olan timsahların ısırganı 260 kg’dır.

Bunun bu zavallı çocuğun kabahati olmadığını biliyorum.

Ama bana hemen şu anda cevap vermezse yemin ederim ki bir sürüngene dönüşüp kafasını dişleyeceğim.

"EVET TABİİ Kİ BEBEKTEN BAHSEDİYORUZ BEBEK NEREDE BANA TABBY'Yİ VERİN YOKSA YEMİN EDERİM Kİ BURAYI YERLE BİR..."

"Vay be!" diyor bir ses ardımdan. "Çoktan rolümüze girdik demek."

O kadar hızlı bir şekilde ardıma dönüyorum ki asistanın gözünü neredeyse omuzlarımdaki çivilerle çıkarıyordum.

"Tabby?"

Tabby, Jasper'ın kollarında kıvrılmış gülümsüyor. Üzerinde, upuzun kuyruğu olan krem rengi hoş bir dantel elbise var. Elbisenin kuyruğu o kadar uzun ki Jasper bir omzuna atmış elbisenin kuyruğunu.

O kadar yoğun bir rahatlama hissi duyuyorum ki iyi ki şu korse var üzerimde, çünkü beni şu anda ayakta tutan tek şey esasen bu korse.

"*Agu agu agu!*" diye mutlu bir şekilde bir şeyler anlatıyor Tabs bana, ben kendimi öne doğru atıp onu yüzünün her tarafında küçük, kırmızı ruj izleri bırakan öpücüklere boğarken. "*Agu agu agu.*"

"Bir çiftlik var burada." diye açıklıyor Jasper. "Keçilere bakmaya gittik. Keçiler *agu* demez Tabitha, *mee* der. Söyledim sana, hayvanlar âlemindeki en umursamaz hayvanlardır keçilerdir."

Gözlerimi kırpıştırarak her ikisine birden bakıyorum.

Kalbim hâlâ hızla atıyor ve nefes almakta zorlanıyo-

rum: Adrenalin, korku ve çoktan azalmış bir akciğer kapasitesi sert bir bileşim sonuçta.

"Onun nerede olduğunu..." Boğazım düğümleniyor. "Ne yapardım bilemiyorum eğer..."

Jasper tek bir kelime etmeden Tabby'yi bana uzatıyor.

"Agu agu?" diyor Tabby, yüzüme nemli, küçük, gri ve tüylü bir şeyi şaplatırken. "Agu agu?"

Bir saniye. "Bu...?"

Çılgınlar gibi mutlu kardeşimin elinde sıkıca tuttuğu şey, gerçek Dunky.

"Sizin sokağın sonundaki bir ağacın tepesindeydi." diyerek omuz silkiyor Jasper. "Sizin şu kediniz etkileyici bir tırmanıcı. Dunky'nin kendi bebeği olduğunu sanan bir sincapla savaşmak zorunda kaldım."

Minnettar bir şekilde yutkunuyorum.

Dunky'yi paniklemiş bir şekilde çalılığın içinde aradıktan ve Victor'la uzun ama sonuç vermeyen bir konuşma yaptıktan sonra, onu bir daha asla bulamayacağımızı varsaymıştım.

"Agu agu agu." diyerek gülümsüyor Tabitha, sevgili oyuncakıyla tekrar bana vurarak. "Agu agu agu."

"Teşekkür ederim Jasper." diyorum beceriksizce. "Ona... Benim yerime baktığın için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu nedenle buradayım, öyle değil mi?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Ah. Kesinlikle."

"Harriet?" diye sesleniyor Charlotte, karşı taraftan aceleyle bize doğru gelirken. "Hazır mısınız... Yoo!" Yüzü küçük, kırmızı noktacılarla dolu Tabby'yi ve artık rujsuz olan beni görünce gözleri koskocaman açılıveriyor. "Hadi, ikinize de bir çekidüzen verilsin de başlayalım."

58

Son bir buçuk yılda, çoğu kez dönüşüm geçirdim. Dokunaçlarla bezeli elbiseler, tütüler giyip uzun pembe peruklar taktım; kendimi bol miktarda altın rengi boya, çamur, ahtapot mürekkebi ve payetle bezenmiş buldum; bir düğmeyle ışılandırıldım ve bir çuvala sarmalandım.

Bir kutunun içinde oyuncak bir bebek, çölde bir göçebe oldum.

Gölde ışıldayan bir Ophelia.

Karda zıplayıp kumda dans ettim; podyumda yere oturup bir sumo ringinde dolanıp durdum. Vınlayarak saatte yüzlerce kilometre hızla daireler çizdim, bir aşağı bir yukarı inip çıktım; partilere katıldım ve paldır küldür seçmelere daldım.

Birçok farklı insana dönüştüm.

Ama Tabby'nin hemen ardından yürüyüp sağımda kalan devasa aynanın yanından geçerken birden fark ediyorum ki bu, daha önce hiç görmediğim bir hâlim.

Sarı elbise alev almış gibi parıl parıl parılıyor gün ışığında. Elbisenin dik yakası o kadar yüksek ki başımın yan

tarafına değiyor. Yüzüm sakın ve renksiz; kızıl saçlarıma ısıldayan buklelerle dalga verilmiş. Başımda altın, kibar bir taç var.

Kraliyet ailesine mensup biri gibi görünüyorum. Güçlü, haşmetli biri gibi.

Çenemi dikleştirip aynadaki yansıma bakıyorum irkilmeden, kızarmadan ya da gözlerimi kaçırmadan.

Bir şeyler değişmiş gibime geliyor.

Kendimi rahatsız, endişeli ya da kontrolden çıkmış hissetmiyorum artık. Ne yaptığımı, ne istediğimi ve istediğim şeyi nasıl elde edeceğimi tamamiyle biliyor gibi hissediyorum kendimi.

Ve çok kısa bir an için ikimizi yan yana durmuş bir hâlde görebiliyorum sanki: Ödünç aldığı leopar desenli bir palto ve topuklu kırmızı ayakkabılar içindeki yaklaşık on altı ay önceki dehşete kapılmış, dizleri titreyen ve tereddütlü Harriet Manners'ı ve bu Harriet Manners'ı.

Hiç kimseye ihtiyaç duymayan bu kıızı.

Yanıtlaması ya da önünde saygıyla eğilmesi gereken hiçbir şeyi olmayan bu kıızı: Zincirlerinden kurtulmuş bir kalbi olan, tamamiyle söz sahibi, güçlü ve özgür kıızı.

Kendi hikâyesini kontrol altında bulunduran bu kıızı.

Aynen Elizabeth gibi.

"Neredeyse sadece iki model kullanacak olduğumuza inanamıyorum." diyor Charlotte, Tabby'yle ben parlak

ışıkların önüne doğru götürülürken. "Seçmelere senin bu ufaklığı da getirdiğine çok memnunum, Harriet. Üç kişi kat-bekat daha ilginç."

"Himm..." diyorum çabucak. "O... Himm. Benim ufa-ğım, tamam. Yani, bana ait."

Ardından da çevreye bakıyorum.

Bir üçgen hâlinde konuşlandırıldık: Ben ayakta duruyorum; Sophia, devasa kırmızı elbisesi asil bir şekilde yayılmış ve saçları tepede toplanmış bir hâlde sol tarafımda bir tahtta oturuyor ve Tabby de onun kucağında mutlu bir hâlde agulayıp duruyor.

Tam Jasper ve Rin'e bakmak için bakışlarımı onlara yönelttiğimde Jasper'ın eğilip Rin'in kulağına bir şey söylediğini görüyorum.

Rin gülüp ellerini çırpıyor.

"Ooo..." diyor biri, ben Jasperları daha iyi duyabilmek için öne doğru eğilirken. "Harriet Manners. Seni tekrar göreceğimi sanmıyordum."

Tam kulağımı kabartmışken donup kalıyorum.

Bu sesi nereden tanı...

Aman Tanrım: Hayır. Dalga geçiyor olmalısınız. Dünyanın yarıçapı 6.371 km'dir: Gerçekten büyük bir yer dünya. Yeryüzünde seçebilecekleri onca fotoğrafçı varken imkânı yok ki Vogue onu seçmiş olsun...

"Aiden." diyorum, ardıma dönerek.

"Bayan Yapışkan Notlar." diyor Aiden, devasa bir kameranın üzerinden. "Büyük bir zevk, her zamanki gibi. Fotoğraf çekimimi mahvetmek için bu sefer neler planlıyorsunuz?"

59

Evrenin kendini *çok komik* sandığı gayet açık. Sadece bir kerecik hayatım kontrolüm altındaymış gibi hissediyorum ve evren, bana bunu hissetmediğim zamanları yüksek sesle ve tekrar tekrar hatırlatan birini yolluyor.

Hazır işe koyulmuşken de herkesi benimle ilgili hikâyeler anlatarak eğlendiriyor bu kişi.

“Sonra o çılgın pozları vermeye başladı.” diyor Aiden, ben şu anda yapmakta olduğum işe odaklanmış kalabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çabalarken. “Ve daha yakından bakınca onun tepeden tırnağa küçük yapışkan notlarla kaplanmış olduğunu gördüm.”

Odaklan, Harriet. Bir profesyonelsin sen.

Bir parça yerimi değiştiriyor, boynumu olabildiğince dik ve kraliyet ailesine yakışır bir şekilde tutuyor ve bedenimi çok hafifçe kameraya doğru çeviriyorum.

Sen bir kraliçesin. Bir lider, bir öncüsün; ağırbaşlılık ve haşmetin gücüne sahip birisin sen.

“Yapışkan notlar mı?” diyor Jasper ışıkların birinin ardından. “Ne tür notlar?”

"Matematik denklemleri." diyerek gülüyor Aiden, bir düğmeye basarken. "Ev yapımı, elle yazılmış notlar. İnanılmaz."

"Fizik denklemleriydi ve bilgisayarda yazmıştım onları." diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerim arasından.

"Bir de baktık ki Yuko Ito'nun devasa parfüm reklamı için çekim yapılırken bir taraftan da bir sınav için tekrar yapmaya çalışıyormuş."

Burnumu havaya dikiyorum. "Çok yüksek bir not aldığım bir sınavdı o, bu arada. O yılın en iyi notuydu. Sordunuz için teşekkürler."

"Sonra da soyunma odasının perdelerine dolanıp bir daha da geri çıkamadı."

Tamam: Bundan pek gurur duymuyorum. En asil zamanlarımdan biri değildi kesinlikle.

Hançer gibi delici bir bakış atıyorum Aiden'a.

"Evet!" diye bağılıyor, makinenin düğmesine birkaç kez basarken. "Mükemmel! Hadi görelim şu öfkeyi! Hükmedici bir şey istiyorum! Buyurucu, otoriter, baskıcı bir şeyler istiyorum!"

"Bence zor bu." diyor Jasper alçak sesle.

Dolayısıyla buz gibi öldürücü bakışlarımı ona çeviriyorum bu sefer.

"Aaa bayıldım buna!" diye beyan ediyor Charlotte, dikkatli bir şekilde bizi izlemekte olduğu yerden. "Harriet,

tam şu anda *ürkütücüsün* sen. Sophia; sen soylu, bilge bir tanrıçasın, her zamanki gibi. Ve Tabitha... Sen bu şovun yıldızısın, tatlım."

Şaşkınlıkla çevreme bakıyorum.

Tabs o kadar harika davranıyor ki onun burada olduğunu neredeyse unutmuşum. Ağlamıyor, sızlanmıyor ya da başparmağını emmiyor. Ağzından tükürük baloncukları saçmıyor, kusmuyor, kıkırdamıyor ya da Sophia'nın saçlarına tırmanmaya çalışmıyor.

Mavi gözlerini kocaman açmış, küçük pembe dudaklarını hafifçe bükmüş, yüzü rahat bir hâlde meraklı gözlerle kameraya bakıyor.

Aiden'a, Jasper'a ya da şu anda Rin'in elinde dikkatli bir şekilde tutmakta olduğu sevgili Dunky'sine bile bakmıyor.

Kameraya bakıyor.

Vay canına. İki dakika içinde, 1800'lerde tüm insanlığın çekindiği kadar çok fotoğraf çekiniyoruz ve Tabitha bu fotoğrafların tamamında olmak için hazırlık yapıyor gibi görünüyor. Doğuştan bir pozcu o, aynen babam gibi.

Annabel beni *öldürecek*.

Hâlâ burada olduğumu anlasın diye uzanıp Tabs'in yanağını okşuyorum. Gülümseyip parmağımı yakalıyor.

Klik. "Harika!" Klik. "Çok güzel!" Klik klik klik. "Çok tatlı!" Aiden kaşlarını çatıyor. "Bu çok dokunaklı olsa da aslında daha önceki o buz gibi bakışlar daha çok hoşuma

gitti, Yapışkanlı Kız. Ona geri dönelim, olmaz mı?"

Ayağa kalkıp ağırlığını diğer ayağına vermekte olan Sophia'ya şöyle bir bakıyorum. Tam bir profesyonel o: Çenesi havada, bakışları sert ve hiçbir fotoğraf birbirinin aynısı olmasın diye birkaç saniyede bir hafifçe hareket ediyor.

"Tuvalete gitmem gerek." diye asil bir şekilde fısıldıyor. "Mesanem patlamak üzere."

Tamam: Belki de yaptığı hareketlerin çift amacı vardır.

"Harry-chan harika, ne?" diye iç geçiriyor Rin, ben göğüs kafesimi kırmadan derin bir nefes alma girişiminde bulunurken. "Güzellik o ve nadir, tekboynuz gibi."

"Evet." diyor Jasper kuru bir şekilde. "İnanılmaz."

"Bu daha da iyi!" diye bağırıyor Aiden, ben sinirli bir şekilde ona doğru dönerken. "Bu ifadeyi bozma, Harriet! Mağrur, kibirli! Sevdim bunu!"

Birkaç kez daha düğmeye basıyor Aiden ve ben, Rin'le Jasper'ın en az on beş dakikadır hiç konuşmadan yan yana durmakta olduklarına dikkat etmeden duramıyorum. Üstelik, huzurlu bir sessizlik de değil bu: Garip ve sıkıntılı.

Olması gereken bu değildi.

Olması gereken ben çalışırken onların kaynaşmasıydı: Romantik bir bağ kurmalı, birbirlerine yapışmalı ve havai fişeklerin havada uçuşmasına müsaade etmeliydiler. Adları R ve J ile başlayan ünlü diğer iki çift Jane Eyre ile Rochester ya da Romeo ile Juliet gibi.

Tabii onca ölüm, körlük ve yangın olmadan.

"Tamam." diyor Aiden, makinesindeki fotoğraflara göz atarken. "Bu çekimi tamamladık. Şimdi başka bir şey deneyelim hadi."

Tekrar arkadaşlarıma bakıyorum.

Belki de doğru yönde bir parça daha dürtülmeleri gerekiyordur.

"Tamam." diyorum, beynimde tekrar fikirler uçuşmaya başlarken. "Hadi yapalım."

60

Birçok insan bilmez bunu ama aşk meleği Cupid'in aslında *iki tür oku* vardır.

Cupid'in herkes tarafından bilinen altın oku kuş tüyleriyle süslüdür ve bu ok kalbe saplandığında yoğun bir aşk ve arzu duygusuna neden olur. Daha az bilinen diğer okuyorsa kurşundandır ve baykuş tüyleri vardır; ilgisizlik ve duygusuzluğa neden olur.

Acaba yanlış oku mu attım diye endişe etmeye başlıyorum.

Özenli bir kostüm değişikliğinden sonra —şu anda üzerimde mavi küçük kelebekler işli açık yeşil, ipek bir elbise; başımda da çevresine altın teller sarılı incili bir tac var— üç Elizabeth de dikkatli bir şekilde dışarıya, devasa parka çıkarılıyor.

Asistanlarım elbisemin eteğine basıp düşmeyeyim, kaymayayım ya da herhangi bir şekilde yüzüstü yere kapaklanmayayım diye bana yardımcı oluyorlar. Tabby ise bebek arabasına konulmuş, yanında hafifçe kendinden geçmiş Charlotte'la birlikte, önümüzden gidiyor. Bu da on metre

ardımdan gelmekte olan Rin’le Jasper’ı sinsice dinlemeye odaklanabileceğim anlamına geliyor.

Dürüst olmak zorundayım: Umduğum gibi gitmiyor bu iş.

Demem şu ki flört etmenin temel uzmanlığım ya da yeteneğim olmadığı açık.

Ama beş dakikalık bir sessizlikten sonra Rin’in söylediği son şey “Elma severim.” oldu. Jasper da buna, “Cidden mi? Ben armudu tercih ederim.” diyerek yanıt verdi ve ben birçok ebedî ruh yangınının bu şekilde başladığını sanmıyorum.

Bir an bu durumu ölçüp biçiyorum.

Sonra da ani bir kımıldanmayla topuğumu çamura saplayıp yüksek sesle bağıryorum: “Aman Tanrım, çamura saplandım!”

“Elma demişken...” diyorum şen bir şekilde, yanıma geldiklerinde. “Antik Yunanların birbirlerine elma atarak aşklarını ilan ettiklerini biliyor muydunuz? Çok enteresan, sizce de öyle değil mi?”

Jasper’ın Rin’e elma atmaya başlaması gerekmiyor ama biraz daha kur yapsa hoş olur doğrusu.

Gerçi, Truva Savaşı da bu şekilde başlamış. Dolayısıyla cidden oldukça dikkatli olmanız gerekir.

“Neden böyle bir şeyi bilesin ki?” diye soruyor Jasper açık açık. “Cidden insanların Antik Yunan tarihinin ne kadarını aktarması gerekir normalde?”

"*Okashii desu, ne?*" diyerek gülüyor Rin. "Harry-
chan'ın hep bir şeyler söylemesini seviyorum ben."

En azından bir şey konusunda hemfikirler.

"*Pekâlâ.*" diyor Aiden; düzgün şekilde ekilmiş çiçek-
lerle bezenmiş, ortasında küçük bir fıskiye olan güzel bir
bahçenin kenarına geldiğimizde. "Bir fikrim var." Aiden
beni işaret ediyor. "Ben yokken üstünü başını Shakespea-
re alıntılarıyla donatmaya karar verme ihtimaline karşı ben
yokken *buna* bakabilir mi acaba rica etsem?"

Ardından da hızlı adımlarla ek bir binaya doğru ilerle-
meye başlıyor.

Bu arada Tabitha, Dunky'yi moda editörünün gözü-
ne sokarak Vogue'daki itibarını sağlamlaştırmayı denerken
Sophia da başındaki kocaman altın tacı çıkarıp küçük bir
banka koymuş, şu anda boynuna masaj yapıyor.

Rin'le Jasper bir kez daha sessizliğe gömüldüler.

Bir şey yap, Harriet.

Kutuya uzanıp romantik bir şey çıkar kutudan.

"İlâ..." diyorum, yutkunarak. "Niye bir oyun oynamı-
yorsunuz ki? Belki bir..." Yutkunuyorum. *Dönergeçte.* "Bir
el arabası ve..." *Pullarla.* "Çıkartmalarla..." *Bir mektupla*
posta kutusuna kadar bir yarış. "Bir çıkartma bulma yarış-
ması mesela?"

Her ikisi de boş gözlerle bana bakıyorlar.

"Ne?" diyor Jasper upuzun bir bekleyişten sonra.

"Veya..." Çok tehlikeli olan hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak dikkatli bir şekilde bir şeyler seçiyorum. "Belki de şey yapabilirsiniz..." *Sabahın erken bir saatinde cama nane şekeri atmak. "Sert şekerler atabilirsiniz... Kış bahçesine yani? Ya da..." Ona on altı tane mor balon alabilirsin. New York'ta el ele yürüyebilirsiniz. Bir kaldırımda oturabilirsiniz birlikte. "Çimlere oturabilirsiniz belki?"*

"Ne?" diyor Jasper tekrar, hâlâ gözlerini dikmiş bana bakarken. "Harriet, son iki dakikada elektrik filan mı çarptı seni?"

Faydası yok. Daha fazla karıştıramam kutuyu.

"Ya da... Gözlerini kaçırmadan birbirine bakma yarışması yapabilirsiniz." diyorum birden, kutunun kapağını tekrar küt diye kapatırken. "Mesela, bilemiyorum ki... Yüz yirmi saniye boyunca mesela? *Başla.*"

Bilimadamları iki dakika boyunca bir yabancıнын gözlerinin içine bakmanın o anda o kişiye âşık olma olasılığını artırdığını bulmuşlardır. İşe yarar mı bilmiyorum ama denemeye değer gibi görünüyor.

"Nani?" diyor Rin, alnını kırıştırarak.

"Cidden tuhaf davranıyorsun, Harriet." diyerek kaşlarını çatıyor Jasper, kollarını kavuştururken. "Normalinden de tuhaf davranıyorsun ve çıta bir hayli yüksek."

Hay aksi...

Rin'le Jasper arasındaki atmosfer o kadar tuhaf ki ağzı-

nızı açıp bir parça ısırık alabilirsiniz sanki.

Of. Belki de Nat haklıydı.

Burada kimseyi daha mutlu ettiğim filan yok gerçekten, değil mi?

Dün çok iyi anlaşıyorlardı ama ben doğal bir yakınlığı alıp bu yakınlığa gereğinden fazla baskı uyguladım, gerekinden erken bir zamanda ve herkesin içinde.

Onlara bir alan sağlamalıyım.

"Döndüm." diye anons ediyor Aiden gereksiz yere, koltuğunun altında üç metrelik bir merdivenle geldiğinde. "Aksiyon istiyorum. Hareket istiyorum. Sanırım *Batman*'i çektikleri yer burası."

Evet, öyle.

Harry Potter, *Âşık Shakespeare*²⁹, *Tomb Raider*, *Hayalet Süvari*³⁰ ve *Zorlu Görev*³¹ de (gerçi, hiç kimse bu filminden bahsetmez) burada çekilmiş.

"Hazırım!" diyor Sophia neşeyle ayağa kalkıp tacını tekrar takarken. "Nereye gitmemizi istiyorsun?"

Aiden sol tarafını işaret ediyor. "Bir sonraki çekimi orada yapacağız."

Hepimiz ardımızda belli belirsiz bir şekilde uzanmakta olan devasa labirente doğru dönüyoruz.

İki yüz yıllık porsuk ağaçlarından yapılmış olan bu labirent yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde. İç organlarım

29 Orijinal adı *Shakespeare in Love* olan 1998 yapımı romantik komedi filmi. (ç. n.)

30 Orijinal adı *Sleepy Hollow* olan 1999 yapımı fantastik macera tarzında sayılabilecek bir Tim Burton filmi. (ç. n.)

31 Orijinal adı *Get Him to the Greek* olan 2010 yapımı komedi filmi. (ç. n.)

birden bir yunus gibi ters salto yaptı bile heyecandan.

Bulmaca çözmeye *bayılırım*.

Özellikle de ilerleme durumum kayda geçirilirken.

Üstelik, bu labirente girmeyi istemişimdir hep ama halka açık değil burası: İşte, bir hayalim daha gerçekleşiyor.

Çok iyi bir iş çıkaracağım burada.

"Önce tek karelik çekimleri yapıp ortada bir çekimle bitireceğiz." diye ekliyor Aiden. "Modeller labirente değil modelliğe odaklanacakları için..." Sert bir şekilde bana bakıyor. "Birinin önden gidip labirentin ortasını bulması gerekiyor. Çocuklar?"

Aiden zavallı dört asistanı işaret ediyor ve birden beynimde bir şimşek çakıyor.

Bir dakika...

Mahremiyet ve sessizlik. Dikkatlerini dağıtacak hiçbir şeyin olmaması. Birlikte sorun çözme ve bir zorluğun üstesinden gelme. *Yanlarında birbirlerinden başka hiçbir şey olmadan muhtemelen önümüzdeki iki saat boyunca kaybolma.*

"*Bekleyin.*" diye bir çıkış yapıyorum birden. "Niye Rin'le Jasper'ı göndermiyorsunuz ki? Labirentin orta noktasını onlar bulabilir sizin için."

Tabby, Charlotte'la emin ellerde. Aslına bakarsanız modanın içinde biraz daha zaman geçireceği için de memnun olmuş görünüyor Tabby.

“Aah...” diyor Jasper bir duraksamadan sonra. “Elbette. Neden olmasın.”

“Ben büyük karanlık çitin içine giderim.” diyor Rin kısık bir sesle, gergin bir şekilde başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallayarak. “Hiç *kowai* değil.”

“Muhteşem.” diyor Aiden, ellerini çırparak. “Hadi gidiş artık, öyleyse. *Marş marş*. Kalanımızın yapacak işi var.”

Rin’le Jasper şaşkınlıkla birbirlerine bakıp hiç şikâyet etmeden bu koca bulmacanın içinde gözden kayboluyorlar.

Nat, her zamanki gibi, tamamıyla haklıydı.

Şimdi yapmamız gereken tek şey, doğanın normal akışını sürdürmesine izin vermek.

61

Çekimi yapılacak ilk model Tabitha.

“Pekâlâ, ufaklık.” diyor Aiden tatlılıkla, Charlotte Tabs’i bana verirken. “Harriet, onu buraya getirebilir misin?”

Aiden, fotoğraf makinesinin askısını omzuna takmış, merdivende üç metre yüksekte ayakta duruyor.

Kardeşim kollarımda, asırlık labirentin içine doğru ilerliyorum. Sağa dönüp oldukça yeşil görünen ve ısıltılı bir köşede asistanın yere süslü, ipeksi, uçuk mavi bir yastık yerleştirmesini bekliyorum.

Sonra da Tabitha’yı nazikçe bu yastığın üzerine bırakıyorum.

Tabs minik ayaklarından birini tutup birkaç saniye boyunca ayağındaki küçük yeşil bota bakıyor. Sonra da gülümseyip elini kolunu hareket ettirmeye başlıyor.

Yaptığım bu şey, Tabs’in ruh sağlığına ileride herhangi bir zarar verebilir diye endişe etmeme gerek yok sanırım: Onu daha önce hiç bu kadar havasında görmemiştim.

“Evet, yukarıya bak tatlım.” Aiden, Dunky’yi havada sallıyor. “Bana bak.”

Hafif bir agulamayla birlikte, Tabs hemen yukarıya bakıyor.

Mavi gözlerini kocaman açmış.

Yüzünde en tatlı, en açık ve güven dolu bir ifadeyle gözlerini dikmiş kameraya bakıyor. Daha önce benden, Anabel'den ya da babamdan başka hiç kimseye bu şekilde baktığını görmedim.

Bir de Dunky var, elbette.

Gerçi şu anda ona bile bakmıyor. Tabby belli ki biraz maymun iştahlı.

"Acayip sevimli." diyor Aiden, makineden *klik* sesleri gelmeye başlarken. "Çok güzel." *Klik klik*. "Vogue her zaman hep bebeklerle çalışmalı." *Klik klik klik*.

Tabby, mutlu bir şekilde agulayarak yastığın püskülle-riyle oynuyor, yanındaki ilginç yaprağı inceliyor ve ardından da elbisemdeki parlak düğmelerden birine uzanıyor.

Biz daha ne olduğunu anlayamadan işini bitiriyor Tabs.

Kız kardeşim benim kariyerim boyunca becerebildiğimden daha doğal bir karizma, zarafet ve alımla tamamladı ilk solo fotoğraf çekimini.

Onunla inanılmaz derecede gurur duyuyorum. Belki eve gittiğimizde bana bu konuda ders verebilir.

"Tamam." diyor Aiden, merdiveni labirentin başka bir yerine almak için merdivenden inerken. "Mükemmel. Sophia? Sıra sende."

Sophia'yı çalışırken izlemek büyüleyici bir şey.

Kaç yaşında olduğu konusunda hiçbir fikrim yok; kırk, elli, altmış ya da yüz yaşında olabilir ama kesinlikle yaşını göstermiyor: Cildi çizgili ama kusursuz, yüz hatları güzel ve ince, kendisi zarif ve uzun.

Bana hızlıca göz kırpıp o muazzam elbisesinin altından iç çamaşırını düzelterek göğüslerini yerleştiriyor. Derin bir nefes alıp yüksek sesle bir oh çekiyor.

Sonra da omuzlarını geri atıp başını dikleştiriyor ve labirentin iç kısmına doğru esrarengiz bir biçimde yürüyor. Ben bir bankın üzerine çıkmış, ne olup bittiğini görebileyim diye çitin üzerinden merakla Sophia'yı izlerken Charlotte'ın Tabby'yle ilgilenmesine izin veriyorum.

Sophia iki gür, yeşil çalılığın arasında oluşan koridordan yukarıya doğru bakarak bana sırtıyor.

"Hadi YAPALIM ŞUNU!" diye bağılıyor yüksek sesle.

Sonra yüzü birdenbire çok durgunlaşıyor, uzun kolları hareketsizleşiyor ve bedenindeki her bir kas gevşiyor. Yüzünden birkaç saniyede bir değişen düzinelerce ifade geçmeye başlıyor ve sanki dans ediyormuşçasına yürümeye başlıyor: Süzülüyor, uzun adımlarla ilerliyor, eğiliyor, ardına dönüyor, sallanıyor.

Tek ayağı üzerinde dönüyor, ileri doğru salınıyor, tekrar kendine doğru kapanıyor.

Makineden her *klik* sesi geldiğinde, fotoğrafa yeni bir şey katıyor.

Yeni bir duygu, yeni bir duruş, yeni bir açı.

Bu, Kraliçe Elizabeth'in ölümünden dört yüz yıldan fazla bir süre sonra yeniden canlanıp bir efsane olmasını izlemek gibi bir şey.

Sophia, tam bir hikâye anlatma ustası.

"Tamam." diyor Aiden, makineden gelen son *klik* sesinden sonra. Tüm çekim boyunca tek bir kelime bile etmedi: Ne tek bir direktif verdi ne de bir yorum yaptı. Sophia'nın bildiği gibi yapmasına müsaade edip olabildiğince çok fotoğraf çekti sadece. "Tam isabet, her zamanki gibi. Sophia, her zaman dört dörtlük bir profesyonelsin sen."

"Kırk yıllık tecrübe." diyerek sırtıyor Sophia, elindeki diyet kola kutusunu kafasına dikerken. "Bir kırk yıl daha idare edersin benimle."

Ardından da teklifsizce başındaki tacı çıkarıp sanki bir rugby topuymuş gibi koltuğunun altına sıkıştırıyor ve "peynirli, ezmeli bir sandviç bulmak" için kasıla kasıla şu anda arkamızda kalmış olan saraya doğru yürüyor.

Kısa bir sessizlikten sonra Aiden bana dönüyor.

Charlotte, tekrar tulumunu giydirmek üzere Tabby'yi saraya geri götürdü ve asistanlar da Sophia'nın bir sonraki solo çekimi için süslü yemek salonunu hazırlıyorlar.

Jasper'la Rin hâlâ ortalarda yoklar.

"Bilirsin işte." diyor Aiden düşünceli bir şekilde, parmaklarını çıtlatırken. "Hiç kimse, fotoğraf çekimlerinde yapmış olduklarına rağmen, Yuka Ito'nun niye seni parça pinçik edip minik Harriet *marshmallow*'ları gibi sabah kahvaltıda yediği gevreğin üzerine serpiştirmediğini çözemişti."

Bu çok ürkütücü bir benzetme.

Ama aynı zamanda çok da doğru: Yuka Ito tanıdığım en dehşet verici kimse hâlâ.

"Ama sanırım ne yaptığını biliyordu Yuka." diye devam ediyor, makinesindeki fotoğraflara göz atarken. "O, bizim görmediğimiz bir şeyi gördü. Şu anda geçmişte olduğundan on kat daha modelsin, Harriet."

Makinesinin arka yüzünü bana doğru çeviriyor.

Gösterdiği fotoğraflar küçük ve dokunulmamış ama güzeller. Renkler, kıyafetler, şu anda içinde bulunduğumuz yerin tarihi.

Ve benim görünümüm de... Düzgün.

Asil, özgüvenli ve güzel görünüyorum.

Beklenmedik bir coşku seli kaplıyor bedenimi. Birçok şey olmak istedim hayatım boyunca: Ödüllü bir paleontolog, tarihi değiştiren bir astrofizikçi, akrobatik bir tespih böceği (Beş yaşındaydım bunu istediğimde).

Ama hiçbir zaman iyi bir *model* olmayı amaçlamamış-

tım. Yine de... Bu iltifat gerçekten duygulandırdı beni.

Belki de moda endüstrisini ve bu endüstrideki insanları —on altı ay boyunca bu endüstride başarısız olduktan sonra— ciddiye almaya başladığımdandır.

“Teşekkür ederim.” diyorum, hafifçe kızarak.

“Ben olsam seni kovardım.” diyerek sırtıyor Aiden. “Sadece bil diye söylüyorum. Şimdi şu labirente gir bakalım, model. Başka nelerin var görelim.”

62

Bu kez, tamamen işime veriyorum kendimi.

Ben ipek elbisemin eteğini sürüyerek kararlı bir şekilde labirentin içine doğru ilerlerken ve Aiden üç adım önümde fotoğraf makinesini yüzüme sokmuş bir o yana bir bu yana sekerken daha önce hiç odaklanmadığım kadar çok odaklanıyorum.

Bunu sadece Wilbur için, Aiden için ya da bana ödenen para için değil, kendim için de yapıyorum.

Bir model olarak olabileceğimin en iyisi olmak istiyorum.

Yoğun bir şekilde konsantre olmuşken gözlerimi kısıyorum, omuzlarımı geri atıyorum ve Elizabeth'in haşmetli hayaleti oluveriyorum.

Klik. Ürkütücüyüm.

Klik. Soyluyum.

Klik. 1588'de İspanyol donanmasını yenerek tarihteki en büyük İngiliz askeri zaferlerinden birini sağlayabilecek kapasitede asil bir güç merkeziyim ve...

"Hayır." diyor Aiden, birden durarak. "Hayır, tamamen

yanlış bu, Harriet. Kim olmaya çalışıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum Aiden'a.

Ardından da başımdaki taca, sonra üzerimdeki prenses elbisesine, sonra da içinde durmakta olduğum bahçeye bakıyorum. "Bu soruyu gerçekten yanıtlamak zorunda mıyım?"

"Sen bir aktris değilsin, Harriet. Doğal bir şey görmek istiyorum. Tekrar dene."

Yutkunarak tekrar yürümeye başlıyorum.

Labirent, içine doğru ilerledikçe kararıyor: Zemin alacalı, yeşil; yapraklar daha da parlak ve sık; aradaki yollar daha kıvrımlı ve dar. Aiden önden koşup küçük böcekler gibi çalılıkların içine dalarken ben Aiden'a verebileceğim başka bir şey bulabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Gerçi, Aiden'ın nasıl bir şey istediğinden tam olarak emin değilim.

Doğrusu, başka bir numaramın kalıp kalmadığından da emin değilim aslında.

Tam sol yapıyoruz ve dönüp ışığı görünce makineye en otoriter, en mağrur hâlimle bakıyorum: Muhtemelen Elizabeth'in 1570'de aforoz edildiğinde Papa'ya baktığı gibi.

"Hayır." diyor Aiden sabırla. "Bu da değil."

Dolayısıyla çenemi düşürüp halis bir öfke ifadesi takıyorum.

"I-ııh."

Artan bir ümitsizlikle çalılığa doğru dönüp belime kadar uzanan saçlarımı sallıyorum ve geriye dönerek dizginlenemez bir neşe ifadesi takınmayı deniyorum. Gerçi, saçımın bir kısmı çalılıklara takılmış durumda şu anda.

"Şimdi de deli gibi görünüyorsun, tatlım."

Paniklemeye başladığımı hissedebiliyorum.

Bunu da mahvedemem; yapamam. Geçen yılki Levaire çekimi gibi olamaz. Çok önemli bu. Son on beş ay boyunca bana inanıp yardım etmiş olan herkese borçluyum: Wilbur'a, Yuka'ya, Rin'e, Bunt'y'e, Nat'e, Ni...

Klik.

"Bu daha iyi." diyerek evet anlamında başını sallıyor Aiden. "*Şimdi* bir yerlere varıyoruz işte. Daha yumuşak bir şey deneyelim hadi. Yaşın sadece on altı, Harriet. Elizabeth bile görev üstlenmemişti senin yaşında."

Bu doğru. Hatfield Sarayı gençken Elizabeth'in kapatıldığı bir hapishanedeydi aslında.

Elinde kesilmiş bir atkuyruğu saçla resim odasından alınmış bir makas tutan Nat'i düşünüyorum.

"Daha..." diyor Aiden önüme atlarken. *Klik klik.* "Kırılgan bir şeyler istiyorum. Gerçek bir şey. *Önemli olan* bir şey istiyorum."

Birazcık daha derinlere dalıyorum.

Bir sınıf dolusu insana ellerini kaldırmalarını buyuran Alexa; başıma atılan muz şeklindeki şekerler; ince çizgili bir

takım elbise ve üzeri çizilmiş bir liste...

Klik. "Evet! Daha iyi! Devam et!"

Kucağımda kusmuk ve ezilmiş şapkalarla dolu bir tezgâh.

Klik. "Daha!"

Bir masa. Bir masa. Bir masa.

Ve hiçbir ikazda bulunmaksızın kafamdaki kutu kımıldanmaya başlıyor.

Singapur'da sakız çiğneme. Güvercin kuyruğu eklemeler. Yatağımın altına itilmiş bir tahta kutu dolusu hazine.

Kutuyu tutmaya çalışıyorum ama büyük bir gümbürtüyle kontrol edilemeyen bir şekilde titremeye başlıyor: Kutunun içindekiler dört bir tarafa savrulup küt küt diye kocaman gümbürtülerle kutunun kenarlarına çarpıyor.

Klik klik. "Muhteşem, Harriet!"

Şimdi de küçücük anılar kapağın altından dışarıya süzölmeye başlıyor: Yere dökülüp dört bir tarafa savruluyorlar.

Sevimli bir oyuncak aslan. Yüz yenlik bir banknot.

Mavi bir çorap.

Üç yıldız, gezegenlerden oluşan bir kolye.

Klik klikklik. "Güzel! Devam et, Harriet!"

Bir günbatımı, bir dağ, ışıklarla dolu bir göl. Bir köprü, bir gezginci doğan ve bir çift eldiven; patenler ve ısı ısı yanan bir yılbaşı ağacının altında tarçın kokulu bir öpücük.

Klik. "Harika!" Klik.

Kutuyu daha fazla tutabileceğimden emin değilim.

Onca ay önce kutunun içine koyup kapağını sıkıca kilitletiğim her şey hâlâ orada ama şimdi tüm güçleriyle geri çıkmaya çalışıyorlar ve eğer çıkarlarsa ne yapacağımı bilemiyorum. Kutunun kapağı açılmasın diye tüm enerjimi tükettim.

Gözlerimin yaşadığını hissedebiliyorum.

Labirent daha da kararıp darlaşıyor ve birden ne yana gittiğimi bilemiyorum: Ne yapıyor olduğumu hatırlayamıyorum.

Klik.

Nasıl çıkacağımı bilemiyorum.

Klik.

Bunu nasıl sonlandıracağımı bilemiyorum.

Klik.

Durdur şunu durdur şunu durdur...

"Harriet?"

Kutunun kapağı tam zamanında küt diye kapanırken *güm* diye labirentin merkezindeki pırıl pırıl gün ışığına dalıyorum titrer bir hâlde.

Jasper, Rin'le birlikte bir bankta oturuyor.

Gülüyorlar ve güneş üzerlerine vuruyor: Kendi anılarını yaratmanın tam da başındalar.

Mutlular.

İşte bu yüzden de keskin bir hıçkırıkla birlikte birden

ellerimle yüzümü kapatıp çenemin buruşturulmuş bir kâğıt topa dönüştüğünü hissetmem hiç de anlamlı gelmiyor bana.

Ve de gözyaşlarına boğulmam...

63

Evet: İşte tam da bu nedenle ne dilediğinize her zaman çok dikkat etmeniz gerekir.

Vogue duygu istedi ve istediğini de aldı işte.

Bağıra bağıra ağlamaktan o güzelce şekil verilmiş saçlarım, makyajım ve paha biçilemez elbisem salya sümük içinde şu anda.

Bunu da ölümsüzleştirecek bir fotoğraf istiyorlar mı bakalım.

Ben koluma kapanmış hıçkırma hıçkırma ağlarken etrafta yaklaşık otuz saniyelik bir sessizlik oluyor. Yüzümdeki kalın pudra ve fondöten tabakası akıp kumaşa bulaşıyor, gözlerim şişiyor, kirpiklerim top top olup birbirine yapışıyor ama ağlamamı durdurabilecek gibi görünmüyorum.

İşte tam da bu anda bir bağırma başlıyor.

"Ne halt dönüyor burada? Ne YAPTIN? NE DEDİN ONA?"

"İlâ..." Aiden'ın şaşkınlığı hıçkırıklarına rağmen sahiymiş gibi geliyor. "Hiçbir fikrim yok kesinlikle. Sadece onu

yönlendiriyordum.”

“NEREYE?” diye bağılıyor Jasper. “Bir uçurumun kıyısına mı? Bir gaz fırınına mı? Bir köprüden aşağıya mı? DİRDİRİN NE senin?”

“Çok rezil bir adam sen.” diye ekliyor Rin, ondan bekleyeceğimden de daha büyük bir yırtıcılıkla. “Çok kızdı ben ve sana kan kaynamıyor bende. Git ve kaybet kendini!”

“İşimi yaptığım için özür dilerim.” diye sert bir karşılık veriyor Aiden, hıçkırıkları dinmeye başlarken. “Gerçek bir duygu göstermesini istedim ondan sadece.”

“Onun suçu yok.” diyebiliyorum, artık-beyaz-olmayan bir eldivenle gözyaşlarımı silerken. “Be-benim hatam. Özür dilerim, sadece... Yorgunum.”

Birden bunun doğru olduğunu fark ediyorum.

Çok yorucu bir şey bu: Herkesi ve her şeyi hep kontrol altında tutmak.

Üstelik, üzerimdeki korse de yardımcı olmuyor.

Son iki buçuk saattir doğru dürüst nefes almadım.

“Bir faydası olacaksa...” diyor Aiden, fotoğraf makinesini havaya kaldırarak. “Bu fotoğraflar harika olacak, Harriet. Muhtemelen bu sevimsiz sinir krizine geçecek.”

Jasper, agresif bir homurtu çıkarıyor ve ben başımı hayır anlamında iki yana sallayarak minnetle bakıyorum ona.

Şu anda sakinleşiyorum. Aslında son derece utandığımı hissediyorum.

Bütün bunlara ben sebep oldum, öyle değil mi?

Kendimi kaptırmama müsaade ettim. Oysa bunu yapmayacağıma söz vermiştim kendime aylar önce.

"Pekâlâ." Adamakıllı bir silkeleniyorum. İhtiyacım olan tek şey, tekrar odaklanabilmek ve belki birazcık daha oksijen. "Çocuklar, iyiyim ben, gerçekten. Ne var sırada bakalım? Hazırım ben."

"Hayır, değilsin." diyor Aiden. "Bir makyaj masası silindirle üzerinden geçmiş gibi görünüyorsun."

Fotoğraf makinesinin lensinde kendimi görebileyim diye makinesini havaya kaldırıyor Aiden. Suratım kırmızı, beyaz ve siyah çizgiler içinde ve sanki sıcak balmumundan yapılmışım da ağızım burnum yüzümde on santim aşağı kaymış gibi görünüyorum.

Aynen Edvard Munch'ün *Çılgılık* tablosuna benziyorum.

"Bence bugünkü çekimin sona erdi, Harriet." diye kesin bir tavırla devam ediyor Aiden. "Bari ben de saraya gerigidip Sophia'nın çekimini yapayım..."

Bir sessizlik oluyor.

Sonra, bizi çepeçevre saran labirente bakmak için dönüyoruz ağır ağır.

Açıklanamayacak bir şekilde, şu anda daha da büyük görünüyor labirent.

"Pekâlâ..." diyor Jasper. "*Buradan nasıl çıkacağımıza dair bir fikri olan?*"

"Sola?" diye bir öneri getiriyor Aiden, kafasını kaşıyarak. "Ya da... Yok yok, kesinlikle sola. Sonra dümdüz. Sonra sola? Ya da sağ da olabilir."

"Yanlış." diyor Rin. "Yani..." Çantasından bir sözlük çıkarıyor. "Sağ. Sağa gidiyoruz. Ya da sol. *Sonra* sola."

"Burada ölüp kalacağız, değil mi?" diyor Jasper, ruhsuz bir şekilde.

Cidden, her zaman hep odaklanmam gerekmesine şaşırılmamalı: Bensiz ne yaparlardı?

"Bu iş bende." diyorum, gözlerimi silerek. "Beni takip edin."

64

İngilizcedeki *maze*, yani *labirent*, kelimesi; eski İngilizce-
de *hayrette bırakmak ya da aklını karıştırmak* anlamına
gelen *maes* kelimesinden gelir. 1833'te bu kelimeyi yaratan
insanların *benimle* tanışmamış oldukları gayet net.

Büyük bir kolaylıkla, tek bir yanlış adım atmadan ya da
hiç tereddüt etmeden, tam doğru noktalarda keskin dö-
nüşler yaparak herkesi hızla çıkışa doğru yönlendiriyorum.

Tamam, Elizabeth projelerimden biri için yapmış oldu-
ğum eğlenceli interaktif Hatfield Sarayı labirenti bulmaca-
sını hâlâ hatırlıyor olabilirim ama bunu daha önce pratiğe
dökmemiştım hiç.

Yine de bunun çok etkileyici olduğunu düşünüyorum.

"Bir dakika." dediğini işitiyorum Jasper'ın alçak sesle
Aiden'a. "Harriet aslında yolu biliyor muydu yani?"

Amanın.

Onlar başka soru soramadan, Rin'in kolunu tutup duy-
ma mesafesi dışında kalana kadar tabanları yağıyorum.

"Eee, nasıldı?" diye fısıldıyorum. "Eğleniyor musun?"

"Ooo Harry-chan." diyor Rin heyecanla, ellerini kavuş-

turarak. "Bu en mükemmel. Bu İngiltere kalesinde hayatımın en eğlenceli zamanını geçiriyorum ben."

Dikkatle Rin'e bakıyorum.

Yüzüne renk gelmiş, gözleri ısıl ısıl ve çok daha kaygısız bir şekilde yürüyor. İki gün önceki mutsuz, ürkek Rin tamamen gitmiş.

Bir rahatlama hissi kaplıyor içimi.

Teşekkür ederim, Jasper.

"Japonya'yı özlemiyorsun yani?" diye temkinli bir şekilde soruyorum. "Geldiğine pişman değilsin, öyle mi?"

"Azıcık bile değil, Harry-chan." diyerek gülümsüyor Rin. "Senle ve yeni arkadaşlarla olduğuma çok mutlu ben. İngiltere sınıfın birincisi ve nefis."

Bir kahkaha atıp bakışlarımı Rin'in bacaklarına kaydırıyorum.

Bir saniye: *Kot pantolon* mu var Rin'in üzerinde? Nasıl oldu da daha önce fark etmedim bunu ben?

"Charlotte'tan ödünç aldı ben." diyor hafifçe kızarak. "Bunlar çok havalı İngiltere kesimi diyor o."

"Çok güzel durmuş üzerinde." diyerek gülümsüyorum. "Özellikle de üzerindeki kazakla."

"Bu benim." diyor Rin gururla, üzerindeki şık, V yakalı, siyah kazağı işaret ederek. Birazcık daha yakından bakıyorum kazağa: Uzaktan profesyonel modellerin giyeceği tarzdan bir şey gibi görünmesine rağmen, çok yakından

baktığınızda etek uçlarında minik kedi suratlarının işli olduğunu görebiliyorsunuz.

“Bunu anlayabiliyorum.” diyerek sırtıyorum, Rin’in kolunu sıkarken.

Sağa bir dönüş daha yapınca, Rin’le ben labirentin son kıvrımına girip gün ışığıyla aydınlanmış olan yeşil parka çıkıyoruz: İlerideki görkemli ve muhteşem Hatfield Sarayı önümüzde belirveriyor.

İşte tam bu anda, banka yaslamış olduğum çantamdan gelen o melodiyi duyuyorum.

Bibbidi-Bobbidi-Boo.

Birkaç saniyeliğine susup sonra tekrar başlıyor.

Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım.

Rin’in kolunu bırakıp çantama doğru koşuyor ve çantamı didiklemeye başlıyorum. Telefonumu bulana kadar listeler, planlar ve fizik ödevimi çıkarıyorum çantadan.

On iki cevapsız arama var.

Hepsi de Wilbur’dan.

Öğrenmiş işte.

Vogue’a Tabitha benim diye yalan söylediğimi biliyor ya da imzaladığım anlaşmayı. Ya da Annabel öğrenmiştir veya okul aramıştır veya...

Çağırıyor yanıtlamak için yeşil düğmeye basıyorum.

“Wilbur?” diye mırıldanıyorum, ellerim terlemeye başlarken. “Her şey yolunda mı?”

"Hayır, kuklacık." diyor sessizce. "Her şey yolunda değil hiç."

65

Istakozların beyni boğazlarında bulunur. Artık ne doğru düzgün nefes alabiliyor ne de düşünebiliyor olduğuma bakarsak benim beynim de boğazıma doğru kaymış olabilir.

Söyleyebileceğim *bir* şey olmalı.

Sadece doğru kelimeleri doğru sırada söylemem gerek. O zaman her şey yolunda olacak.

"Bak, şöyle oldu." diye yumurtlayıveriyorum birkaç saniye süren suçlu bir sessizlikten sonra. "Şu ayna şeysi vardı ama ayna değildi aslında ve bana benzeyen bir kız vardı ama *ben değildi* ve..."

Boğazımı temizliyorum. Yok. Kesinlikle yanlış kelimeler.

Tekrar dene, Harriet.

"Ve Bay Trout bir sandviçle beraber oradaydı ama ona Dostoyevski'yi gösterdim ve kızdı..."

Yanlış sıralama.

Ayvayı yedim.

"Wilbur." diyorum, kulağa daha az kaçık gelecek bir bahane düşünürken zaman kazanmak için. "Açıklayabilirim

kesinlikle."

"Bence açıkladın bile. Neşe ve güzellik dolgulu sihirli bir fıstık ezmeli kekçiksin sen ve seninle tek bir gün geçirmek bile *Alice Harikalar Diyarındaki* tavşan olmak gibi bir şey."

"Ben..." Gözlerimi kırıştıyorum. "Pardon, ne?"

"Her şey yolunda değil, maymuncuğum. Her şey *muhteşengiz*. Önce iyi haberi mi istersin, *süper* haberi mi, *mükemmel ötesi* haberi mi, yoksa hepsini birden mi istersin?"

Bu konuşma tahmin ettiğim gibi ilerlemiyor. "İyi haberi?"

"*En iyi* haber, benim küçük marshmallow süsüm. Bu, iyi haberin insanlara hazır olmalarını söyleyen haber. Hazır mısın? Şimdi Vogue aradı: Sana ve Mini Manners'a *bayılmışlar* ve sizinle tekrar çalışmak istiyorlar EN KISA ZAMANDA."

"Cidden mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Emin misin?"

"Hem de nasıl eminim!" diyerek kıkırdıyor. "İki numara hazır mısın? Bir seçme için Rin'in patronlarıyla görüşmesini de istiyorlar! Konuştuğumuz gibi Rin'in portföyünü yollayacağım onlara!"

Hayretler içinde arkadaşşıma bakıyorum.

Rin yere bağdaş kurup oturmuş, bir papatyayla oynuyor ve şarkı söylüyor.

Charlotte'ın Rin'i bir iş için sıkıştırdığı aklıma gelmemiş-

ti ama elbette sıkıştırıyordu.

Nasıl olur da dünyadaki herhangi biri sevmez ki Rin'i?

"Wilbur, bu *harika*!"

"Kesinlikle öyle, sincabım!" diye bağıyor neşeyle.

"Peki şimdi *en* koskocaman haberi ister misin?"

Daha sıkıca sarılıyorum telefonuma.

"Bir iş daha aldın, benim bebek-bebek-turpum! GÜM-MM! Üstelik bu gerçekten *ödeme yapılacak* olan bir iş. Yani o sevimli, küçük ders kitapları için paran olacak nihayet!"

Gözlerimi kırpıştırarak önce telefonuma, sonra da Hatfield Sarayı'na bakıyorum.

Ardından da bakışlarımı nefes alabilmek için, son üç saattir içinde mücadele ettiğim inanılmaz derecede acı veren korseye çeviriyorum.

"İl... 'Ödeme yapılacak olan bir iş'le ne kastediyorsun? Peki ya şimdi yaptığım iş?"

"*Vogue* için neredeyse hiç ödeme yapılmaz." diyerek şen bir şekilde gülüyor Wilbur. "Devasa şöhret, güzel fotoğlar, neredeyse sıfır para. Bu hep böyleydi. Ay ama yine de ne kadar çok severiz onları biz!"

Dalga geçiyor olmalısınız.

Bütün bunları —çekim, ağlama, suç teşkil eden sahtecilik, yalan söyleme ve değerli bir bebeği çalma (sonrasında geçici olarak kaybetme)— *bedavaya* yaptım demek?

Aman Tanrım: Son birkaç gündür araştırdığım onca

şey varken niye *bana ne kadar para* ödenecek listede olmayan tek şeydi ki?

Böylesine bir geri zekâlıyım ben.

"Aa, ya, yeni iş ne peki?" diye soruyorum, şans getirsin diye iki parmağımı çaprazlayıp üzerime çullanan hüsrandan çabucak kurtulmaya çalışarak. *Olumlu tarafına odaklan, Harriet.* "İıı... Şey. Kârlı mı?"

Kendimi bunu söylerken duymaktan nefret ediyorum gerçekten.

"Bebek turtam." diyerek şen bir şekilde gülüyor Wilbur. "Bu işi tamamladığında, istersen burnunu on pound'luk banknotlara silebileceksin."

"Kimin işi? Ve ne zaman?"

"Gazlı içecek kampanyasını aldın, tavşancık. Ve çekimin yarın."

66

Biliyorum: Hiçbir anlam ifade etmiyor, öyle değil mi? O kadar şeyden sonra —düşmem, bana bağırılması, saygısızlık ve hazırlıksız oluş— Peter Trout’un ajansı gazlı içecek işini yine de bana verdi demek?

Yani, demem o ki bu onun haklı olduğunu kanıtlamıyor mu işte?

Hatta bu, bir planım ya da niyetim olmaksızın, moda endüstrisine hâlâ paldır küldür dalabildiğimin de kanıtı değil mi? Çok büyük işler altın tepside sunulmuyor mu bana?

Yok.

Çünkü aslında size bahsetmediğim planlarımın tek parçası Rin değildi.

Bay Trout’la berbat geçen görüşmemden sonra Wilbur’u restoranda görüp bu işi almak için bana ne kadar çok ihtiyacı olduğunu fark ettiğim o ilk gece, ailemle film izleme işini bir saat ileri atıp çalışma masamın başına oturdum.

En iyi klasörlerimi, cetvellerimi, bloknotlarımı, fosforlu kalemlemleri çıkarıp masamın üzerine düzgün bir şekilde yaydım. Büyük bir dikkatle yılbaşı hediyesi olarak aldığım ve

Nat'in asla kullanmayacağımı söylemesine rağmen birçok kez kullanmış olduğum yeni ciltleme makinesini kurdum.

Ardından da yeni, çok katmanlı planımı hazırlamaya koyuldum.

Gazlı içecek firmalarının ne kadar gelir elde ettiklerini (en ünlü iki marka yılda yüz milyar dolar kazanıyor) ve Co-ca-Cola'nın nasıl her gün bir tanesini denesenez bile hepsini tatmanızın dokuz yıl süreceği kadar çok çeşit yarattığını araştırdım.

Japonya'daki asitli içecek aromalarının ahtapot, vasabi, kimçi, peynir ve yılan balığı tatlarını içerdiğini; 1948'e kadar 7UP'da duygu durum dengeleyici ilaç olan lityum bulunduğunu; Dr. Pepper'ın³² içinde bulunan yirmi üç tadın hâlâ dünyanın en büyük sırlarından biri olduğunu öğrendim.

Hatta, 1990'lardaki otomatik satış makinelerinin fiyatları havanın sıcaklığına göre ayarladığını da öğrendim: Hava ne kadar ısınırsa bu içecekleri içmek o kadar pahalı oluyormuş.

Etik açıdan tartışmalı olan bu uygulamaya devam edilmemesini şiddetle tavsiye etmek için notlar aldım.

Sonra da bunların tamamını bilgisayarda yazdıktan sonra dosyaları yazdırıp konuyla alakalı fotoğraflar, tablolar ve grafikler de içeren A4 boyutlarında bir kitapçık hazırladım dikkatle.

³² 1880'de üretilmiş olan gazlı içecek.

HARRIET MANNERS'IN GAZLI İÇECEK RAPORU'nu, Wilbur'un önerdiği şekilde dikkatle yeniden düzenlenmiş olan modellik portföyüm ve bolca özür içeren uzun bir mektupla birlikte Bay Trout'un ajansına götürdüm.

Kişiye özel hazırlanmış küçük, dikdörtgen kekler de götürdüm ajansa bunlarla birlikte; çünkü bir özür, yanında pişirilmiş bir şeyler olmadan gerçek bir özür değildir.

Bu gerçekten işe yaramış olmalı.

Birini ikna ederek kendi tarafınıza çekmek için aslında ihtiyaç duyduğunuz tek şeyin, bir ciltleme makinesi başında hakkını vererek zaman geçirmek olduğunu biliyordum: Çiçeğe gereğinden fazla değer biçiliyor.

"Alışveriş psikolojisi infografiğiyle ilgili bir şey söylediler mi?" diye soruyorum merakla. "Görünen o ki tüketicilerin yüzde seksen beşinin ilgisini aslında renk çekiyor. Kraliyet mavisi iyi bir alternatif olabilir."

"Neden söz ediyorsun sen tatlışım?" diyerek gülüyor Wilbur. "Psikoloji kısmında kaybettin beni."

"Gazlı... Boş ver."

"En komiği de şu, maymuncuk. Geçen yıl Fas'ta yaptığın Levaire reklam çekimini hatırlıyor musun? Hani ben New York'taydım ve Stephanie de ben olmaya çalışıyordu ya? Gerçi bu, fiziksel ve ruhsal olarak mümkün değil ama."

Bir maymun satın almış, dört yılan tarafından neredeyse boğazlanmış ve Sahra Çölü'nde günbatımını izlemiştim.

Yani: "Evet."

"İşte, senin yerine geçen kız da —Hannah olması lazım— bu işi aldı."

Hannah.

Aman Tanrım: Bunun daha önce aklıma gelmemiş olmasına inanamıyorum. Şu detaylı özgeçmiş olan kız; dans ödülleri olan, jimnastik yeteneğine sahip, opera türünde şarkı söyleyen kız.

Kuzey Afrika'ya seyahatim boyunca oymuşum gibi davrandığım kız.

Benim görsel ikizim?

"Ama..." Elimle yüzümü siliyorum ve sanki kuruma bulanmış bir sümüklüböcek izi gibi eldivenime kalın bir çizgi hâlinde siyah göz kalemim bulaşıyor. "İşi o aldıysa eğer..."

"Bu sabah bacağını kırmış!" diye bağılıyor Wilbur zafer kazanmış bir edayla. "Tam ortasından! Anlaşılan ters salto atıyormuş ve yanlış yere düşmüş! Haha! Bu ona bu kadar gereksiz yere zıp zıp zıplamamasını öğretir!"

Ardından boğazını temizliyor Wilbur. "Resmî olarak Peak Models onun kaybı için çok üzgün."

Aaa.

Tamam, bunun tek nedeni rapor değildi belki de. Öyle görünüyor ki yedeğimin yedeğiyim şu anda. Anlaşılan o ki aslında önce ben onun yerine geçmişim.

Gerçi, evde tam renkli bir dünya haritası üzerine hazır-

lanmış olan ve uluslararası gazlı içecek tüketimini gösteren diyagram bu dengeyi birazcık etkilemiş olmalı.

“Yarın?” diyerek tekrar kontrol ediyorum, yutkunarak.
“Çekim yarın?”

“Aslında Hannah bu gece uçacaktı cancağızım ama senin hazırlanmak için on beş saatin daha var, onlar acil vize işlemlerini yaparken.”

Gözlerimi kırıştırıyorum.

Kalbin atışını düzenleyen ilk alet duvar prizine takılmış. Kalbim şu anda o kadar hızlı atıyor ki ana elektrik şebekesine bağlanmışım gibime geliyor.

Uçmak. Acil vize.

Yurt dışına çıkıyorum yurt dışına çıkıyorum yurt dışına çıkıyorum yurt dışına çıkıyorum yurt dışına...

“Nereye?” demeyi beceriyorum, kalbim bir davul gibi güm güm atarken.

“Havuçlu kekim.” diyor Wilbur. “Hindistan’a gidiyorsun.”

67

Misafir ağırlama konusunda çok şey bilmiyor olabilirim. Sürekli olarak iptal olan gece yatılarım, partilerim ve pikniklerim yüzünden pek pratik yapma fırsatı bulamadım çünkü.

Ama bir şeyi çok iyi biliyorum.

Bir arkadaşınızı dünyanın bir ucundan binlerce kilometre uçarak yanınıza gelmeye mecbur edip sonra da kendiniz uçup giderek onu tamamen yabancı bir ülkede istediğini yapsın diye bir başına bırakamazsınız.

Sosyal ilişkilerde, nezaket açısından kabul edilemez bir şeydir bu.

“Bir dakika, Wilbur.” diyorum, zorlukla yutkunarak. “Seni tekrar arayacağım.”

Ardından Rin’e bakıyorum: Yere oturmuş bir şarkı mırıldanarak çantasından sarkan pofuduk kuyruğu temizliyor.

Yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana bakıyor. “Hai?”

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor ama bununla birlikte yepy-

ni bir suçluluk dalgası da bedenimi sarmaya başlıyor. "Wilbur'du. İngiliz Vogue'la bir görüşme ayarlamış sana."

Mutlu bir şekilde başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Hai. Charlotte birkaç saat önce sormak bana. Kot reklamı. Wilbur için iyi zamanlar."

Ya. Şimdi çok daha anlamlı geliyor.

Vogue'un cömert bir yardım kuruluşu gibi bir pantolon vermesi çok garip gelmişti: Anlaşılan Charlotte'ın çantasındaymış zaten.

Gülümsemem sönüyor. "Ama ben de başka bir iş tek-lifi aldım ve gerçekten uzak bir yerde. Tam olarak, altı bin yedi yüz sekiz kilometre uzakta. Bu da seni bir süreliğine kendi başına bırakacağım anlamına..."

Rin çoktan zıplayarak ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Harry-chan! Dumura uğratıldı ben! Bu on numara! Double mutlu Wilbur zamanları! Senin için çok mutlu ben!"

İlik bir ısıltı yayılmaya başlıyor yanaklarımdan. Rin bana çıkan fırsat için kendisinininkinden daha çok heyecanlanıyor gerçekten: Keşke işin macera kısmını daha az önemsesem.

"Emin misin?" diye soruyorum endişeyle. "Yalnız hissetmeyeceksin? Ya da üzgün? Ya da... Evini özlemeyeceksin yani?"

Tekrar yatak odamda saklanıp oradan çıkmayı reddetmeyeceksin?

"Hayır, Harry-chan." diyor içtenlikle. "Senin gidip Wil-

bur için para kazanman gerek. Dörtlük dört olacak ben."

Beynimin heyecanla suçluluk arasında bir sarkaç gibi hızla salındığını hissedebiliyorum hâlâ. "Yabancı bir ülkede birkaç günlüğüne tek başına kalmaya sahiden aldırıyor-sun yani?" Rin'in güzel yüzünü biraz daha dikkatle inceliyorum. "*Sahiden* mi?"

Rin yalan söylüyor ya da rol yapıyor gibi görünmüyor: Yüzünde en ufak bir şüphe kıpırdanması yok. "Harry-chan." diyor emin bir şekilde, yanağıma bir öpücük kondu-rarak. "Sen de yabancı bir ülkede kendi kendine. Biz benzer kardeş seninle ve ikimiz de şimdi karpuz yakalamalı."

Bir kahkaha atıyorum. "Rin, *anı yakalanın* Latincesi olan *carpe diem* mi demek istiyorsun?"

"Evet." diye kıkırdıyor. "Aynen. Karpuzunu bulunca yapışmalı sen!"

"Sence bu karpuz yapışmalı mıyım?"

"Yapış, Harry-chan!"

Her ikimiz de kahkahalarla gülüyoruz ve ben minnet-tarlıkla tekrar sarılıyorum Rin'e.

Evet, yine de endişelenecek şeyler bitmiyor çünkü bir gün okula gidemeyeceğim ama cuma günü sadece iki dersim var ve uzatılmış bir hastalık izniyle sanırım bunun üstesin-den gelebilirim.

Anne babama gelince, onlarla ilgili ne yapacağımı

daha sonra düşüneceğim. Annabel'in bugünlerdeki anlaşıl-
mazlığına bakacak olursak hemen hemen her bahane işe
yarayacaktır.

Aslında, ne diyeceğim biliyor musunuz? Bu, iyi bir şey
olabilir. Ben yokken, Rin'in benim yerime başka insanlarla
takılmak için fazladan zamanı olacak.

Benden daha kalın kaşları olan, daha uzun ve daha
aksi başka insanlarla.

Aslında...

Aaaa. Bu işe yarayabilir.

Bilimadamları kısa bir süre önce beyin gücümüzün bir
iPhone'u yaklaşık olarak yetmiş saatte şarj edebileceğini
keşfettiler, tabii iPhone'ları priz gibi başımıza takabilmenin
bir yolunu bulabilseler: Bana bir anda öyle bir ilham geldi ki
bir iPhone'u anında şarj edebilir.

Karpuza yapış, Harriet.

Bir heyecan dalgasıyla birlikte, telefonumu Rin'in göre-
meyeceği şekilde tutup hızlıca bir mesaj yazıyorum:

**Bir modellik işi daha aldım! :) Ben glidince R'yi mut-
lu etmeye devam edebilir misiniz rica etsem? Hxx**

Bu mesajı JINTH Takımı'ndaki herkese yolluyorum.

Ardından başka bir mesaj yazmak üzere yeni bir sayfa
açıyorum.

Geriye sadece bir sorun kaldı: Yarın ülkeden ayrılacaksam yalnız yapılması gereken şeyleri yapamayacak ve her şeye göz kulak olamayacağım. Dolayısıyla dışarıdan destek almam lazım: Bu işi, coğrafi olarak daha yakın olan birine devredeceğim.

İyi bir programın ne kadar önemli olduğunu tamamıyla kavrayan birine. Belirlenmiş bir programın nasıl doğru düzgün bir şekilde takip edilmesi gerektiğini anlayan birine.

İşleri, aptal evrenin yaptığığın tersine olurluna bırakmayacak birine.

Ve bu iş için mükemmel kişiyi biliyorum.

Toby, bu akşam yedide Neresi Olduğunu Bildiğin Yerde ol. ÇOK GİZLİ. KİMSEYE SÖYLEME. Hxx

Telefonum çalana kadar birkaç saniye bekliyorum.

Kaykftyot. Gkzikvguaoöbdkokbykmkstz. Gkzkz. Gbli

Bu *Sezar Şifresi*'yle yazılmış bir mesaj: *Anlaşıldı. Tam vaktinde orada olacağım. Tamam. Toby.*

Kesinlikle doğru kişiyi seçtim.

Sonra da tüm bedenim karıncalanmaya başlarken son aramayı yapıyorum.

Her bir gazlı içecek kutusunda ortalama 18,9 milyon kabarcık bulunur. Birden o kadar heyecanlanıyorum ki benim iimde de duruma gayet uygun olarak bu kadar çok kabarcık olabilir gibime geliyor.

“Wilbur?” diyerek sırtıyorum mutlu bir şekilde, gözlerimi parlak, mavi gökyüzüne dikerek. “Tekboynuzları hazırla. Varım ben.”

68

Tam vaktinde eve varıyoruz.

Acil vize işlemleri kısa sürede yapılabilsin diye pasaportumla birlikte postaneye uğramam gerek (Pasaportumu her zaman yanımda taşımam iyi bir şey: Ne zaman yurt dışında bir macera yaşayacağınızı bilemezsiniz asla).

Vize için üç defa vesikalık fotoğraf çektirmek zorunda kalıyorum çünkü ikisinde gözlerimi kırıştırdım.

Görüldüğü üzere, fotoğraf kabinleri için eğitmiyor sizi Vogue.

Taksi Tabby'yi, Rin'i ve beni eve bıraktığında, hava çoktan kararmaya başlamıştı. Neyse ki babam geri sayım yapıyordu:

Balıkçıl ve narbülbulü sekiz dakika sonra karaya ayak basıyorlar. x

Yedi dakika. x

Piknik sepetinde bulduğum keklerden birini alabilir

miyim? Altı dakika. x

Bana karşı kekler: 9-0. Beş dakika. x

Annabel'in kullandığı pembe vosvos evin önüne yaklaşmadan önce, bebek arabasıyla birlikte eve girip mutlu bir şekilde agulamakta olan Tabby'yi babama vererek Rin'le birlikte koşu koşu merdivenlerden yukarıya çıkacak zamanım oluyor sadece.

Neredeyse yakalanacaktım.

Babam kendi başına bırakılsa Tabitha'nın yokluğu için nasıl berbat bahaneler bulurdu hiçbir fikrim yok ama bahsettiğimiz bir dakikada dokuz bisküvi yiyip bunu da bir zafer olarak algılayan yetişkin bir adam.

Kimse böyle bir riske girmemeli bence.

Rin, yüzünde uykulu bir gülümsemeyle tedirgin bir şekilde, şu anda tamamen uyanık olan Victor'ı armut minderimden alıp onunla birlikte yatağın üzerindeki küçücük kedi yavrucağı baskıları olan bir kumaş kabarıklığının üzerine yığılıyor ve bir bebek denizyıldızı gibi yayılıyor yatağın üzerine.

Ben de banyo penceresine koşup Annabel'in arabayı durdurduktan sonra birkaç saniye aracın içinde oturup Bunty ile konuşmasını izliyorum. Ardından yüzünü ovuşturuyor ve arabadan çıkıyor. Ben de merdivenlerin başına

seğirtiyorum.

Bir dakika sonra, evin kapısı açılıyor.

“Döndük.” diye sesleniyor Annabel yorgunca, doğrudan babamın kolları arasına doğru yürürken. “Nihayet.” diye mırıldanıyor başı babamın omzunda. “Bunu tekrar yapabileceğimi sanmam. Geçirdiğim en kötü gündü.”

Babam, Annabel’in bir şekilde ihanetimizin kokusunu almak için acayip Gandalf becerilerini kullanmasını beklerken bakışlarını merdivenin başına, endişeli bir şekilde tek ayak üzerine durmakta olduğum yere çeviriyor.

Annabel’in başı üzerinden bana göz kırpmıyor.

“Kokulu mum alışverişinden ne bekliyordun ki?” diyor, Annabel’in alnına bir öpücük kondururken. “Aptal, aptal insanlar.”

Temkinli bir şekilde odama doğru geri geri gitmeye başlıyorum.

İnanılmaz bir biçimde mantığın, beklentinin ya da daha önceki deneyimlerimizin tersine bundan yırttık sınırim.

Şimdilik, en azından.

Annabel kontrolü geçici bir süreliğine tamamen babama devretmiş gibi görünüyor. Bu da çok tesadüfi bir şey. Babamı seyahatim konusunda ikna etmek çocuk oyuncağı olacak.

“Rin?” diyorum, hâlâ koridora bakarak. “Okul... İçin... Kulübede... Yapmam gereken bir şey var.”

Beynim o kadar yorgun ki belleğimin veri depoladığını duyabiliyorum aslında. İhtiyacım olan tek şey, bir şeyleri hazırlamak için bir saatliğine kaçmak. Sadece bir saatliğine, sonra gitmeye hazır olacağım.

Bir sessizlik oluyor.

Başka, muhtemelen daha bariz bir yalan söylemeye hazır bir hâlde, alnımı çatarak ardıma dönüyorum.

Ama buna gerek yok.

Hem Victor hem de Rin yatağıma serilmiş, derin bir uykuya dalmışlar.

69

Olabilirdiğince hızlı hareket ediyorum. Denizlerin en hızlı balığı olan yelken balığının hızı, titizliği ve zarafetiyle ağır ciltleme makinemi masamdan alıyorum.

Zor bela nefes alarak merdivenlerden paytak paytak inip hiçbir soruya maruz kalmadan anne babamla Bunty'yi geçmeyi ve kulübeye girmeyi beceriyorum bir şekilde.

Makineyi elektriğe bağlıyorum.

Katıksız bir konsantrasyonla telefonumdan ufak bir Google araştırması yapıyor; altı çizili, düzgün notlar yazıyor ve çok gizli planımı güzel bir şekilde ciltlenmiş siyah bir klasörde bir araya getiriyorum.

Orada burada kalmış olan yapıştırıcılarımdan da uygun olan birkaç tanesini ekliyorum, çünkü sunum hep çok önemlidir.

Birkaç tane de kötü çizilmiş eskiz ekliyorum.

Ardından saatime göz atıp klasörü koltuğumun altına sıkıştırıyorum ve evimizin dışındaki orman gülü çalılığının içine giriyorum emekleyerek.

Toby çoktan gelmiş. Sivri Uzay Yolu kulakları şeklinde örölmüş ten rengi bir kulaklık takmış.

Sahiden: Nereden alışveriş yapıyor bu çocuk?

"Tam gaz caddeyi tuttum." diyor, sert bir selam vererek. "Tabanları yağlayıp saksıyı çalıştırdım. Bu iş, çocuk oyuncağı."

Birkaç saniye boyunca gözlerimi kırpıştırarak Toby'ye bakıyorum. "Ne?"

"Silkelenip attım tozumu, her şey yolunda. Kül yutturmaya hazırım şimdi. Yolumuzu bulalım hadi."

Elini havaya kaldırıyor.

Gözlerimi dikip havadaki eline bakıyorum. "Toby, sana mesaj attığıma pişman etme beni."

"Dedektif gibi konuştun." diyor şaşkınlıkla. "Onlar böyle yapar, Harriet. Bu şekilde de bizden başka hiç kimse neden bahsettiğimizi anlayamaz."

"Ben de neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bu bir sorun olabilir." diyerek kabulleniyor söylediğimi. "Pekâlâ, plan ne?"

Omuzlarımı dikleştirip çok gizli klasörü iki elimle tutarak gururla uzatıyorum.

"Bu." diyorum ciddiyetle. "Bu çok önemli bir görev, Toby Pilgrim."

Toby, yüzünde bir saygı ifadesiyle klasörü alıyor. "Niye domateste insandakinden fazla gen bulunduğunu çözdün

mü? Bilimadamlarının aklını hâlâ karıştıran bir konudur bu.”

“Hayır.” diyorum net bir şekilde.

“Dünyada bulunması beklediğimizin sadece üçte biri kadar lityum bulunduğunu göz önünde tutacak olursak geri kalan onca lityumun kâinatta nerede olduğunu biliyor musun?”

“Ha-hayır.”

“Bu, okyanusun besin açısından zengin bazı bölgelerinde niye çok az fitoplankton bulunduğuyla, yani Antartik Paradoksu’yla ilgili bilgi içeren bir klasör mü ve sen bu klasörü sahibi belli olmayacak bir şekilde NATO’ya vermemi mi istiyorsun?”

Kesinlikle yaşadığım anı mahvediyor Toby.

Artık çarpıcı olmanın yakınlarından bile geçmeyecek bu an.

“Hayır, Toby.” diye hafifçe çıkışıyorum. Ardından da tekrar gizemli ses tonumu takınıp konuşmaya başlıyorum: “Toby Pilgrim: Kabul etmeyi tercih edersen bu özel görev senin. Son derece önemli ve ben moda çekimi için Hindistan’dayken dikkatle yürütülmesi gereken bir görev bu.”

Başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallıyor Toby huşu içinde. “Anlaşıldı.”

“Tam olarak uy ona.” diyorum esrarengiz bir şekilde. “Hassas, ince bir plan. Karmaşık incelikleri çoğu saf ölümünün anlayışının ötesinde.”

"Ben anlayacak mıyım?"

"Muhtemelen tam olarak anlamayacaksın." diyorum bilmece gibi. "Sadece sana yapmanı söylediği şeyleri yaparsan her şey yolunda gidecektir."

"Harriet Manners." diyor Toby hayretle. "Ben senin adamıyım." Ardından gülmeye başlıyor. "Kelimenin gerçek anlamıyla değil, elbette. *Hahahaha*. Beni baştan çıkaramazsın."

Ters ters bakıyorum Toby'ye. "Bu işi ciddiye alacak mısın almayacak mısın?"

"Alacağım." diyor toparlanarak. "Aynen söylediğin gibi uygulayacağım. Hayatım pahasına koruyacağım onu. Kimsenin haberi olmayacak."

"Nat dışında." diyorum, çabucak düşünerek. "İstersen Nat'e söyleyebilirsin."

"Nat dışında." diye tekrar ediyor itaatkâr bir şekilde.

"Ve India." Bunu birazcık daha düşünüyorum. "İstersen ona da söyleyebilirsin."

"Ve India." diyor Toby.

"Ve babam sorarsa istersen..."

"Harriet." diyerek sözümü kesiyor Toby. "'Çok Gizli' ifadesini anlıyormuşsun gibime gelmiyor."

Evet anlamında başımı sallıyorum: Haklı. "Dediklerimi tekrar et: Ben, Toby Pilgrim, Harriet üç gün sonra dönüp görevi benden devralıncaya kadar bu projeyi hazırlık aş-

masında mükemmel bir şekilde yürüteceğim.”

“İki gün.”

“Pardon?”

“İki gün üç saat sonra döneceksin. Hayret verecek kadar kısa bir seyahat bu.”

Bu gibi anlarda, Toby’nin gizlice takip etme konusunda ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorum.

“Sadece tekrar et, Toby.” diyerek iç geçiriyorum.

Yemin edip klasörü büyük bir saygıyla sırt çantasına koyuyor Toby. Ben de omuzlarımdan bir yükün kalkmış olduğunu hissediyorum. Kalkana kadar ne kadar ağır olduğunu fark etmediğim bir yükün... Her şeyin mükemmel bir şekilde yerli yerinde olduğunu bildiğim için gidebilirim artık.

“Temiz.” diyor Toby, dikkatli ve gereğinden abartılı bir şekilde her iki yöne de bakarak çalılıktan dışarıya doğru emeklerken. “Kaymak gibi. Hadi, çık.”

Ben de emekleyerek çalılıktan çıkıyorum ve bir beşlik çıkıyoruz.

Sonrasında koşarak kulübeye geri gidip odama geri götürmek üzere ciltleme makinesini alıyorum.

Rin, kırk beş dakika sonra uyandığında, sanki hiç gitmemişim gibi oluyor.

Ben bir plan yapma *ninjasıyım*.

Asla bir şeyden şüphelenmeyecek Rin.

70

Hindistan'a yapacağım bu seyahat, elbette benimle ilgili değil.

Bu seyahat şunlarla ilgili:

- a) Wilbur'a yardım etmek,
- b) Peter Trout'a sandığı gibi kibirli ve işe yaramaz bir model olmadığımı kanıtlamak ve
- c) Çıkarabileceğim en iyi işi çıkarmak.

Ama.

Olur da söz konusu bu yeni macera için inanılmaz derecede heyecan duyarsam bu aslında benim hatam olmaz.

Ziyaret Etmek İstediğim Ülkeler listemdeki büyüleyici başka bir yerin yanına daha bir tik koyabilirsem bunun için gerçekten suçlanabileceğimi düşünmüyorum.

Bavulumu hazırlarken en iyi seyahat rehberlerimden üç ya da dört tanesi kazara bavulumu giriverirse bunun nedeni profesyonel davranmamam değildir.

Hazırlıklı olmayı seviyorum sadece, hepsi bu.

Kuşkusuz, Hindistan'a dair gazete kupürleri ve resimler yapıştırılmış olan defteri, Hindistan'a dair notlar içeren blok-notu ve hikâyeleri, Hindistan'da geçen romanları açıklamak bundan biraz daha az kolay: *Orman Çocuğu* bir modellik işi için okunması şart olan bir şey değil neticede.

Ama referans olarak faydalı bir kaynak yine de.

Olur da kazara Hindistan'ın bir köyünde terk edilsem ve bir kaplandan korunmak için bir kurt ailesi tarafından alınmak zorunda kalırsam diye yani.

Hiç belli olmaz.

Gecenin geri kalan kısmını bavul toplamakla geçiriyorum.

Bunun yanı sıra, Rin'e internetten bulduğum bir şablon üzerinden nasıl bir okul gezisi için sahte izin yazısı hazırlanacağını da gösteriyorum: Sanırım Rin benim becerilerimi eğitim olarak algılıyor.

Odamın kapısı tıklatıldığında, zaten çoktan ağız ağza aptalca bir şekilde dolmuş olan bavulumun köşesine büyük boy bir Delhi haritası sığdırmaya çalışıyoruz.

Hızlı bir şekilde bavulun kapağını kapatıp yerden kalıyorum ve o koskoca şeyi yatağımın altına sokmaya çalışıyorum.

Ayvayı yedim. Sığmayacak.

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama fazlalık yapan kitaplar olabilir.

“Bir dakika!” diye bağıyorum, aceleyle bavulu tekrar yatağın altına sokmaya çalışırken. “Biz...” Ne? “Senkronize yüzme hareketlerimizin alıştırmasını yapıyoruz...” İt. “Aynanın önünde.” İt. “Mayolarımızla.”

Yalan söyleme becerilerime ne oldu benim?

“Tanrım. Bu, tam benlik bir gece gibi geliyor kulağa, hayatım. Şu anda üzerimde bikinim var.”

Bavulu itelemeyi bırakıyorum. Ohhh: Gelen Bunty’ymis yalnızca.

Ayağa kalkıp sabahlığımı bavulun açıkta kalan kısmının üzerine atıyorum çabucak. “Tamam, girebilirsin şimdi!”

Kapı açılıyor ve Bunty’nin pembe kafası içeriye uzanıyor. “Yeşil çay ister misiniz diye bir sorayım dedim, canlarım. Antioksidanlar ve bakteri öldüren şeylerle *tıklım tıklım* dolu. Hem tadı da çok hoş olan yaz çimine benziyor.”

“Yeşil çaya bayılır ben!” diyor Rin, hevesle zıplayarak ayağa kalkarken. “Ben yapacak! Bir tık sonra dönecek ben!”

Üzerinde hâlâ Vogue kotu var ve hoplaya zıplaya odadan çıkıyor Rin.

Endişeli bir şekilde Bunty’nin gitmesini bekliyorum, bavulu fark etmesin diye zarif bir şekilde bavulun önünde durmaya çalışarak.

“Heyecan verici bir yere mi gidiyorsun?” diyor büyü-kannem, yavaşça yatağımın ucuna otururken. “Hadi *her*

seyi anlat bana, hayatım."

Ayvayı yedim.

İçine yedek pijamalarımla Winnie-the-Pooh'un tıktırılmış olduğu çantamın hâlâ yerde, gardırobun yanında, ağzı açık bir şekilde duruyor olduğunu unutmuşum.

"Ben... Üç günlük bir biyoloji eğitim gezisine katılacağım Norfolk'ta." diyorum tutuk bir şekilde, Bunty'yle sınırlı göz teması kurmaya çalışarak, hazırladığım kâğıdı masamdan alıp ona uzatırken. "İşte resmî yazı. Sınıf çalışması açısından değeri yüksek olmalı... Dört gözle bekliyorum bu geziyi."

Yalanım bu ve bu yalana sadık kalacağım.

"Güzel," diyor Bunty, gülümseyerek. "Ya India?"

Boyalı kaplumbağalar sıfırın altındaki ısılara dayanıklıdır ve hatta dokularındaki buz oluşumlarına rağmen hayatta kalabilir. Birden öylesine donup kalıyorum ki ben de onlar gibi olduğumu umuyorum.

"Pa-pardon?"

"Mor saçlı arkadaşın, India? O da biyoloji alıyor, öyle değil mi? Onun da biyoloji aldığını söylediğine yemin edebilirim. O da Norfolk'a gidiyor mu?"

Oh, *şükürler olsun*. O India'yı kastetmiş Bunty.³³

"Evet." diyorum çabucak, başımı evet anlamında sallarken. "Kesinlikle. Her ikimiz de dört gözle bekliyoruz bunu."

³³ İngilizcedeki *India* kelimesi, Hindistan anlamına da gelir. (ç. n.)

India'ya mesaj atıp bu geziye gelecek olduğunu bildireceğim.

"India, güzel isim." diyor Bunty sen bir şekilde, odaya bakınırken. "Çok da büyüleyici bir ülke aynı zamanda. Çok dinamik, çok doyurucu, çok ilginç. En sevdiklerimden biri, aslına bakarsan. Yıllarca yaşadım orada."

İleriye doğru çabuk bir adım atıyorum. "Hindistan'ın eyaletlerinden birinde bıyıklı polis memurlarının daha fazla maaş aldıklarını okumuştum. Doğru mu bu?"

"Kuvvetle muhtemel." diyerek gülüyor Bunty.

"Kişi başı en az et tüketen ülke olduğunu da okumuştum."

"Aslında bir vejetaryen düşü bu, hayatım. *Dhal*, Hint usulü mercimek yemeği yani, yememek için kolunu dişlersin. Eee, ne zaman gidiyorsun?"

"Ya..."

Elimle ağzımı kapatıyorum hemen.

Nasıl oluyor? Ne biliyor?

Off. Yastığımın üzerinde bir Hindistan rehberi duruyor öylece. Üzerine iştirilmiş sapsarı bir yapışkan not kâğıdı da var üstelik:

Harriet'in Hindistan Seyahatinde
Hintce Konuşma Kılavuzu!

Namaste = Merhaba

Mera nam Harriet hai= Benim adım Harriet

Tayalet kaham hain = Tuvalet nerede?

Ruko! = YANGIN!

Bu konuda çok, çok, çok kötüyüm.

Toby tamamen haklı: İngiliz istihbarat teşkilatı yerine Hogwarts'tan bir mektup alma olasılığım daha yüksek. Tabii bu mektup orada çalışmayı asla düşünmememi bile söyleyen bir mektup olmazsa.

Bunty ve ben birkaç saniye birbirimize bakıyoruz.

Ardından nazikçe öksürüp avuçlarını ağzının çevresine yerleştiriyor.

"ANNABEL?" diye sesleniyor. "Canım? Bir saniyeliğine buraya gelebilir misin? Sanırım sana söylememiz gereken bir şey var."

71

Hayır. Hayır, hayır.
Bu olamaz.

Olamaz ama oluyor işte bir şekilde. *Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır HAYIR HAYIR HAYIR...*

Onca didinme, sessiz sessiz ortalarda dolanma, duygusal açıdan sarsıcı seçmeler, fotoğraf çekimleri, yalanlar, bahaneler, planlar, ağlama... Hepsisi boşa gitti.

Annabel öğrendiği anda bitecek bu iş.

Tümüyle. Daha önemli olan hiçbir şeyi gerçekleştiremeden, hiç kimseye yardım edemeden bitecek.

Oysa o kadar yaklaşmıştım ki.

"Hayır, Bunty." diye yalvarıyorum, iki elim sıkıca birbirine kenetlenmiş bir hâlde Bunty'ye doğru zıplarken. "Lütfen. Annabel'e söyleme. Bunu yapmam gerek, hayır diyecektir o, gitmem gerek, öğrenmemesi ge..."

"Neler oluyor?" diyor yüzü birdenbire bembeyaz kesilen Annabel hızla odama girerken. "İyi misiniz?"

"Açıklayabilirim." deyiveriyorum pat diye.

"Kesinlikle açıklayabilir." diyor Bunty net bir şekilde.

"Bels, hayatım, Harriet şimdi bana Türkiye'deki bu holistik şifa merkezini gösterdi." Batik boyalı cebinden üzerinde bir günbatımı resmi olan parlak bir broşür çıkarıp uzatıyor. "Tam da aranan şey gibi görünüyor ve ben gitmek istiyorum, lütfen."

Annabel gözlerini kırptırıyor. "Sen gitmek..."

"Gitmek istiyorum." diye tekrarlıyor Bunty. "Bitkisel içecekler, dağ yürüyüşleri ve meditasyon seansları olduğu yazıyor. Bu, tam da burnumda tüten şey şu anda. Ve benimle gelmeni istiyorum."

"Ama..." Annabel'in beyninin bir hamster gibi orayı burayı eşelediğini görebiliyorum aslında. "Anlayamıyorum. Ne zaman?"

"Sabah ilk iş olarak diye düşünüyorum. Gün bugün."

"Yarın mı?" Annabel'in yorgun omuzları sarkıyor. "Anne, böyle bir şey olamaz ki. İşe gitmem lazım. Tabitha. Harriet. Rin. Köpek ve kedi. Temizlenmesi gereken bir ev ve sağduyusu olmayan bir koca. Belki birkaç hafta sonra, birini bulabilirim belki tüm bunları..."

"Hayır." diyor Bunty kati bir şekilde. "Yarın sabah gidiyoruz. Erkenden. Dönüşümüz de..." Bana bir bakış atıyor. "Tarihleri unuttum, hayatım. Ne zaman demıştim?"

"Pazar." diyorum şaşkınlıkla. "Öğleden sonra."

"Bu kadar işte." Bunty gülümsüyor. "Hadi ama Bels. Eğlenceli gelmiyor mu kulağa? Sen, ben, güneş, buğday

çimeni suyu ve temiz bağırsaklar. Söz, seni yoga yapmaya zorlamayacağım, cidden."

Annabel'in yanaklarına doğru bir kızarıklık tırmanmaya başlıyor. "Ama uçuşlar..."

"Halledebilirim ben." diyor Bunty neşeli bir şekilde. "Bana bir ya da altı yıllık borcu olan pilot bir arkadaşım var. Otuz saniyemi bile almaz."

"Kalacak yer?"

"Türkiye'de tonlarca tanıdığım var. O merkezde yer bulamazsak onlardan birinden bizi misafir etmelerini rica ederim."

"Sanırım kulağa çok..."

"Çocuklar da bende." diyor babam, bir anda yanımızda belirivererek. "Hem bizimkiler hem de Japonya'dan gelen. Ha, bu arada, o şu anda mutfakta Hello Kitty şeklinde tost yapmaya çalışıyor ve çaydanlığımıza çok garip kokan bir şey koydu. Çocukların hepsi güvenilir ellerde. Gidiyor-sun."

Annabel yutkunuyor. "Ama..."

"Gidiyorsun, Annabel." Babam kolunu Annabel'in omzuna atıp ona sarılıyor. "Tartışmalarda genellikle galip gelmediğimi biliyorum ama güçlerimi biriktirdim ve şu anda Herkül'üm ben."

Kısa bir duraksama oluyor. Sonra üvey annem uff diye nefesini dışarı vererek teslim oluyor.

"Tamam." diyor, rahatlamış olduğunu kesinlikle belli eden bir ses tonuyla. "Bu durumda doktorun, veterinerin, dişçinin numarasını yazmam gerek... Yiyecek dağıtımını yeniden ayarlamalı..."

Arkasını dönüp koşarak iniyor merdivenleri. "Sarı not defterimi gören oldu mu?" diye sorarken.

Annabel gidince, şakacıktan çeneme yumruk atarken, "Şahane bir fikir!" diyerek sırtıyor babam. "Yaşlanınca çok düşünceli bir kıza dönüşeceksin sen."

Evet: Direkt cehenneme gideceğim.

Annabel'in son zamanlarda ne kadar yorgun görüldüğüne bakıldığında, aslında çoktan düşünmüş olmam gereken bir şeydi bu.

"Richard!" Annabel merdivenlerden yukarıya doğru bağılıyor. "Gel hadi, ben yokken aile için izlenecek programı hazırlamamız lazım!"

"Çünkü hiçbir şey, çıktı alınıp bir araya zımbalanmış on adet A4 kâğıdı kadar güzel hippi tarzı keyifli gevşeme zamanı diyemez." diyor babam gülümseyerek. "Tabii Comic Sans fontuyla yazılmamışsa."

Sonra o da gözden kayboluyor.

Bir kez daha doğa mı yetiştirme mi tartışması hayretler içinde bırakıyor beni: Annabel'le ben aslında ikiziz.

"Bunty." diyorum usul usul, büyükanneme büyük bir şaş-

kınlık içinde bakmak için dönerken. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Harika vakit geçireceğini söyle." diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Ve musluk suyu içme."

72

Gecenin geri kalan kısmı çılgınlar gibi geçiyor. Annabel o kadar telaşlı ki her şeyi organize edip babama, Türkiye'deyken ona ne olup bittiğini haber etmek için dört saatte bir mesaj atacağına dair söz verdiriyor, benim de toplanmakta olduğumu fark etmiyor.

O, evin içinde oraya buraya koşturup babam için farklı klasörler (çamaşır, yemek, Tabitha ve Harriet) hazırlarken ben de ihtiyaç duyabileceğim her şeyi alıp almadığımı kontrol ediyorum .

Güneş kremi: *Tamam.*

Lastik ayakkabı ve böceksavar: *Tamam.*

Uçuşan kelebeklerle dolu bir mide; hayaller, ümitler ve ilgili bilgilerle dolu bir kafa: *TAMAM.*

Örneğin, Hindistan 3.289.285 km²'lik yüz ölçümüyle dünyanın yedinci en büyük ülkesidir ve dünyanın en büyük demokrasisine sahiptir. Zenginle fakir arasında çok büyük bir fark vardır: Bir milyondan fazla Hintli milyonerken nüfusunun büyük bir çoğunluğu günde iki dolardan az bir parayla yaşar.

Hindistan, dünyanın en fazla yağmur yağan yerine, Doğu Khasi Dağları bölgesindeki bir köy olan Mawsynram'a, ev sahipliği yapar ve dünyada en fazla inek sütünün üretildiği yer de Hindistan'dır.

Yüzen bir postanesi vardır.

En heyecan verici olanı da orijinal adları sırasıyla *Moksha Patamu* ve *Chaturanga* olan Yılanlar ve Merdivenler oyunu ile satrancın Hindistan'da icat edilmiş olmasıdır.

Ayrıca, yılda 40.000 olmak üzere en yüksek cinayet oranlarından birine de sahiptir ama bu istatistik konusunda düşünmeyeceğim.

Tek söyleyeceğim şu ki Moskova'ya, Tokyo'ya ve Fas'a gitmeden hemen önce hissettiğimden bu yana bu şekilde hissetmedim.

Modellik yapmak hoşuma gidiyor ama seyahat etmeye bayılıyorum.

"Ve adı *Hindistan*'dır." diyorum Rin'e, ertesi sabah kalan son birkaç şeyi daha bavuluma tıkmaya çalışırken. "Çünkü bu, *Hindu* diye telaffuz edilen *Sindhu* kelimesinden bozma bir kelimedir. Hinduizm ülkenin ana dinidir."

"Sooo desu?" Rin tüm banyo malzemelerimi nereden çıktığı belli olmayan parlıtlı pembe bir makyaj çantasına yerleştiriyor özenle. "Başka?"

"Ondalık sistemi ve bir sayı olarak sıfır kavramını da bulmuşlardır."

Başını hayır anlamında iki yana sallıyor kuşkuyla. "Şakaları bırak."

"Ve Tac Mahal, Babür hükümdarı Şah Cihan tarafından karısı için yaptırılmıştır. Yapımı 22.000 kişi tarafından 22 yılda tamamlamış."

"Beni çok şaşırtıyor sen, Harry-chan."

"Yogayı da onlar bulmuş, canlarım." diye ekliyor Bunty, yıpranmış eski bavulu yanında, yatağının üzerinde yaslanmış olduğu yerden esneyerek. "Binlerce yıl önce."

Zaten, hiçbir ülkenin mükemmel olabileceğini sanmam.

Sırıtarak kulak tıkaçlarını çantama atıp tam zamanında *Mükemmel Bir Model Olmanın Yolları* listemi almayı hatırlayarak onu da çantama tıktırıyorum.

Ayyy. Neredeyse unutuyordum bunu.

Bu sefer, yabancı bir ülkeye uçuyor olmamın asıl nedenini *cidden* unutmamam gerekiyor.

"Rin?" diyorum, duraksayarak. "Gitmeme aldırmadığına emin misin?"

"Evet." diyor Rin sakın bir hâlde. "Ben burada mutlu Victor ve Nat ve Toby ile."

"Ve Jasper'la." diyorum muzip bir gülümsemeye. "Jasper'ı unutma."

Rin de utangaç bir şekilde gülümsüyor bana. "Jasper'ı unutmuyor ben, Harry-chan. Endişelenme sen."

"Biri seni havaalanında karşılayacak diye farz ediyorum?" diyor babam, kapıdan başını uzatarak. "Yanıt dolaysız ve dürüst bir 'evet' değilse bir sorunumuz var demektir."

Evet: Babam da tam olarak nereye gidiyor olduğumu biliyor artık.

Bunty söylemiş ona. İngiltere'de kalan ve acil bir durumda iletişim kurabileceğim birine ihtiyacım olduğunu söyledi ama bu konuda şaşırtıcı bir şekilde soğukkanlı davranıyor. Belli ki Bunty onu bugünlerde ne kadar olgunca ve bir yetişkin gibi davrandığımı konusunda ikna etmiş.

Ya böyle yapmış ya da bir kristalle hipnotize etmiş babamı.

"Beni havaalanına götürmesi için bir araba yollayacaklar ve diğer tarafta da karşılayacaklar." diyerek rahatlatıyorum babamı. "Benimle sürekli olarak ilgilenileceğine söz veririm."

Benimle kimin ilgileneneceğini bilmiyor sadece babam.

Daha sonra uğraşmam gerekecek uzun tatsız sonuçlar listeme benimle ilgilenecek olanın babamı geçen yıl kovan reklam ajansı olduğu gerçeğini de ekleyeceğim sanırım.

"Güzel." diyor babam, kollarını kavuşturarak. "Yoksa baban onlara nereye gideceklerini söyler."

"Hııı..." diyorum, bavulumun fermuarını çekip kapa-

tırken.

Aslında bunu çoktan yaptı.

Öğle yemeğinden hemen sonra Rin'le birlikte kapıdan el sallayarak Bunty'yle Annabel'i yolcu ediyoruz.

Sonra el sallayarak yine yolcu ediyoruz onları (Annabel, o yokken Tabitha olur da çok hızlı gelişirse diye babamda Tabitha'nın gelişim çizelgesinin olup olmadığını kontrol etmeye geldi).

Tam zamanında gidiyorlar.

Bunty'nin pembe vosvosu Gatwick Havaalanı'na doğru yola çıktıktan elli saniyeden kısa bir süre sonra çabucak profesyonel bir modele yakışır kıyafetlerimi giyiyorum ve beni almaya gelen büyük, siyah bir araba köşeyi dönüyor.

Çok büyük, çok siyah, çok parlak bir araba. Çok büyük ve siyah. Çok parlak.

Tamam, bu bir limuzin.

"Vayyy." diyor Rin, gözleri koskocaman açılarak. "Harry-chan, senin için şimdi büyük zaman."

"Vay canına!" diyor babam, Tabitha ellerini çırpmaya başlarken. "Sanırım bu ailenin geri kalanının kazandığından daha çok para kazanıyorsun, Harriet. Borç olarak bir beşlik alma şansım var mı acaba?"

Mavi, derli toplu bir üniforma giymiş olan şoför sessizce arabadan inip ellerini kavuşturmuş bir şekilde beni neza-

ketle beklerken hayretle gözlerimi kırpıştırıyorum.

Ardından derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirsin, Harriet.

Sen bir profesyonelsin. Özgüvenin ve tarzın var. Sağlıklı ve hazırlıklısın.

Kekliği buldun ve o şu anda ÇANTADA.

Babam kitaplarla dolu bavulumu dik çevirip şoförün bagaja koymasına yardımcı oluyor. Sonra da birdenbire aşırı sıkı bir şekilde sarılıyor bana.

“Bunu kendi başına yapmaya hazır olduğundan emin misin? Çünkü eğer hazır değilsen sadece söyle, hemen gidelim. Sorgusuz sualsiz.”

Bunu bana söylediği ilk sefer ansızın canlanıveriyor gözümde. Infinity Models ajansının küçük arka odasında oturuyorduk. Sadece babamla ben.

Hayatım ebediyen değişmeden dakikalar önce.

Evet anlamında başımı sallıyorum. Beklenmedik bir yumru gelip oturuyor boğazıma. “Evet.” diyorum hiç tereddüt etmeksizin. “Hazırım.”

Çünkü nihayet hazır olduğumu düşünüyorum.

73

Hayatım boyunca birçok kez uçağa bindim. İlk modellik seyahatimde babamla birlikte Moskova'ya uçmuştum. Tokyo'ya Bunty'yle, Fas'a Annabel'le, New York'a da Tabitha'yla (bu arada, en öne çıkan yolcu oydu kesinlikle) gitmiştim.

On iki yaşımıdayken Nat ve annesiyle birlikte Nice'e, on üçümde de Alexa tüm yolculuk boyunca başıma fıstık atarken tüm sınıf arkadaşlarımla birlikte bir tarih okul gezisi için Krakov'a uçmuştum.

Ama bu, ilk yalnız uçuşum.

Ben, 6708 kilometre, yaklaşık sekiz saat ve bir Airbus A380: Dünyanın en büyük yolcu uçağı. Boyutu iki mavi balının uzunluğuna eşit.

Ve birinci sınıfta uçuyorum.

Yatak gibi tamamen dümdüz yatan koltuklar, kablosuz bir tablet ve sanki bu deneyim için zaten yeterince heyecanlı değilmişim gibi alkolsüz içeceklerle dolu, bana özel bir minibar var birinci sınıfta.

Bu, tek başıma yaptığım ilk uçuş; ilk kez tam bir ma-

ceracı ve kâşifim ve bu seyahatin her bir saniyesinin tadını çıkarmak niyetindeyim.

Ding.

"Evet, hanımefendi?" diyor hostes zarif bir şekilde, kabin memuru çağırma düğmemi söndürürken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hoşnut bir şekilde gülümsüyorum hostese.

Hiç kimse bana daha önce *hanımefendi* diye hitap etmedi. Başımın belada olduğu anlar hariç ama bunun sayılacağını sanmam.

"Bu uçakta bulunan tüm kabloları peş peşe ekleyecek olsanız, bu kabloların Londra'dan Edinburgh'a kadar uzanacağını biliyor muydunuz?"

"Bunu bilmiyordum, hayır, hanımefendi."

Yatağa benzeyen büyük, deri koltuğa kıvrılıyorum rahat bir şekilde.

"Kanatlarının İngiltere'de, kuyruğunun İspanya'da, gövdesinin Almanya'da yapıldığını ve tüm bunların Fransa'da bir araya getirildiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır, hanımefendi."

"Peki ya Airbus A380'in üç bin valiz aldığını?"

"Evet, hanımefendi. Size yiyecek ya da içecek herhangi bir şey getirebilir miyim?"

Bunu dikkatli bir şekilde düşünüyorum. "Ne alabilirim?"

"Ne isterseniz, hanımefendi." diyerek gülümsüyor hostes. "Burası birinci sınıf. Her şey mevcut."

Birden bir mutluluk dalgası kaplıyor içimi.

Model olmak *harika*.

"O hâlde evet, lütfen." diyorum esneyerek koltuğa biraz daha sokulurken. "Sanırım her şeyden istiyorum."

Ne yazık ki hiçbirinin tadını çıkaramıyorum.

Bir bakıyorum ki uyandırılmak için nazikçe dürtülüyorum, uçak alçalıyor ve ışıklar açılıyor.

Hay...

Bu ilk yalnız uçuşum ve tüm yol boyunca uyudum. Tahminimce bu bana arkadaşına Hint satranççı oynamayı öğretirken tüm gece boyunca ayakta kalmayı öğretecektir.

"Geldik mi?" diye mırıldanıyorum; birden oturup yüzümden akmakta olan hafif sızıntıyı silip güneşliği kaldırırken. "Hindistan mı burası?"

Dışarıda sabahın ilk saatlerine ait masmavi ince bir duman var.

Uçağın havalandırması tam kapasite çalışıyor olmasına rağmen, hava sanki onu elinizde tutabilecekmişsiniz gibi sıcak ve ağır görünüyor. Tam da Tabby'nin gözleri renginde.

Ya da bir Word belgesinin W'su renginde.

Bu yoğun maviliğin altında da bir kavis çizip parıldayan sisin içinde gözden kaybolan küçücük binalar var: Kahve-

rengiler, yeşiller, turuncular, kırmızılar, maviler.

Tamamıyla renkler üzerine kurulu bir ülke.

“Hanımefendi.” diyor hostes, bana bir ıslak mendil uzatırken. “Delhi’ye hoş geldiniz.”

74

A dını Hindistan'ın ilk ve tek kadın başbakanından alan Indira Gandhi Uluslararası Havalimanı, Hindistan'ın en büyük havalimanıdır ve 2007'den bu yana iki kat büyümüş-tür. Ülkeden her yıl yirmi yedi milyon yolcu geçer.

Pasaport ve vize kontrolünden geçip bagajımı aldıktan sonra gelen yolcu salonuna doğru yürürken tüm bu yolcu-lar buradan tam da şu anda geçmeye karar vermiş olabilir-ler gibi görünüyor.

Bina tıkış tıkış.

Her türden, her yaştan ve muhtemelen her ulustan insanlarla dolu. İş adamları, turistler, yerel halk, çocuklar, gençler, yaşlılar, bebekler, adamlar, kadınlar var her tarafta.

Hepsi de ya sohbet ediyor ya kendilerine yer açmak için birilerini itekliyor ya da bavullarının üzerine oturmuş, inanılmaz derecede gösterişli olan salonun beyaz duvarla-rına yaslanıyorlar.

Gözlerimi kırıştırtarak endişeyle bakıyorum salona.

Herhangi birinin beni burada bulması nasıl mümkün olacak ki? Bütün bu karmaşa ve gürültü içinde beni bula-

bilmelerinin hiçbir yolu...

Telefonum çalmaya başlıyor.

Aaa. İşte bu sanırım.

"Alo?"

"Harriet'la mı görüşüyorum?" diyor bir kadın, çok hafif bir Hint aksanıyla. "Adım Deepika. Hindistan'daki tüm seyahatini ben koordine ediyor olacağım, dolayısıyla herhangi bir şey için endişelenmene gerek yok."

Ohh, şükürler olsun.

Elbette bağımsız ve olgun olmak, organizasyon ağacının tepesinde bulunmak hoşuma gidiyor ama dünyanın en kalabalık ikinci ülkesinin (uzmanlar, 2023'te Çin'i geçeceğine inanıyorlar) orta yerinde kaybolmamak da hoşuma gidiyor.

"Selam Deepika." diyorum samimi bir şekilde. "Çok teşekkür ederim. Burada olduğum için gerçekten, gerçekten çok mutluyum."

Gereğinden fazla mutluyum, muhtemelen.

Şimdi kalabalık, yabancı bir havalimanında süresiz olarak zor durumda kalmış değilim; çok heyecanlıyım; fiziksel olarak sakin kalabilmek için çabalıyorum.

Düzenlenmemiş, kontrolsüz zafer dansım patlak vermek üzere: Bunu hissedebiliyorum.

Belli belirsiz bir şekilde kımıldayarak başımın üzerinde duvarda asılı olan devasa heykele bakıyorum. İnanılmaz

derecede güzel bir şey: Kocaman bakır paralar arasından çeşitli zarif hareketler yapan üç boyutlu pirinç eller çıkıyor.

Bu heykelin kültürel açıdan önemli ve sanatsal açıdan kayda değer bir şey ifade ettiğinden eminim.

Bunun ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Senin de anlayış göstereceğin üzere." diye konuşmaya devam ediyor Deepika, ben omuzlarımı keyifli bir şekilde dans eder gibi titretirken. "Olabildiğince hızlı hareket etmek istiyoruz. Senin de fark etmiş olabileceğin gibi şu an Hindistan aşırı yoğun ve kaybedecek zaman yok."

"Kesinlikle." diyorum, coşkuyla kalçalarımı sallarken. "Nerede buluşalım? Dışarıda bekleyen bir araba var mı? Gelip seni bulayım mı?"

Ardından bu kadar heyecan bana biraz fazla gelmeye başladığından birkaç defa bir yandan diğer yana sekip başımı bir güvercin gibi oynatıyorum ve hafifçe kollarımı sallıyorum.

Sonunda da doğaçlama *Şu Anda Gerçekten Hindistan'da Olduğuma İnanamıyorum* dansımı bir sıçrayış ve hızlı bir dönüşle bitiriyorum.

Son evetttttt dudaklarımda sönüyor.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." diyor Deepika gülümseyerek telefonunu havaya kaldırırken. "Tam önünde duruyorum."

75

Aferin, Harriet.

Hindistan'da sadece bir buçuk saatten biraz fazla zaman geçiriyorsunuz ve bu süreçte kalçanızı çoktan organizatöre sallamış oluyorsunuz.

Bir profesyonel bu şekilde davranmaz.

En azından, profesyonel bir model böyle davranmaz. Belki İngiltere'nin en ünlü köpek şovuna getirilen köpeklerden birkaçı bu şekilde davranır.

"Sana alışman için zaman veremeyeceğime üzgünüm." diyor Deepika, saatine göz atarken. "Bu özel çekimde hiç esneklik yok ve biz geç kalıyoruz bile."

Dik bir şekilde, hızlı adımlarla, hafifçe önümden çıkışa doğru yürüyor Deepika. Garip bir biçimde kedilere özgü bir havası var: Sakin ve az çok mesafeli.

Hatta büyük bir kedi gibi görünüyor: koyu renk teni; atkuyruğu şeklinde topladığı delicesine parlak, uzun, siyah saçları; kalınca çekilmiş göz kalemi ve gümüş rengi, uzun kollu, işli, uzun bir tunik ve bol, yeşil bir pantolon *punjabi*

takımıyla.

Zafer dansı yapmaya cidden bir son vermeliyim.

"Endişelenme." diyorum içtenlikle, ona yetişmek için sekerken. "Tüm uçuş boyunca uyudum. Zerre kadar yorgun değilim."

"Mükemmel." diyor hafif bir gülümsemeyle. "Esasen dün gelebilseydin, bir sürü zamanımız olacaktı ama başlangıçtaki planlarımızın... Değiştirilmesi gerekti."

İlk başta seçmiş olduğumuz kız bacağını kırdığı için onun yerine seni buraya getirtmek zorunda kaldık son anda demenin çok nazik bir yolu bu.

Deepika cam kapıyı itip açınca soluğum kesiliyor.

Bu, yüzüne devasa bir yumruk yemek gibi bir şey. Ancak etten ve kemikten yapılmak yerine sıcak, yoğun bir havadan ve kör edici, kırk altı derece güneş ışığından yapılmış bir yumruk bu.

Bu çekim için ne demeye iki kızıl seçtiler ki?

Biber gibi kızaracağım.

Can havliyle elimi çantama atıp 50 faktör güneş kremimi ararken bunaltıcı, yoğun bir hava arasından rengi solmuş kırmızı bir arabaya doğru yönlendiriliyorum. Allahtan klimayla soğutulmuş olan arabanın arka koltuğuna oturuyoruz ve ben kızarmış alnımdan akmakta olan teri siliyorum.

"Korkarım biraz yolumuz var." diyor Deepika sakın bir

şekilde, öne doğru eğilip şoföre başını evet anlamında sallarken. “Ve tam vaktinde orada olmamız çok önemli, yoksa tüm çekim mahvolur.”

Emniyet kemerimi takıp araba yumuşak bir şekilde köseyi dönerken merakla camdan dışarıya bakıyorum. “Anlıyorum.”

Doğrusu, ben de gitmek istiyorum: Görmek istediğim yer, Hindistan; bir havaalanı otoparkı değil.

“Dolayısıyla hızlı gitmemiz gerekiyor.”

“Sorun değil.” Güneş ışığına bulanmış olan yolun iki tarafında sıra sıra dizilmiş devasa palmyelere bakıyorum.

“Hııı.” Deepika güneş gözlüklerini takıp punjabisini düzeltiyor. “Harriet, gözlerini yummak isteyebilirsin.” diyor.

Ardından da kâbus başlıyor.

76

Geçen yıl bir hız trenine binmiştim. Bu hız treni New York'taydı, adı *Kasırga*'ydı, yerden yüksekliği yirmi altı metreydi ve saatte yüz otuz yedi kilometre süratle daireler çiziyor, bir aşağıya bir yukarıya inip çıkıyordu.

Bu hız treninde geçirdiğim tüm süre boyunca öleceğimi düşünmüştüm.

Bu sefer *eminim* bundan.

Araba pastel renklerle boyanmış ve gri beton binaların gittikçe küçülüp daha düzensiz bir şekil aldığı ve havanın daha da puslanıp dumanlandığı Delhi'nin tozlu kenar mahallelerine doğru yol alırken yollar da kalabalıklaşmaya başlıyor.

Bu kalabalığın tek nedeni arabalar değil ama.

Yolda arabalar, kamyonetler, kamyonlar, TIR'lar var: Makas yaparak ilerliyor, korna çalıyor, fren yapıyor ve birdenbire şerit değiştiriyorlar. Meyvelerle, mısırlarla, fasulyelerle ve kızarmış ekmeklerle dolu el arabaları hiçbir işaret vermeksizin yolu karşıdan karşıya geçiveriyorlar birden. Kü-

çük, yeşil ve sarı triportörlerle bisikletler buldukları boşluklara rasgele fırlıyor, atik motosikletler araçların arasına dalıp çıkıyorlar.

Bir inek, bir at arabasının önünden karşıdan karşıya geçiyor salınarak. İnsanlar sokaklardan yola, korna çalan kamyonların sadece birkaç santim önüne fırlıyorlar. Üzerinde iki, üç, dört, beş kişinin —tüm ailenin— bulunduğu mobiletler trafiğe dalıyorlar: Önde kasksız küçücük bir bebek kucağa oturtulmuş, sıkıca tutuluyor.

Tepesinde on üç kişinin oturduğu ve arka tarafında da yedi kişinin ayakta durduğu bir otobüs yıldırım hızıyla geçiyor. Onu, arka tarafına iple bir kanepa bağlanmış olan bir bisiklet takip ediyor. Göze çarpan kemikleri olan büyük, beyaz, bir inek hıncahınç dolu bir araba çekiyor. Tavanına tehlikeli bir şekilde on beş koli yığılmış olan bir araba, sola doğru keskin bir dönüş yapıyor ve giderken yalpalıyor.

Biz de hızlanmaya devam ediyoruz.

Süratimiz giderek artarken fren yapıp gaz veriyoruz, kornaya basıyoruz ve birdenbire şerit değiştiriyoruz. Devasa TIR'ların, yoldaki çukurların çevresinden kavis yaparak geçiyor; hava ve arabanın camları turuncu renkli yoğun bir tozla kaplanana kadar tozu toprağı birbirine katarak ilerliyoruz.

Hiçbir kural yokmuş gibi görünüyor.

Hiçbir düzenleme yok. Yollarda çizgiler mevcut değil. Japonya'nın tam karşı kutbu gibi burası: Sanki biri bir ülkeyi

alıp tersini çevirmiş.

Sinmiş bir şekilde oturduğum arka koltuktan söyleyebileceğim kadarıyla herkes elinden geldiğince kendine yol açmaya çalışıyor ve en büyük araç kazanıyor: Bu, bizim şeridimiz üzerinden bize doğru son sürat gelen beş bin kiloluk bir TIR tarafından da kanıtlandı.

Hafifçe inleyerek ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

Hindistan'da trafik kazalarında *dakikada* bir ölüm ve dört yaralanma gerçekleşiyor: Bu da bir yılda yarım milyon insanın bir kazaya karışacağı ve bunlardan yüz bininin öleceği anlamına geliyor.

Bunlar hem istatistiki olarak hem tam manasıyla hem de hakikaten dünyanın en tehlikeli yolları.

Bu gibi anlarda, gerçekten keşke bu kadar çok şey bilmesem diye geçiriyorum içimden.

"İyi misin?" diye soruyor Deepika, güneş gözlüklerinin tepesinden bana bakarak.

Terlemiş ellerimi sımsıkı yumruk yapmışım, midem normalinden üç kat daha küçülmüş gibime geliyor ve klima tam kapasite çalışıyor olmasına rağmen, korkudan sırtımdan aşağıya doğru ter aktığını hissedebiliyorum.

Dolayısıyla, bu sorunun yanıtının *HAYIR BIRAKIN İNEYİM BIRAKIN İNEYİM BIRAKIN İNEYİM BIRAKIN İNEYİM...* Olduğunu farz etmek yerinde olur.

"Hı-hı..." diyorum, arkasına üç metrelik sivri uçlu me-

tal bir çubuk bağlanmış olan bir mobilet bize doğru hızla bir pike yapınca, bir çığlık atarak. Mobilet benim tarafımdaki camı ve yüzümü sadece iki santimle ısıtıyor.

“İyi olacağız.” diyor güven verir bir şekilde. “Bu şoför ne yaptığını *tam olarak* biliyor.”

Şoför sanki yanıt verir gibi şilte yüklü bir kamyonu altı kez korna çalıyor ve camdan dışarıya bağırarak Hintçe sert bir şeyler söylüyor.

“Hı-hı!” diyebiliyorum sadece.

Ardından da manzaraya odaklanmaya çalışıyorum.

Delhi’nin kenar mahallelerini ardımızda bırakıp kırsal bölgelere doğru yol alırken binalar giderek seyrekleşip köhneleşiyor: Sanki oyuncak ev eklentileri gibi çatısına ve yan taraflarına uyumsuz döşemeler eklenmiş olan yamuk ve solgun renkli evlere dönüşüyor.

Her yana oluklu saç ve mukavvalar yaslanmış, evlerin önüne gerilmiş olan iplerde renkli çamaşırlar asılı ve insanlar küçük sandıkların, sıraların üzerine oturmuş öğle yemeklerini yiyorlar.

Bu yapılar seyrekleşmeye başlarken, tarlalar görünmeye başlıyor: Uzun ve düz, altın sarısı ve kahverengi tarlalar. Yolun kenarında çöp ve moloz yığınları var.

Arka arkaya dizilerek uzun sıralar oluşturmuş develer, toz dumanları içinde ilerliyorlar.

Devasa bir TIR, kornasını delice çalarak bize yoldan

derhâl çekilmemizi yoksa bizi ezerek öldüreceğini ve tüm bu planın da benim ölümcül yıkımım olacağını söylüyor.

Kulaklarım sağır oldu.

Bakın ne diyeceğim.

Sanırım bu çevreyi görme işini gideceğimiz yere varınca yapacağım ben.

“E çarpı K eşittir bir bölü iki M V kare.” diye mırıldanıyorum hızla, tekrar gözlerimi yumarken. “V eşittir I R. F eşittir M V kare bölü R. P V eşittir n RT. S eşittir D bölü T.”

Hız eşittir yol bölü zaman.

Bu sonuncusu önemli: Ne kadar hızlı gidersek o kadar çabuk bitecek bu.

“Fizik formülleri.” diyor Deepika beğenerek. “Yeni bir şey daha var. Birazcık daha hızlı gitmek zorunda kalacağız korkarım, yoksa kaçıracağız. Ödevini yapmaya devam et. Vardığımızda haber edeceğim ben sana.”

Koltuğa daha çok gömülüp parmaklarımla kulaklarımı tikiyorum.

Ve elimden geldiğince tekrar yapıyorum.

77

İyi haber şu ki hayattayım.

Daha da iyi olanı; araba nihayet durup ben aşırı derecede terler ve ağızımdan solur hâlde kendimi arabadan dışarıya atana kadar önümüzdeki iki haftalık fizik tekrarımı bitirmiş olmam.

Bir parça biyoloji tekrarı da yaptım.

Bunlara ek olarak, çok zor birkaç matematik problemi çözüp sırf eğlenceli olduğu için Jasper'ın Soğuk Savaş hakkındaki A seviyesi tarih projesiyle ilgili tekrar da yaptım.

Çok verimli bir üç buçuk saatti.

Ve hayatımın şimdiye kadarki en korkunç zamanı...

“Bak, gördün mü?” diyor Deepika, ben titreyen bacaklarımla kaldırıma çöküp adrenalin seviyemin tekrar normal düzeye gelmesini beklerken. “Sapasağlamız.”

Midemin ve kafamın içini göremediği net. Ya da önümüzdeki beş yıl boyunca göreceğim beş bin kiloluk TIR'larla dolu kâbusları.

“Korkarım harekete geçmemiz gerekiyor.” yumuşak

bir şekilde, ayağa kalkmama yardımcı olmak için eğilirken. "Kulağa insafsız gelmek istemem ama..." Tekrar saatine bakıyor. "Çekimin başlamasına yirmi üç dakikamız var."

Vay canına. Yuka bile *bu kadar* dakik değildi.

Ellerim hâlâ titriyor, başım hâlâ dönüyor ama *ben bir profesyonelim ben bir profesyonelim ben bir profesyonelim...*

"Elbette." diyorum, hafifçe yalpalayarak ayağa kalkıp tamamen terli ve yapış yapış olan siyah likra kıyafetlerimi düzeltirken. "Lütfen yolu göster bana."

Dar bir arka sokaktan aşağıya doğru yürüyoruz.

Burası çok daha sessiz: Şaşaalı, ahenksiz, pejmürde ama tozlu, uçuk yeşil bir yol boyunca birbirine yaslanan görkemli ve komplike pembe, uçuk yeşil, uçuk turuncu evlerle dolu.

Eski dönemlere ait görünüyor ama inanılmaz derecede çekici bir yer.

Evet, Hindistan: Sanırım kötü bir başlangıç yaptık.

Baştan alalım hadi.

"Tam olarak neredeyiz?" diye soruyorum, dönemeçli, dar yollardan ilerlerken. Hava; çiçek, tütüsü, baharat ve — olduğu gibi söyleyeceğim— inek pisliği kokusuyla ağır ve sıcak. "Neresi burası?"

"Burası Mathura." diyor Deepika, yarım adım önüme geçerek. "*Krişna*'nın doğum yeri ve Hindistan'ın yedi kutsal

sehrinden biridir.”

“Krişna mı? Hani, Hint tanrısı Vişnu’nun sekizinci kez yeryüzüne gelişi olduğuna inanılan ve genellikle flüt çalan mavi tenli bir çocuk olarak tasvir edilen Krişna?”

Deepika hafifçe geri dönerek omzunun üzerinden bana bakıyor.

“Üçüncü sınıfta din eğitimi dersi için onunla ilgili bir proje yapmıştım.” diye açıklıyorum çabucak. “Tanrısal bir varlık seçmemiz gerekiyordu.”

Aslında bu kulağa biraz saygısızlık gibi geliyor, öyle değil mi? Derin inançlarınızın düzgün bir şekilde özetlenerek yazılı bir hâlde benim dosyamda yer alması yani. EVET.

“Evet, o.” Daha da dar olan bir arka sokağa dönüyor Deepika ve sessizce yolu tıkamakta olan kocaman bir ineğin yanından geçebilmek için ayrı yönlere gitmek zorunda kalıyoruz. “O hâlde, bugünün ne günü olduğunu da biliyor olmalısın.”

Cidden, cidden bilmiyorum. Lanet olsun sana, üçüncü sınıf projesi. A+ almış olmana rağmen, beni tamamiyle hayal kırıklığına uğrattın.

Ne yazık ki bugünün ne günü olduğunu soramayacak kadar gururluyum. Bu nedenle sanki biliyormuşum gibi başımı evet anlamında sallayıp daha sonra başka birinin daha somut bir ipucu vereceğini umuyorum.

Ani bir dönüş yapıp birden duruyor Deepika ve küçük

yeşil bir kapıyı tıklattıktan sonra iterek açıyor.

Burası yoğun baharat kokuları, renkli kıyafetler, yüksek ses ve sıcak gülümsemelerle dolu tıklım tıklım bir restoran. "Namaste!" diye bağılıyor biri, peşinden koro hâlinde "Aapka swagat hai!" "Kya chal rahaa hai?" "Aap kaise hain?" sesleri duyuluyor.

"Zaman yok." diyor Deepika net bir şekilde, nazikçe restorandan geçip saatine göz atarken. "Kusura bakmayın, çocuklar. Daha sonra."

"Ayyyy!" diye neşeyle bağılıyor genç bir adam, ben utangaç bir şekilde herkese gülümserken. "Deeps, önemli biri olunca hiç eğlenen kalmadı."

Deepika umursamaz bir şekilde hafifçe vuruyor bu genç adama.

Ardından da adımlarını sıklaştırıyor: Beni restoranın arka tarafındaki, içine bir şekilde altı kişiyi sıkıştırmayı becerdikleri, turkuaz rengine boyalı duvarları pul pul dökülen küçücük bir odaya doğru yönlendiriyor.

"Harriet olmalısın sen!" diyor bir kadın, çantamı benden alırken. "Tam zamanında!"

"Son anda yetiştin, Deepika." diyor başka bir kadın, bir fondöten paletini yüzüme yaklaştırırken. "Yetişemeyeceğini sanmıştık."

"Bu, *gelmiş geçmiş* en hızlı makyaj olacak."

Gözlerimi kırıştırtarak onlara, ardından da Peter Trout'a

bakıyorum: Üzerinde onu son gördüğümdekine gerçekten çok benzeyen ama ondan tamamen farklı bir kot ceketle duvara yaslanmış duruyor ve elinde de yazısız bir içecek kutusu tutuyor.

Bana başını evet anlamında sallayıp odadan çıkıyor.

Ona göndermiş olduğum gazlı içecek projemin herhangi bir kısmını kavradı mı diye merak etmeye başlıyorum: Hava çok sıcak ve şekerle kafein aslında daha çok su kaybetmenize neden olabilir.

“Pekâlâ.” diyor Deepika, duvardaki saate göz atıp beni bir sandalyeye doğru nazikçe iterken. “On üç dakikamız var. Başlayalım hadi.”

78

Sürprizlerden pek hoşlandığım söylenemez.

Küçük bir çocukken ödevimi dört kez yapardım: Bir kez, ne yazacağıma karar vermek için ikinci kez de imla kurallarını kontrol etmek için yapardım ödevi. Üçüncü kez, olur da yanlış yazıp her şeyi mahvedersem diye kurşun kalemle yazardım aynı ödevi.

Ancak *ondan sonra* mürekkepli kalemle geçerdim ödevimin üzerinden.

Tüm sürecin nasıl ilerleyeceğinden ve nasıl sonuçlanacağını öğrendikten sonra yani.

Bir şeyi planlarsanız hep hazırlıklı olursunuz.

Hiçbir şey istikrarınızı bozamaz.

O küçük turkuaz renkli odada sandalyeye oturmuş, kadınların çevremde telaş içinde koşuşturmasını izlerken bir sonraki adımın ne olacağına dair çoktan mantıklı bir proje hazırladım bile.

Kurşun kalemle düzgün bir şekilde yazılmış durmakta kafamda.

Önce, güzel ipek bir *sari* giydirilecek bana: Morlu, şeftali renkli ya da saçımla uyumlu olsun diye, kırmızılı, turunculu bir *sari*.

Ardından, yanaklarımı içeri çekmiş ve omuzlarımı arkaya atmış bir hâlde önünde duracak olduğum etkileyici, üç bin yıllık bir binanın önüne götürüleceğim.

Şu ana kadar her şey tıkır tıkır gitti.

İşte bu nedenle; renksiz bir kot şort ve sade bir atlet çıkardıklarında, kafamın içinde bir şey hafifçe sallanmaya başlıyor.

Yüzüme hemen hemen hiç makyaj yapmadıklarında — sadece lekelerimi kapatmaya yetecek ve gözlerimi ön plana çıkaracak kadar— ve saçlarım dağınık, dalgalı dursun diye saçımı karıştırdıklarında da beynim biraz daha sallanıyor.

Neler oluyor?

"Acele acele acele!" diye mırıldanıyor Deepika, elime bir çift rahat, beyaz spor ayakkabı tutuşturulurken. "*Hadi, çocuklar.*"

Kedi gibi bir havası yok artık Deepika'nın.

Ya da öyle bir havası olsa bile, kuyruğu seğirmeye başlıyor kesinlikle.

Bir saç fırçasını sallamakta olan stilist birkaç adım geri çekilip başını bir yana yatırmış bir hâlde beni inceliyor. "Bit-ti." diyor mutlu bir şekilde. "Allahtan sadece birazcık daha kısasın sen..."

Boğazını temizliyor.

Anlaşılan o ki ben ikinci tercih değilmişim gibi davranmak için sıkı talimat almışlar.

"Nihayet..." diyerek iç geçiriyor Deepika. "Biraz rimel sürmek ne kadar zaman alır ki?" Sonra da elimi yakalayıp beni odadan dışarıya doğru çekmeye başlıyor yeniden.

Restoran boş bu sefer.

Küçük bir televizyonun bangır bangır sesi hâlâ duyuluyor arka planda ama başka kimsecikler yok ortalarda: Ne bir garson ne gülümseyen bir yüz ne de keyifli bir yorum.

Masaların üzerinde yarısı yenilip bırakılmış birkaç kâse *dha*³⁴ ve etrafı kolaçan eden bir iki kedi var ortalıkta sadece.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama kıyamet için buraya getirildiğimi düşünüp endişelenmeye başlıyorum.

Boş sandalyelerin arasından seğirterek dışarıya sürüküyor Deepika beni. Geldiğimiz dar sokakları koşar adım geri geçiyoruz: İneklerin çevresinden koşarak geçip kaldırımlardaki çatlakların üzerinden atlıyoruz.

"Anish, Harriet!" diyor hızlıca Deepika, köşede duran bir adama. Adam başına naylon bir yağmurluk geçirmiş ve elinde kocaman bir fotoğraf makinesi var. "Harriet, Anish."

Fotoğrafçı sırtıp yağmurluğunun altından uzanarak elimi sıkıyor. "Namaste."

³⁴ Mercimek püresi şeklindeki Hint yemeği.

"*Namaste.*" diyorum tereddütle, masmavi gökyüzüne bir bakış atarak. "Yağmur mu yağacak? Gerçi hava oldukça sıcak görünüyor yağ..."

Birden kocaman bir bağırış dolduruyor havayı.

"*Bees! Unnis! Attharah!*"

Hâlâ gülümsemekte olan Anish beni yolun sonuna doğru çekiyor. "*Satrah!*" Sesler daha da yükseliyor. "*Solah! Pandrah!*"

"İyi şanslar, Harriet!" diye sesleniyor Deepika ardımızdan.

"Neler oluyor?" Hintçe bilmiyorum ama bilmeme de gerek yok: geri sayım, her dilde bir geri sayıştır işte."Ne olacak?"

"*Chaudah! Tayrah! Baarah!*"

Ses o kadar yüksek ki neredeyse acı veriyor insana: Gök gürültüsü gibi yarıyor havayı.

"*Gyaarah! Das!*"

"Göreceksin!" diye bağırıyor Anish. "Sadece katıl onlara!"

Sonra da —yüzünde kocaman coşkulu bir gülümsemeyle— beni hayatımda gördüğüm en büyük kalabalığın doldurduğu geniş bir yola çekip götürüyor. On binlerce insan var: Aralarında en ufak bir boşluk bile olmadan, birbirlerini ite kaka ilerliyorlar.

Bağırıyor, alkış tutuyor, ellerini havaya açıyor, ağızları

kulaklarında gülümsüyorlar.

"Nau! Aath!" diye avazları çıktığı kadar bağıyorlar.
"Saat! Che! Paanch!"

"Anlamıyorum." diye bağıyorum, Anish şeffaf yağmurluğunu hem kendi hem de makinesi üzerine iyice çerkerken kolunu yakalayarak. (*"Chaar! Teen!"*) *"Ne yapmamı istiyorsun?"*

"Tadını çıkar!" diye sesleniyor o da.

"Do! Ek! SHUNYAAAAAAA!"

Güçlü bir coşku çığlığı eşliğinde devasa bir patlama oluyor.

Ve renkler havada uçuşuyor.

79

Yanılmışım.

Ne kadar çok olursa olsun, hiçbir miktardaki taslak beni buna *asla* hazırlayamazdı.

Yüzlerce neon renkli toz patlamaları yaşanıyor aklınıza gelebilecek her yönde: Canlı kırmızılar, neon maviler, floresan sarılar, fosforlu pembeler. Havada patlayıp göz alıcı bulutlar oluşturuyor ve sonra insanların üzerine yağıyorlar: Herkesi renklere boyuyorlar.

Sevinç çıgıllarıyla birlikte insanlar avuç dolusu turuncu ve mor boya alıp bunları birbirlerine atıyorlar: Neşeden havalara uçarak, bu boyaları birbirlerinin burunlarına, alınlarına, boyunlarına ve kollarına sürüyorlar.

Pırıl pırıl parlayan, canlı renklerde su topları patlıyor havada; tepemizden yeşiller, pembeler yağıyor; sol yanıma çivit mavisi ve kobalt mavisi bir duman birikiyor; eflatun ve fuşya sağ taraftan geliyor.

Açık maviler, bebek pembeleri, limon yeşilleri, nane yeşilleri, bordolar, lacivertler var dört bir yanda.

Altın sarıları, sarılar, gümüş renkleri.

Jasper haklıymış: Var olduğunu sandığımdan da çok daha fazla renk görebiliyorum.

Bunun fiziksel ya da bilimsel olarak mümkün olmadığını biliyorum ama sanırım gökkuşağının ucunu buldum.

“Harriet!” diye sesleniyor Anish, şu anda çok da münasip olmuş olan yağmurluğunun altından devasa makinesini hâlâ bana doğru tutarken. “Bir şey yap!”

Çabucak silkelenip kendime geliyorum.

Modellik yapmak için buradayım; gökkuşağı rengine bürünmüş olan gökyüzüne gözlerimi dikip nasıl olur da eski Hindu Renk Festivali olan *Holi*’yi unutturum diye şaşırmak için değil.

Ancak farkına varıyorum ki *modellliğini* yapacağım hiçbir şey yok. Ürünüm nerede? Hangi gazlı içeceği sattırmaya çalışmam bekleniyor? Bana söylenmeden ya da gösterilmeden, ne mesajı vereceğimi ya da bu mesajı kime vereceğimi nereden bilebilirim ki?

Niye kimse bana bilgi vermedi?

Aklıma gelen ilk pozisyonu alıyorum hemen: Çene yukarıda, boyun dik, vücut hafifçe yana dönmüş. Odaklanıp elimi kalçama koyuyor ve gözlerimi kısarak fotoğraf makinesine bakıyorum.

Kalabalık şarkı söyleyip bağırarak beni itip dururken ben çaresizce poz vermeye çalışıyorum.

“Hayır!” diye bağırıyor Anish, bir elini ağzına götür-

rek.

Onu kalabalığın arasından zar zor duyabiliyorum. “Hayır mı?”

“Hayır! Bu, moda değil, Harriet! Poz verilmesini istemiyoruz! Surat asmak yok! Tavır yok! Gevşe ve eğlen sadece!”

Endişeyle yutkunuyorum. Poz vermek yok demek? Sormurtmak yok? Tavır yok?

Gevşe ve eğlen?

Benimle alay mı ediyorlar? Son on beş ayda öğrendiğim her şeyi kaldırıp pencereden atmamı mı istiyorlar?

Kalabalık çevremde sevinçten çılgınlık atarken omuzlarımı gevşetip en esrarengiz ifademi takınarak makineye doğru tekrar bakmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

“Hayır!” diye tekrar sesleniyor Anish.

Makineye tam dönerek kocaman gülümsemeyi deniyorum.

“Hayır!”

Yeşil saçlı; pembelere, sarılara boyanmış yabancı biri birden kolunu omzuma atıyor. “BUGÜN SEVGİYİ VE HAYATI KUTLUYORUZ!” diye bağırıyor kulağıma. “ŞİMDİ HEPLİMİZ TÜM RENKLERİZ!”

Yanımda çok fazla renk barındıran bir toz boya patlaması daha olunca gözlerimi kırıştıyorum.

"*Dekho!*" diye bağıyor başka biri mutlu bir şekilde.

"Bu senin için!" diye bağıyor bir kız yüzünde bir gülümsemeyle, bir avuç boyayı yanağıma sürerken. "Sana sarı hediye ediyorum!"

"Ve mavi!" diye bağıyor bir çocuk, bana mavi boya atarken.

"Turuncu!" Alnıma sürülüyor bu.

"Yeşil ve kırmızı!" Bunlar da saçlarıma.

Kalın, renkli bir boya ve toz tabakasına bulanıyorum hızla. Tüm hayatım boyunca hiç bu kadar pasaklı ya da denetimsiz olmamış; konfor alanımın dışına hiç bu kadar çıkmamış ya da bir modele bundan daha az benzememiştim.

Hiç bu kadar renkli olmamıştım.

Gözlerimi kırptırarak kahkahalar atmaya başlıyorum.

"Evet, Harriet!" diye bağıyor Anish, havada pembe-ler, sarılar çiçekler gibi patlarken. "*Tadını çıkar! Koyver gitsin!*"

Koyver gitsin. Koyver gitsin. Koyver gitsin, Harriet.

Nasıl, bilemiyorum... Göze alamam... Ne olur ya ben... Peki ya planlarım, listelerim, taslaklarım, kafamdaki şu kutu...

Aman ya!

Bir haykırışla birlikte başımı geri atıp kollarımı iki yana açıyorum. Gözlerimi açıp tepemde havai fişekler gibi patlamakta olan renklere bakıyorum.

Koyver gitsin, Harriet.

En sonunda da koyveriyorum gidiyor.

80

Ne kadar süre çekim yaptığımızı bilemiyorum. Dört bir yanda patlayan renkler ve dört bir taraftan gelen müzikle beraber ben de kahkahalar atıp dans ediyorum, fırıl fırıl dönüyorum ve etrafa boyalar atıyorum. Anish kolumu yakalayınca kadar yabancılarla birlikte tutarsızca şarkılar söyleyip rasgele insanlara sarılıyorum.

"Gitmemiz lazım!" diye bağıyor kulağıma Anish. *"Muhteşemdi!"*

Doğrusu, Anish'in orada olduğunu bile unutmuştum: Fotoğraf makinesi, modellik işi kavramları ya da binlerce pound karşılığında buraya gelmek için binlerce kilometre uçmuş olduğum gerçeği tamamiyle eriyip gitmişti.

Bu çekim için çabalamamıştım ama şu ana kadar yaptığım en iyi çekim bu oldu.

"Harikaydı!" diye bağıyorum, Anish'in peşinden nefes nefese kalmış bir şekilde giderek kalabalıktan çıkarken. Yüzüme yapışmış olan parlak turuncu ve yeşil saç tellerine bakacak olursak da fazlaca gelişmiş bir Umpa Lumpa³⁵ gibi

35 İngiliz yazar Roald Dahl tarafından yazılan *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* (*Charlie and the Chocolate Factory*) kitabında, fabrikada çalışan insanımsı cüce yaratıklar. (ç. n.)

görünüyorum.

“Seni bilgilendirecek zamanımız olmadı, kusura bakma.” diyerek gülümsüyor hafifçe, bir yandan da yağmurluğunu çıkarıyor. “Acele etmemiz gerekiyordu, yoksa...”

Ardımızdaki kalabalığı işaret ediyor.

Hâlâ coşkulu, renkli duman ve toz boya patlamaları oluyor ara ara ama boyalar birbirine karışıp kahverengiye, hakiye dönmeye; orada bulunan herkes de darmadağın ve pejmürde görünmeye başlıyor.

Hâlâ çok eğleniyor olmalarına rağmen, bu olayı fotoğraflayabilmek için gerçekten dar zaman varmış.

“Sormamda sakınca yoksa...” diyorum nazik bir şekilde, sarı boya içinde kalmış elimi alnıma sürünce, elimin pembeye dönüşmesini izlerken. “Bütün bunların gazlı içeceklerle ne alâkası var?”

“Bir fikrim yok.” diyerek gülüyor Anish. “Bana verilen talimat, model *Holi*’de eğlenirken onu fotoğraflamam ve bunu olabildiğince renkli bir şekilde yapmamdı. En tepedeki yaratıcı kişiler dâhiyane görüşlerini bizimle paylaşacaklardır daha sonra belki.”

Ajansa verdiğim projeye göre, nizami bir şişe asitli içekte on altı küp şeker bulunur. Bu ikisinin ne alakası var anlayamıyorum.

Tabii...

“Senden bir iyilik rica edebilir miyim?” diyorum, parlak

mor bir iz bırakarak Anish'in ardından geldiğimiz dar sokakları gerisin geriye yürürken. "Acaba çektiğin fotoğraflardan birkaç tanesini telefonuma gönderebilir misin? Sadece kullanmayacaklarını, gözlerimin kapalı çıktığı fotoğrafları yani. Söz, herkesle paylaşmayacağım bu fotoğrafları."

Evet, bu doğru: Başka bir fikrim var.

Bu fikir çok saçma ama kaybedecek bir şey yok ki diye hissediyorum birden.

"Elbette." diyor Anish, ardımızda sesler havaya karışırken. "Molaya ihtiyacın var mı yoksa çekime devam edebilir miyiz? Bu pozitif enerjiyi hiç kaybetmek istemem doğrusu."

Evet der gibi başımı sallıyorum, her ne kadar bundan daha mutlu olabileceğimden emin olmasam da.

Devasa yıldızlar patladıklarında, güneşimizin on milyar yılda açığa çıkaracağından daha büyük bir enerji ortaya çıkarırlar birkaç saniye içinde. Yıldızların ortaya çıkaracağı bu enerji bile şu anda benim yaydığım mutluluğun yanında *hiçbir şey* kalır.

"Devam edelim hadi." diyorum kesin bir tavırla. "Temizlenmem gerekiyor mu önce?"

Anish gülmeye başlıyor.

Gülüyor, gülüyor; sonra dar bir köşeyi dönüp dolambaçlı bir yola giriyor ve tüm bu süre boyunca da gülmeye devam ediyor.

"Yok ya." diyerek gülmeye devam ediyor, son köşeyi

de dönerken. "O iş de bizde bence."

Bu, donup kaldığım an işte.

Çünkü önümüzde hoş bir avlu ve büyük bir grup insan var. Deepika ve stilistler avlunun bir kenarında havlular, bezler ve saç fırçalarıyla meşguller. Peter Trout ise avlunun diğer tarafında gözlerini dikmiş telefonuna bakıyor.

Avlunun ortasında da yani, kör bile olsanız göreceğiniz yerde şimdiye kadar görmüş olduğum en güzel, en büyülü şey duruyor.

Bu, bir tekboynuzdan da daha güzel bir şey. Bir gökkuşağından, kayan bir milyon yıldızdan da daha iyi.

Kocaman bir fil bu.

81

Yanılmışım: Daha mutlu olabilirmişim işte.
Hem nihayetinde böyle bir şeyin olacağını da *biliyordum*.

Önce minik, beyaz kedicik Barry vardı. Peşinden, sinirli ahtapot Charlie. Sonra minik domuzcuk Francis ve sürüsü-ne bereket yılan. (Onlara isim vermediğim için kötü hissediyorum kendimi şimdi.)

Ardından da maymun Richard ve deve Zahara.

Bir hayvanla çalıştığım her seferinde, çalıştığım hayvan daha da büyüdü. Bir sonraki çekimimde bana bir çeşit dalış giysisi giydirip mavi bir balinanın sırtında eve dönmemi isteyecekler. "Hayvanlarla bir yakınlığın olduğunu duyduk." diyor Peter Trout sert bir şekilde. "Yakınlık doğru kelime mi?"

Gözlerimi dikip file bakıyorum. Tepeden tırnağa boyanmış: Boyayla renkli desenler —pembe ve sarı çiçekler, yeşil sarmallar, detaylı mavi çerçeveler ve turuncu benekler— çizilmiş üzerine ama saçma sapan ya da palyaço gibi görünmüyor.

Aksine; büyük, gri bir büyücünün bilge, nazik, son de-

rece akıllı gözleriyle makyajının altından sabit bir şekilde bana bakıp kocaman kulaklarını sallıyor fil.

Kara hayvanları içinde en büyük beyine sahip olanı file'dir. Filler insanların vücut dilini anlayabilir ve farklı dilleri ayırabilir; hatta insan seslerini taklit edebilir. (Hatta bir tanesi Korece beş kelime söyleyebiliyormuş.)

Filler empati kurmalarıyla ünlüdür: Stres altında olduklarında birbirlerini hortumlarıyla okşayarak rahatlatırlar ve seksen yıla kadar hatırlarlar öğrendiklerini.

Çiçek boyadıkları da bilinir.

Ve yas tutarlar.

Sevdikleri fil öldüğünde, yas tutarak ve onu gömmeye çalışarak saatlerce o hayvanın yanında kalırlar. Hatta böyle bir sahne *National Geographic* tarafından fotoğraflanmıştır: Bir fil, elveda demek için göçüp giden file yavaşça hortumuyla sarılıp tam bir gün boyunca da o şekilde kalmıştır.

Fillerin beyinde, insan beyinde bulunandan üç kat fazla nöron bulunur ve ayrıca, epeyce çok insandan da kayda değer ölçüde fazla merhamete ve nezakete sahiptirler.

Dünyanın en iyi hayvanlarıdır filler.

Ve sanırım çalışırken gözyaşlarına boğulmak üzereyim bir kez daha.

"Bu..." Öne doğru birkaç adım atıp yutkunuyorum.
"Acaba... Nasıl..."

Görünmez bir iple file doğru çekiliyor olduğumu his-

sediyorum. Çevremdeki herkes bir bir kayboluyor yavaşça: Sadece ikimiz kalıyoruz.

"Adı Manisha." diyor Deepika ardımdan bir yerden. "Sanskritçede *bilgelik* anlamına gelir. Manisha, Mathura yakınlarındaki bir yabani hayat barınağından. Her yıl Holi Festivali için boyanır, yalnızca bu çekim için değil yani. Bu, onu rahatsız etmez."

Midemdeki tüm gerginlik bir anda uçup gidiyor.

Bir barınakta yaşıyor demek.

Çoktan kurtarmışlar onu ve mutsuz ya da stresli değil. Dolayısıyla benim de kendimi suçlu hissetmem ya da ne bileyim, gidip Hindistan'ın ovalarında onunla sonsuza dek yaşayabileyim diye ikimiz için bir kaçış planı hazırlamam gerekmiyor.

Bu, her ne kadar cazip bir fikir olsa da...

"Yani bunu satın almana gerek yok." diye ekliyor Peter Trout. "Netleştirelim."

Kıpkırmızı oluyorum. Wilbur, onlara maymun Richard'la dört yılını anlatmış olmalı.

"Yaklaş ona." diyor Deepika sevgi dolu bir şekilde ve ben son birkaç dakikadır elimi uzatmış, öylece duruyor olduğumun farkına varıyorum.

Yavaş yavaş, küçücük adımlarla ilerliyorum öne doğru.

Korktuğumdan böyle yapmıyorum ama hiç bu kadar az korkmamıştım daha önce. Birinci Elizabeth nasıl tüm

kraliçelerin kraliçesiye bu fil de tüm hayvanların soylu lideri çünkü. Saygımı ve tevazumu hak ediyor Manisha.

Manisha hafifçe homurdanır gibi bir ses çıkarıp ona doğru yanaşmamı sakın bir şekilde izliyor.

Derin bir nefes alıp biraz daha yanaşıyorum ona.

Bunun gerçekleşmek üzere olduğuna inanamaz bir hâlde gözlerimi kapatıyorum.

Ardından da elimi uzatıp yan tarafına dokunuyorum.

Cildi sıcak, kuru, buruşuk ve hafifçe tüylü. Birden, yanağımı ona dayamak ve kollarımla onu sıkıca sarmak istiyorum.

Öyle de yapıyorum.

Hiç tereddüt etmeden file sarılıyorum.

Ben gözlerimi açarken Manisha tekrar hafif bir homurtu çıkarıp ağırlığını diğer tarafa veriyor belli belirsiz bir şekilde. Sonra da hortumunu uzatıp atletimin etek ucunu yakalıyor ve ağzına götürmeye çalışıyor.

Birden karnım açığa çıkınca, bir kahkaha atarak bağırıyorum. "Hey!"

Nazik bir şekilde tişörtümü geri çekip Manisha'nın yüzünü okşuyorum, o yiyecek başka bir şey bulmak için hortumuyla geri kalan kısmımı yoklarken.

"Tam 100.000 kas var onda, biliyorsun." diyorum, o hortumunu nazik bir biçimde omzumdan yukarı doğru çıkarıp boynumu gıdıklamaya başlarken. "Gerçi, sen bir Afri-

ka filinden ziyade bir Asya fili olduğun için bir şeyi kaldırırken onu hortumunun ucuyla sıkıştırman değil, hortumunu onun çevresine dolaman gerekir.”

Manisha, hafif bir puflamayla tekrar oynatıyor kulaklarını.

Sonra, arkamdan bir yerden biri Hintçe bir şeyler söylüyor ve Manisha orada olduğunu daha önce fark etmemiş olduğum su dolu bir kovaya doğru uzanıyor hortumuyla.

“Ne yapıyors...”

Yine hafif bir homurtuyla birlikte, Manisha hortumunu yavaşça kovadan çıkarıyor.

“Aaa...” diyorum, Manisha hortumunu havaya kaldırırken ve Anish’in niye güldüğünü nihayet anlıyorum. “Aaaa!”

Ve Manisha su püskürtmeye başlıyor.

82

Her birimiz günde ortalama dokuz buçuk dakika duş alırız.

İstatistiksel olarak haftada sekiz kere duş aldığımız düşünülüğünde, her yıl duşta 65,9 saat ya da yaklaşık olarak üç gün geçiririz.

Bu da ortalama hayatımızın altı ayını duşta geçiriyor olduğumuz anlamına gelir.

Milyonlarca yıl yaşasam da Manisha sayesinde aldığım duş süresini geçemem.

Manisha'nın havaya püskürttüğü su iri tanecikler hâlinde başıma düştüğünden nefes alamaz, konuşamaz ve göremezken kıkır kıkır gülmeye başlıyorum. Manisha hortumunu ikinci, üçüncü ve dördüncü kez kovaya daldırırken de kahkahalarım giderek yükseliyor.

Dört bir tarafı su ve renkler basıyor.

Su ve boya saçlarımdan damlayıp gözüme giriyor, yüzümden aşağıya doğru akıyor. Oradan boynuma ve bacaklarıma ulaşıyor. Geçtiğimiz saat içinde üstüme başıma yerleşip kuruyan toz ve boya, akıp gidiyor üzerimden: Kır-

mızılar, yeşiller, morlar, sarılar ve kahverengiler sağanak olmuş, sarmal kademeler hâlinde akıyor üzerimden.

Ve yeni en iyi arkadaşım da durum aynı.

Hâlâ kahkahalar atarken yere eğilip avucuma su alıyorum. Sonra da büyük bir enerjiyle tekrar tekrar her ikimizin de üzerine savuruyorum.

Sonunda su berrak bir şekilde akmaya başlayınca duruyorum.

Tüm grup, tam olarak başlangıçta duruyor olduğu yerde duruyor hâlâ: Tam bir sessizlik içinde beni izliyorlar.

Beceriksizce boğazımı temizliyorum.

Yine yapacağımı yaptım, öyle değil mi?

Dikkatim dağılmadan modellik yapmayı becerebilecek miyim bir gün acaba?

"İlâ..." diyorum çabucak, çoktan makinesini eline almış, yağmurluğunun altında sabırla beklemekte olan Anish'e. Zavallı adamcağızın benim durmamı bekliyor olduğu açık. "Çok özür dilerim. Nerede durmamı istersin?"

Deepika gülmeye başlıyor ve Peter Trout bir eliyle yüzünü kapatıyor.

"Bitirdik." diyerek sırtıyor Anish. "Tam nokta atışıydı, Harriet."

İşte o anda da yaklaşmakta olduğunu anlamadığım son iki şeyin de farkına varıyorum:

a) Bu, file oynamam için ayrılmış bir zaman değildi.

Ve...

b) Bütün bu süre boyunca çekim yaptılar.

83

İş tamamen bitti.

Anlaşılan, reklam için iki farklı çekime ihtiyaçları varmış sadece ve her iki çekimi de çoktan yaptılar.

Bu da Hindistan'a indikten sonraki altı saat içinde buraya ne için getirildiysem onu tam anlamıyla yaptığım anlamına geliyor.

Hiçbir şeyi kırmadan, hiçbir şeyi harap etmeden, düşmeden, kovulmadan ya da kampanyayı yanlışlıkla yerel bir gazeteye sızdırıp mahvetmeden.

Bugün ilklerin *günü* sanırım.

Duygusal bir şekilde vedalaşıyorum Manisha'yla.

Burnuna nazikçe bir öpücük kondurup onu tekrar ziyaret edeceğime söz veriyorum. Burayı hakkını vererek görmek için buraya bir daha gelmemem mümkün değil.

Sonra, restoranın başka bir odasına götürülüyorum. Orada bir filin hortumundan değil de bir su hortumundan çıkan soğuk suyu üzerime tutarak nezaketsizce yıkıyorlar beni.

Şu kadarını söylemek yeter ki bu çok daha az eğlenceliydi.

“İşte.” diyor Deepika, ben sonunda temiz ve kuru bir hâlde, tüylü bir havluya sarınmış olarak çıkıp siyah likra kıyafetlerimi almak için uzanırken. “Bunlar bizden sana bu kadar muhteşem bir iş çıkardığın için küçük bir hediye.”

Bana hâlâ gün ışığından kaynaklanan sıcaklığını koruyan bir sürü kıyafet uzatıyor.

Üzeri bir sürü sarı ve pembe desenlerle bezeli, ağı tam diz hizasında olan, canlı turuncu, bol bir pantolon ve etek ucuna turuncu küçük filler işlenmiş olan, pamuklu kumaştan yapılmış kırmızı bir tunik veriyor bana.

Birden bir minnetle doluyor içim.

Şükürler olsun ki şu sıkıcı, terli, likra kıyafetleri tekrar giymek zorunda değilim: Benim için doğru kıyafetler değil, işte.

Benim için bir kez bile doğru kıyafetler olmuş olduklarından da emin değilim.

Üstelik, peş peşe dört kez giydim bu kıyafetleri ve kokmaya başladılar sanırım.

Mutlu bir şekilde rahat, canlı renklerdeki bu kıyafeti üzerime geçiriyorum ve aynanın karşısında durup kendime bakıyorum. Daha iyi bunlar. Çok daha havadar, çok daha hafif, çok daha ben gibi.

Rengârenk, uçan bir sincap gibi görünüyorum.

"Delhi'ye geri dönmeye hazır mısınız?" diye soruyor Deepika nazikçe. "Söz, bu sefer *birazcık* yavaş gideceğiz. Çok daha yavaş değil, çünkü o zaman bize toslayıp yoldan atarlar bizi."

Çalan telefonumu hemen çantamdan çıkarıyorum.

Ardından da bilinmeyen bir numaradan gelen mesajın eklentisine tıklıyorum.

Bu, benim bir fotoğrafım.

Avuçlarımı açmış, ellerimi başımın üstüne havaya kaldırmışım; gözlerim kapalı ve yüzüm kendimde şu ana kadar görmüş olduğum en geniş, en hakiki gülümsemeyle ısıltılı parlıyor.

Çevremde, havaya zıplayan ve sessizce bağırان insanlar var ve her yer rengârenk. Yüzümden boyalar akıyor, toz boyalar hafifçe saçlarıma değerek bir duman hâlinde başımın üzerine doğru havaya yükseliyor.

Bunun modellikle ilgili diğer fotoğraflarımla hiçbir alakası yok: Modellik yapıyormuşum gibi görünmüyor hiç.

Bu, tamamen farklı bir şey.

Sonsuza kadar ölümsüzleştirilmiş olan geçici bir an bu fotoğraftaki.

"Şey..." diyorum, telefonumu sıkıca tutarak. "Delhi'ye kaç araba gidecek?"

"İki." diyor Deepika, başıyla yolun karşı tarafını işaret ederek. "Bizimki ve o."

Yolun karşı tarafında, park etmiş kocaman bir cip duruyor.

Büyük tekerlekleri, yüksek koltukları, kalın camları ve esasen çarpmalara imkân veren türden bir tamponu olan gümüş rengi bir cip bu. Herhangi bir suretle yoldaki en büyük araç değil elbette ama yoldaki en küçük araç da değil.

Ve arka koltuğunda da Peter Trout oturuyor: Gazete okuyor ve hepimizi tamamen yok sayıyor.

“Benim o araçla gelmemim bir mahzuru var mı?” diyorum olabildiğince kibar bir şekilde. “Değişiklik olsun diye... Manzara açısından?”

Ve hayli daha az cana yakın bir yol arkadaşım olacak belki de.

“Neden olmasın.” diyerek evet anlamında başına sallıyor Deepika. “Her iki arabada da bir hayli yer var.”

Gülümseyip Deepika’ya hızlıca sarılıp tüm yardımları için bolca teşekkür ediyorum. Sonra da telefonumu hâlâ sıkıca tutarak ve sahip olduğumu hiç bilmediğim bir özgüvenle sağlam adımlar atarak cipe doğru ilerliyorum.

Yapacağım şeyin işe yarama ihtimali neredeyse sıfır ama yine de bir deneyeceğim.

Hadi, Harriet’in Masalımsı Mutluluk Planı başlasın.

84

Bilimadamları, geleneksel olarak düşünölenin aksine yüz ifadelerinin altı temel duyguyu yansıtmakla kalmadığına inanırlar; *yirmi bir* yüz ifademiz vardır.

Yüz ifadelerinin yansıttığı en temel iki duygu, mutluluk ve üzüntüdür.

Sonra korku, şaşkınlık, dehşet ve nefret olmak üzere diğer duygular gelir.

Gerisi birazcık daha karmaşık ve inceliklidir: Üzüntülü bir şekilde korku dolu, mutlu bir şekilde öğrenmiş, öğrenmiş bir şekilde şaşkın, kızgın, öfkeyle öğrenmiş ve benzeri.

Ben cipin arka kapısını açıp yüzümde neşeli bir gülümsemeyle Peter Trout'un yanına süzölürken onun yüzünün *tam olarak* hangi duyguyu yansıttığını anlamak zor.

Ama bu ifade, son sıraladığım duygulardan birkaç tanesinin bir bileşimi muhtemelen.

Ve ilk bahsettiğim duygu olmadığı da kesin.

"Sen..." diye iç geçiriyor, ben kapıyı kapatıp çantamı iyice kucağıma yerleştirirken.

"Ben..." diyorum, emniyet kemerimi bağlarken. "Merhaba, tekrar."

Ofluyor. "Ne istiyorsun?"

Bunun nasıl gideceği konusunda öyle büyük yanılsamalar içinde değilim, bu arada. Reklamcılıkta son sözün *her zaman* müşteride olduğunu ve sadece, Peter Trout'un ne istediğinden ya da istemediğinden bağımsız olarak, son dakikada Hannah'nın yerine geçmek için seçilmemin ona yeterince benzememden kaynaklanması dolayısıyla burada bulunduğumu biliyorum zaten.

Bu adamın ilk tercihi değildim kesinlikle.

Ya da ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci veya altıncı tercihi.

Onun yüz altmış metre yakınına yaklaşmama izin verilmiş olması bile oldukça şaşırtıcı bir şey.

Ama bugün sürprizlerle dolu bir gün.

"Sadece *iki çift* laf etmek istiyorum sizinle." diyorum yapabildiğim kadar canlı bir şekilde. Kontak açılıyor ve şoför devasa cipin direksiyonunu kaldırımdan yola doğru çevirmeye başlıyor. "Uygun mu?"

"Bir şey bana, uygun olmasa bile konuşmaya devam edeceğini söylüyor."

Peter Trout'a gülümsüyorum. *Ah, şüphesiz konuşacağım.*

"Biliyor muydunuz?" diyorum, cip ana yola doğru yol alırken. "Şekerli gazlı içecekler sağlığınıza için *tütün* kadar

zararlıdır?”

Peter Trout kaşlarını çatıyor. “Elbette biliyorum. Müşterim, bir gazlı içecek firması.”

“Peki ya aşırı derecede *diyet* meşrubat içenlerin belleğinin sadece on yıl sonra yüzde yetmiş oranında kalınlaştığının ispatlandığını biliyor muydunuz?”

“Evet.” Trout, cipin kapısını açıp beni aşağıya itmesinin uyandıracak yankıları hesaplıyor gibi görünüyor. “İster inan, ister inanma ama istatistiklere ulaşabilen tek kişi sen değilsin, kar tanesi.”

“Elbette.” diyorum çok daha uysal bir şekilde. *Bu fırsatı boşa harcama, Harriet.* “Ama on bir yaş altındaki çocukların yüzde kırk birinin günde bir kutudan fazla gazlı içecek tükettiklerini de biliyor muydunuz?”

“Off, Allah aşkına ya...” diye homurdanıyor. “Başladın yine. Bu ah çok sevimli, her şeyi de biliyor tavırların bende işe yaramıyor, biliyorsun. Bu şaşkın, acayip davranışın başkalarını cezbedebilir belki ama ben bunu son derece sıkıcı buluyorum. Beğenecek birine sakla bunu.”

Başımı kaldırıp yukarı doğru bakıyorum ve neşeli bir şekilde gülümsüyorum.

Söylediği kelimeleri duydum ama bunların hiçbirini aslında anlamadım: Çantamın altından bir mesaj yolluyordum.

“Günde tüketilen üç kutu gazlı içekte bulunan şe-

kerin kalp hastalığı riskini *üç katına çıkarabileceğini* biliyor muydunuz peki?" diye devam ediyorum, telefonum titreşirken. "Korkunç değil mi bu?"

Sonra bakışlarımı aşağıya doğru kaydırıyorum.

Evet: Anında yanıt geldi, aynen tahmin ettiğim gibi.

"*Bilgine.*" diye çıkışıyor Peter Trout. "Yanlışı yoldasın. Yepyeni bir meşrubatın reklamını yapıyoruz ve bu meşrubatta *hiç şeker yok.*"

"Ya, *gerçekten* mi?" diyorum, çantamın altından yeni bir mesaj yazarken. "Ama aspartam, sakarin, sukraloz gibi yapay tatlandırıcılar için ne dediklerini..."

"Bu meşrubatta bunların hiçbirisi de yok."

Telefonumda bir titreşim daha oluyor ve ben de yine bakışlarımı aşağıya çevirip bir mesaj daha yazıyorum.

"Yaa. Peki ama ya diğer katkı maddeleri? Size vermiş olduğum projeye bakarsanız, sanırım diyabet hatta kanser gibi sağlık riskleri olduğunu..."

"Anlamıyor musun?" Peter Trout beni boğazlamaya hazırmış gibi görünüyor. "Bu içeceğin *olayı* bu. Hiç katkı maddesi, hiçbir tür şeker, hiçbir şey yok. Yüzde yüz doğal ve bu nedenle de senin için iyi."

Arkasına yaslanıyor. "Bu yolculuğun geri kalan kısmını huzur içinde geçirebilirsek *inanılmaz derecede* memnun olurum."

Sırtıp çantamın altından bir mesaj daha yolluyorum.

Sonra da kalbim güm güm atarak camdan dışarıya bakıp önümden hızla akan manzarayı izliyorum. Yollar hâlâ karman çorman, hâlâ çok hızlı gidiyoruz ama bu sefer bir şekilde güven duyuyorum şoföre.

Belki de gerçekten koyvermeyi öğreniyorum sonunda.

Bir saat sonra, uzun bir sıra daha oluşturmuş develerin yanından vınlarak geçerken kucağımda bir kez daha bir titreşim hissedip telefonumu elime alıyorum.

Fotoğrafım ustalıkla düzenlenmiş: Renkler yoğunlaştırılmış, odak yakınlaştırılmış ve yeniden boyutlandırılmış. Böylelikle, ben fotoğrafın hafifçe yan tarafında kalmışım.

Ve bir kolumun altında kalan boşlukta da mükemmel bir şekilde fotoşoplanmış harflerle şöyle yazıyor:

EK RENKLENDİRME YAPILMAMIŞTIR

Gülüp fotoğrafımı Trout'a doğru uzatıyorum.

"Reklam sloganı olarak buna ne dersiniz?" diyorum masumca, kalbim tekrar güm güm atarken. "Hoş değil mi sizce de?"

Peter Trout sessizce fotoğrafıma bakıyor.

"Hımm..." diyor işkence gibi gelen uzun bir sessizlikten sonra. "Güzel."

Telefonum tekrar çalıyor.

Yine aynı fotoğraf ama bu sefer farklı bir şekilde dü-

zenlenmiş: Yüzüm daha yakınlaştırılmış. Altında da şöyle yazıyor:

RENKLERİNİZİ DIŞINIZDA TUTUN

"Bu daha da iyi." diyor kıskanarak. "Şu anda elimizde olandan daha iyi, her halükârda."

"Elinizdeki?"

"Daha Mutlu Hissedin Kendinizi, Gün Boyunca, Her Gün. Fena değil ama tam da doğru değil." Sonra kaşlarını çatıyor. "Bunlar nereden geldi demiştin?"

"Babamdan." diyorum muzaffer bir gülümsemeyle. "Richard Manners."

85

Evet, biliyorum.

Babam hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz —ben de sık sık söylüyorum— ama hakkını teslim etmek gerek: Yaratıcı bir gizli dâhi o.

Sadece, size bunu söylediğimi ona sakın ama sakın söylemeyin. Yoksa bunu bir tişörte yazıp ebediyen de o tişörtü giyer.

“Richard Manners mı yazdı bunları?” diye bir feryat koparıyor Peter Trout. Sonra da kollarını kavuşturuyor. “Yaa. Anlıyorum. Beni oyuna getirdin, değil mi?”

Evet. Cidden öyle yaptım.

“Lütfen, Bay Trout.” diyorum, ciddiyetle öne doğru eğilirken. “Babam yaptığı işte gerçekten iyi. Bazen bir parça...” —*gerizekâli*— “Yaratıcı ve özgür ruhlu başına buyruk bir tip olabileceğini biliyorum ama o zamandan bu yana çok değişti.”

Ve birden bunun ne kadar da doğru olduğunu fark ediyorum.

Benimle Rusya’ya gelmesi, Annabel’i eve döndürmesi, Tabby’nin doğması, hep birlikte New York’a taşınmamız,

hayalindeki işi bırakması, Annabel çalışmaya geri dönebil-
sin diye tek bir şikâyetle bulunmadan evde kalıp çocuk ba-
kımını üstlenmesi.

Kulübede reklamlar yazıp bir iş görüşmesinden başka
bir iş görüşmesine koşturması ve aynı zamanda da tüm
aileyi çekip çevirmesi.

Hepsini bizim için yaptı.

Şu anda da evde: Eşiyle kayınvalidesi güneşli bir iklim-
de yeşil bir şeyler içebilsinler ve büyük kızı bir fille oynaya-
bilsin diye bir bebeğe, Japon bir genç kıza ve son derece
delişmen iki hayvana bakıyor.

Zaman zaman birazcık beceriksizlik ettiğini biliyorum
ama benim babam gerçekten, önemi olan her açıdan, *en
iyisi*.

"Lütfen..." diyorum can havliyle, şans getirsin diye
parmaklarımı çaprazlayarak. "Onunla bir görüşün sadece.
Farkı göreceksiniz. Seçmelerde her şeyi berbat ettiğimi bi-
liyorum ama benim hatalarım için de onu suçlamayın lüt-
fen."

Peter Trout gözlerini deviriyor. Sonra da fotoğraflara
bir kez daha bakıyor. "Bunlar mükemmel." diye kabullen-
yor gönülsüzce. "Kesinlikle biraz daha katlanabiliriz onun...
Enerjikliğine."

Bu da bir beyzbol şapkasına yazılabilir.

"Yani, önümüzdeki hafta ofise gelirse ona bir şans

daha verecek misiniz?”

Bir sessizlik oluyor. *Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen...*

“Evet.” diyor sonunda. “Özellikle de bu, bu sloganları kullanabileceğimiz anlamına gelecekse. Müşteri *bayılacak* bunlara.”

Büyük bir mutluluk dalgası yayılıyor bedenime.

Bu yolculuk başladıktan on altı ay sonra, aynı noktaya geri döndük.

Babamın işini geri aldım.

86

Şimdi göndermem gereken birkaç mesaj daha var. Bu mesajlar biraz daha fazla zaman alıyor: Bunun başlıca nedeni, Delhi'ye doğru çok hızlı bir şekilde yol aldığımızdan benim cipin arka koltuğunda tilt oyunundaki top gibi oradan oraya savruluyor olmam.

Midem bulanmasın diye uğraş verirken şöyle yazıyorum:

Oturum açılıyor: Çok Gizli Plan nasıl gidiyor? Hxx

Sonra GÖNDER tuşuna basıp bekliyorum.

Etkileyici bir hızla yanıt geliyor.

**GBJK LHYKAOT. COYÖV EÖİRUYU GKDKPTAOKA
VTJKDGTOT, NBI KJ. GÖYKF ÖGZÖV UNUA ETMKVI
GBLİ ÇUYRDUZ**

Somurtup bir kalem alıyorum ve bu mesajın şifresini çözüyorum.

Toza bulandı. Ödlek sevgili tarafından kızartıldı, çok az. Telaş etmek için sıcak! Toby Pilgrim

Toby'nin iki şifre kullanmış olduğuna inanamıyorum.

Bu çok gizli olabilir ama parlamentoyu havaya uçurmayla çalışıyormuşuz gibi bir şey de değil.

Bu, hazır anlamına mı geliyor? H

Bu, klasörün başına beklenmedik bir şey geldi ve doğaçlama davranmak zorunda kaldım anlamına geliyor ama sinirlenme, her şey kontrol altında. Toby Pilgrim

Aman Tanrım. Klasörüme ne oldu?

Daha da önemlisi; evet, sinirleneceğim: Toby şimdi ne halt yiyecek?

Hımm. Belki de bir parça yardıma ihtiyacı vardır.

Çabucak şu mesajı yazıyorum:

JINTH Takımı! Yardım gerek! Yarın akşam 7'de benimle kütüphanede buluşun! Hxx

Ve son mesajımı da yolluyorum:

W, hedefe ulaşıldı, tekboynuzun artık bir PEGASUS

;) Hxx

Ardından da telefonumu cebime atıp pencereden dışarıya bakıyor ve yolların giderek daha da cılgın bir hâl almasını, binaların giderek büyümesini, gökyüzünün daha dumanlı, daha puslu ve daha koyu mavi bir renk almasını izliyorum. Sonunda Delhi'ye geri geliyoruz.

Gecenin geri kalan kısmını, başkentin sunduğu her şeyi deneyimleyerek geçiriyorum.

Merak ve hayranlıkla, her akşam Kızıl Kale'de yapılan büyük ses ve ışık gösterisini izliyor; Hümayun'un Türbesi ve onu çevreleyen bahçeler civarlarında dolaşıyor; Lotus Tapınağı'nı, Akshardham Tapınağı'nı ve Kalkaji Mandir Hindu Tapınağı'nı ziyaret ediyorum.

Metroyla Hindistan Kapısı'na gidip Ulusal Müze'deki 200.000 sanat eserine bakıyorum; tüm Asya'daki en büyük baharat pazarını keşfediyorum.

Elime geçirebildiğim her Hint yemeğini yiyorum: Gevrek *samosas*³⁶ ve *panipuri*'den³⁷ *dhokla*³⁸, *mawa kachori*³⁹, *aloo gobi*⁴⁰, *chapathi*⁴¹ ve *madras*'a⁴² kadar her şeyi silip süpürüyorum.

36 İç dolgu su sebze ve etli olabilen bir tür börek. Samsa böreği olarak da bilinir

37 İçli patates ve baharat dolgu kızartılmış hamur topları. Hindistan'da popüler bir sokak lezzeti.

38 Ezilmiş nohut ve pirinç unundan yapılan vejetaryen abstrüktümlük.

39 İçli fındık, badem ve kuru üzüm dolgu şerbetli bir tatlı.

40 Patates, karnabahar ve baharatlarla yapılan vejetaryen yemek.

41 Bir çeşit lavaş.

42 Bol acı biberli bir çeşit köri sosu.

Yapmak istediğim şeyler bunlar en azından.

Ama bunların hiçbirini yapmıyorum.

Çünkü taksi beni otelime bıraktığında Peter Trout'a her şey için teşekkür edecek, resepsiyondan anahtarımı alıp emekleye emekleye odama çıkmaya yetecek kadar enerjim var sadece.

Mini barda bulduğum ton balıklı bir sandviçi ağzıma tıkıyor, bir kutu cipsi boşaltıyor ve bir kutu kola içiyorum (Biliyorum: İroni).

Ertesi gün için alarmımı kurup beynimde dönüp duran fil ve renk görüntüleriyle birlikte başımı yastıklara gömüyorum.

Sonra da derin ve keyifli bir uykuya dalıveriyorum.

87

Ertesi akşam saat altıda İngiltere'ye vardığımda, büyüleyici maceralarımdan dolayı o kadar mutlu, hafif ve şaşırmış durumdayım ki Annabel'e göre hiçbir yere gitmemiş olmam gerektiğini unuttum neredeyse.

Bir elimle anahtarımı bulmak için çantamı karıştırırken donup kalıyorum.

Pencereye yapıştırılmış bir not var.

SEvgili hırsızLAR, küçük kızım ve köpeğimLE yürüyüşE çıktım. LütfEN girip bir şeyLER çALIN Ama HAZIR İÇERideYKEN dE mUTFAğı şöYLE bir silmekTEN çEKinmeyİN.

SAYGILARIMLA,
Richard MANNERS

Haha. Babam çok komik.

Bunty ile Annabel Türkiye'den dönüş yolundalar, bir saat sonra evde olurlar. Bu yüzden, bavulumu çabucak içeriye alıyorum.

Ev boş: Her şey mükemmel bir şekilde plana göre gidiyor.

Saatime göz atıyorum.

Tam şu sıralar, Rin kütüphaneye varmak üzeredir. Jasper'ın çoktan orada olması ve Nat'le India'nın da Çok Gizli Plan'ın sonuçlanmasına hazır hâlde bir rafın arkasında saklanıyor olmaları gerek.

Tüm bedenimi bir heyecan kaplıyor.

Kulağa çok kibirli ya da küstah gelmek istemem ama benim genç bir deha olduğuma dair gerçekçi bir olasılık mevcut. Sahip olduğum tüm beyin gücünü bu iş için kullandım: Bu sefer sahiden aştım kendimi.

Çabucak bavulumu boşaltıp onu yatağımın altına itiyorum.

Ardından da bir koltuğumun altına ülkeden ayrılmadan önce ah-çok-akıllıca hazırlamış olduğum Çok Gizli klasörünün kopyasını; diğer koltuğumun altına da özellikle bu sabah teslim edilmesi için sipariş etmiş olduğum çiçek demetini alıp bir taraftan mesaj yazarken koşarak evden çıkıyorum.

On dakika sonra oradayım! 1.a'ya ve bir ihtimal 3.c'ye başlayın! Sizi görmediklerinden emin olun mutlaka! Hxx

Masalımsı bir aşk sahnesi finali için kütüphaneden daha güzel bir yer düşünemiyorum. Kitaplar, kelimeler, şiir: Bizden önce yaşanan hikâyelerin tümü.

Eski kâğıt kokusu bile çok romantik.

Hiçbir şey çarpıcı bir asetik asit, benzaldehit, bütanol, furfural, oktanal ve metoksifeniloksim karışımı kadar *dur artık çarpan kalbim* diyemez.

Telefonumu cebime atıp yoldan aşağıya doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum.

Parkı ve posta kutusunu geçip kaldırımdan karşıya geçiyorum.

Tren istasyonuna varmadan hemen önce dönüyorum.

Kent merkezini hızlı adımlarla geçerken gözümün ucuna canlı bir renk kıvılcımı takılıveriyor.

Bir an için yavaşlıyorum.

Bunun, bir filden kalan bir parça boya olma olasılığı var: Bir daha asla tamamen temizlenemeyebilirim.

Gözlerimi kırptıştırarak çevreme bakınıyorum ve tekrar görüyorum bu parlak kıvılcımı.

Ama bu sefer bunun yoğun, koyu, parlak mor bir saç olduğunu görebilecek kadar yakıным. Ve bir parçasını tüm yıl boyunca bu renge boyama cesaretine sahip tek kişi tanıyorum.

"India?" diyorum, India dönüp benimle yüz yüze gelirken.

"Aman Tanrım," diyor India ağır ağır. "Harriet."

88

Bu aralar, "*Aman Tanrım Harriet*" demek birçok anlama gelebilir.

Sonuna bir ünlem işareti koyarsanız heyecan ve mutluluk ifade eder bu: *Aman Tanrım, Harriet!*

Bir soru işareti, endişeli ve ilgili kılar bu ifadeyi: *Aman Tanrım, Harriet?*

Ortasına bir nokta, sonuna da bir ünlem işareti koyarsanız ya iyiliğim için korktuğunuz ya da benim önemli ve pahalı bir şeyi kırdığım anlamına gelebilir bu ifade. *Aman Tanrım. Harriet!*

Ve bunun, benim bilmeyerek bir tür tanrıya dönüşmüş olduğum anlamına da gelebileceğini söylemeye lüzum yok elbette.

Ama bu tonlamaların hiçbiri yok bu ifadede.

Düz bir "*Aman Tanrım Harriet.*" bu.

Elimden geldiğince çok farklı noktalama işareti koymaya çalışsam da sadece bıkkınlık bildiriyor gibi geliyor kulağa bu ifade.

Yutkunuyorum. *Kuruntu yapma, Harriet.*

"Selam!" diyorum acemice, India'ya doğru sekerken. "India! Yeni mi gidiyorsun? Ben de geç kalmak üzereyim! Niye birlikte yürümüyoruz?"

India birkaç kez gözlerini kırptırıyor. "Nereye yeni mi gidiyorum?"

"Şeye... Kütüphaneye. JINTH Takımı'ndaki herkese bir mesaj yolladım, hatırladın mı?"

"Pekâlâ..." diyor belli belirsiz bir şekilde. "Telefonumda bir sorun var. Sanırım o mesajları alamıyorum ben artık."

Hissettiğim rahatlama neredeyse kahredici. Mesajlara yanıt vermemesi şaşılacak bir şey değil: Okumadığınız mesajları yanıtlayamazsınız.

"Eee, nasılsın?" diyorum çok daha neşeli bir biçimde. "Başın hâlâ dertte mi? Şu okul temsilciliğiyle ilgili krizler ne durumda?"

"Şu..." India kaşlarını çatıyor. "...Ne?"

"Okul temsilciliğiyle ilgili krizler. Nat de bizdeyken nasıl aniden evde kalma cezası alıp eve gitmek zorunda kaldığın meselesini anlattı bize. Seni zavallı şey."

India etrafımıza bakınıyor.

"Hııı, evet. Zordu. Acayip meşgulüm. Çok hareketli."

Ardından kısa bir sessizlik oluyor.

Sessizlikte paten yapıp fırıl fırıl dönmeye meraklı olsanız üzerinde kayıp fırıl fırıl dönebileceğiniz kadar uzun ve soğuk bir sessizlik bu.

India her zaman hatta en başından beri, bir parça korkutucu olmuştur ama onunla hiç bu kadar tuhaf bir durum yaşadığımızı hatırlamıyorum.

Geçen yıl Bayan Hammond'un bilmece yarışmasını kazandıktan sonra yaptığım *Bu da Sana Kapak Olsun* dansımdan sonra bile böyle bir şey yaşamamıştık.

Gerçi bir hayli kötüydü o.

"İl... şey..." diyorum, bir elindeki alışveriş çantalarına ve diğer elindeki kahveye şöyle bir göz atarak. "Ne yapıyorsun?"

Kahvesini bizim kafeden almamış olması tuhaf: Bu, şehrin diğer tarafındaki kafeden alınmış.

"Günlük işler." Elindeki Topshop çantasına kayıyor bakışları. "Sen?"

"Kütüphaneye gidiyorum." diye açıklayıp peşinden neseleniyorum. "Aman Tanrım, gelmelisin, India! Bütün olup biteni kaçırdın. Arkadaşım Rin, Japonya'dan geldi ve Jasper'a gerçekten kanı kaynıyor ama her ikisi de bu konuda bir şey yapamayacak kadar utangaçlar, dolayısıyla ben de onlar için büyük, sürpriz, romantik bir randevu ayarladım ve şimdi de her şeyin mükemmel bir şekilde ilerlediğinden emin olmak için oraya gidiyorum!"

Sonra durup derin bir nefes alıyorum.

Hah. Her şeyi özetlemek sandığımdan kolay oldu.

"Evet." diyor, birkaç saniye daha sonra. "Bu kulağa..."

Eğlenceli geliyor. Her neyse, seninle karşılaşmak güzeldi, Harriet. Yakında görüşürüz yine.”

Sonra India başka kafeden alınmış kahvesinden bir yudum alıyor, mor eldivenli ellerinin parmak uçlarını kıpırdatarak bana hoşça kal diyor ve diğer yöne doğru yürümeye başlıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak uzaklaşmakta olan morun ardından bakıyorum.

“Ama...” Bu onun gelmiş olduğu yön. “Sen de gelmek istemez misin? Çok uzun zamandır hiçbirimizi görmedin.”

“Yok, sağ ol.” diyor arkasına dönmeden. “Ama size iyi eğlenceler.”

Midemin burkulmaya başladığını hissedebiliyorum.

Artık *biliyorum*. Kuruntu yapmıyorum.

İlk içgüdülerim doğruydu. Gereğinden fazla hassas davranıyor olduğuma ikna etmeyi becerdim kendimi sadece, çünkü diğer seçenekle yüzleşmekten daha kolaydı bu.

Yani, India’nın kendini gruptan ayırıyor olması seçeneğiyle...

Okul temsilciliğiyle ilgili krizler? Ne olacaktı ki zaten? On birinci sınıf yıllığının kapağındaki yanlış fotoğraf mı?

“India...” diyorum, ona doğru bir iki adım atarken. “Yanlış bir şey mi yaptım? Bana kızgın mısın?”

“Bunun için endişelenme, Harriet.”

India yürümeye devam ederken ben aklım karışmış

bir hâlde gözlerimi kırpttırıyorum. *Hayır* demedi. “Ama... Seni bir daha ne zaman göreceğim?” diye berbat bir hâlde sesleniyorum ardından. “Yarına ne dersin? Ondan sonraki gün? Gelecek hafta sonu?”

Ardından da ben büyük bir akıl karışıklığı çukurunda boğuluyorken geri alamayacağı o tek şeyi söylüyor: Asla söylenmemiş olamayacak olan o iki küçük kelimeyi.

Hızlıca başını hafifçe geri çevirerek, omzunun üzerinden, gözlerini hiç kırpttırmadan, direkt gözlerimin içine bakıyor.

“Seni ararım.”

89

Evet: India beni arayacak.

Uzak gelecekte belirlenmemiş, muğlak bir zamanda; dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri bir aciliyet, niyet ya da önceden düşünme olmaksızın telefonu eline alacak ve özel bir neden olmaksızın beni arayacak.

Beni yarın arayacak değil.

Ertesi gün sana mesaj atacağım ya da seni okulda göreceğim değil.

Hafta sonu kafeye giderken beni yoldan arayacak değil.

Sadece beni arayacak. Ne zaman olursa.

Belki.

Parçalar hoş olmayan bir çatırtıyla küt küt yerine otururken şok içinde gözlerimi kırıpıştırarak hâlâ benden uzaklaşmakta olan mor kafasına bakıyorum.

India, *beni terk ediyor*.

Aslında, hayır, etmiyor: O beni çoktan *terk etti*, geçmiş zaman. Mor klasörü paspasımızın üzerinde bırakarak ve bir hoşça kal bile demeden gözden kaybolarak haftalar önce

gitti o.

Ve açıklanamaz bir şekilde ben bunun farkına bile varmadım: İnsan davranışlarının inceliklerini okuma konusunda ne kadar kötü olduğumun ispatı.

Toby'den bile daha kötüyüm bu konuda.

Bu şekilde bir parça daha küt diye yerleşiyor yerine. Nat, seçmelere gireceğim büyük günden hemen önce paniklemeyeyim diye ev cezası hikâyesini ve okul temsilciliği bahanesini uydurmuş olmalı. Ben de gayet güzel yedim bunu. Bu gezegendeki en saf, en kolayca kandırılabilen geri zekâlı olmalıyım ben.

Ama yine de bunun neden olduğunu anlayamıyorum.
Ve bunu bilmemeye tahammül edemiyorum.

"India!" diye sesleniyorum uzun süren şaşkın bir duraksamanın ardından caddeden aşağıya doğru onun peşinden koşarken. "Ne yaptım? Belki oturup bunu konuşabiliriz, nokta nokta üzerinden geçebiliriz ve ilişkimizi güçlendirmek için yapılabilecek şeylerin bir listesini yazabiliriz..."

Ve India patlıyor.

"HAYIR!" diyor sert bir şekilde, topuğunun üzerinde geri dönerken. "Listeler yok, Harriet. Nokta nokta üzerinden geçmek yok. Programlar, zaman çizelgeleri, planlar, bir şey hakkında tekrar tekrar konuşmak yok. Artık talepkâr grup mesajları yok. Lütfen, *beni kontrol etmeye çalışmayı*

kes.”

Hamsterlar her seferde tek gözlerini kırparlar. O kadar şaşkınım ki ben de böyle yapıyorum.

“Ne?”

“Aşırı müdahale ederek yönetiyorsun her şeyi, Harriet. Sorumlunun sen olması gerekiyor, *her zaman*. Her şeyin *senin* istediğin gibi olması gerekiyor. *Senin* çamaşırhanen, *senin* gece yatın, *senin* pikniğin, *senin* içecek seçimin, *senin* müziğin, *senin* fikrin, *senin* planların.”

Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum.

“Hayır, öyle yapmıyorum.” demeyi becerebiliyorum ancak bir sesle. “Hayır, öyle olması gerekmiyor.”

“Söylediklerim doğru, Harriet! Hatta *bu konuşmayı* bile yönlendirmeye çalışıyorsun. Değiştirip durmadığın tek bir tarihten bile bahsedemiyoruz.”

Yutkunuyorum. “Ama nedeni bu değil ki benim...”

“Kendini bir şeyleri kaçırmış gibi hissedersin diye sen odanın dışındayken konuşamıyoruz. *Sırf sen orada değilsin* diye *bütün gece hiçbir şey yemeden soğuk, karanlık bir parkta oturmamız bekleniyor.*”

Midemdeki kasılma canımı yakmaya başlıyor.

“Ama...” O bir *piknikti*. *Süs flamamız vardı. Eğlenceliydi.* “İndia, böyle söyleme! Güzel vakit geçirdik.”

“Öyle *mi?*” Kollarını havaya kaldırıyor birden. “Benim tek hatırladığım, senden biraz zaman istedikten sonra, ön-

celikle *herhangi birimizin* ne istediğimizi sormadan, sürekli olarak bizi sağa sola çekıştırıp ne yapacağımızı, ne yiyeceğimizi söylemiş olduğun.”

Ne istediklerini *sordum*. Gerçekten *sordum*.

Onlara zaman tanıdım gerçekten, öyle değil mi?

“Sonra da bize o aptal klasörleri verdin ve dayanamadım artık.”

Pardon: *Aptal klasörler* mi?

“India.” diyorum, fazlasıyla yaralanmış bir hâlde. “Anlamıyorsun. Sana *yardımcı olmaya* çalışıyordum. Zorlanma diye genel tekrar programını yeniden düzenledim. Bunu seni daha mutlu etmek için yaptım.”

“Çalışma programımı düzenlemeni *istemiyorum*.” diye bağıırıyor neredeyse. “Hayatımı *kendi planlarıma* göre yaşamak istiyorum. *Seninkilere* göre değil.”

“Ama arkadaşlar bunun için vardır!”

“Hayır, Harriet! Senin hayatın olan özenle planlanmış bir performansta ipin ucundaki kuklalar gibi oynatılmak için burada değiliz biz!”

Yetişkin bir insanın vücudunda 206 kemik bulunur. Birden vücudumdaki her bir kemik kırılıyormuş gibi hissediyorum.

“Öyle değil... Ben...”

“Şimdi ne var, ha?” India bir elini parlak mor saçlarının arasından geçiriyor sinirli bir hâlde. “Jasper adına Jasper’ın

aşk hayatını düzenliyorsun, öyle mi? Rin'in duygularına burnunu sokuyorsun, çünkü o hayır diyemeyecek kadar tatlı biri ve Harriet Manners denen buldozer tarafından kolayca etkisiz hâle gelebiliyor, değil mi?"

Bunu çok yanlış anladı India.

Jasper'la Rin birbirleri için *yaratılmışlar*: Ben onları doğru yöne doğru iteliyorum sadece, hepsi bu.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum." diyorum birden boğuklaşan bir sesle. "Herkesin mutlu olmasını istiyorum."

"Herkesi ne mutlu eder biliyor musun? Sadece *onları sıkboğaz etmeyi* bırakman."

Gözyaşlarına mı boğulayım, yoksa paramparça olup olduğum yere yığılıp kalayım mı bilemiyorum. Gerçi, bu ikisi arasında bir seçim yapmama gerek yok şu anda çünkü her ikisini birden yapmak üzereyim.

"Kimseyi sıkboğaz etmiyorum ben." diye fısıldıyorum ama boğuk sesime bakılacak olursa bu pek de doğru değil.

India birbirine yakın gözlerini öfkeyle birkaç kez kırptırıyor, bir taraftan da sık ve kesik soluklar alıp veriyor.

Ardından burnunu tutup soluğunu dışarı veriyor.

"Bak." diyor. "Haksızlık ediyorum şu anda. Sen tatlı bir kızsın, Harriet ve iyi niyetlisin. Ama ben... Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bana uymuyor işte."

Ardından da mor çantasına uzanıyor India.

Hafifçe yüzünü ekşiterek JINTH rozetini çıkarıp bana

uzatıyor. "Üzgünüm." diyor usul usul, rozeti elime bastırırken. "Gerçekten üzgünüm, Harriet. Böyle bitmesini istemezdim."

Ama, India yavaşça arkasını dönüp uzaklaşırken telefonum son bir kez daha çalıyor:

India Perez gruptan ayrıldı: JINTH Takımı

Tüm planlarıma, tüm çabalarıma ve tüm iyi niyetime rağmen, her şeyin yine de bitmiş olduğunun farkına varıyorum.

Ya da belki de bunlar yüzünden bittiğini fark ediyorum.

90

S size bir şey söyleyeyim mi?

lyilik perisine asla bir şeylere burnunu sokuyorsun diye bağırılmaz. Cupid romantik bir eşleşmeyi teşvik ediyor diye azar işitmez. Puck herkesi eğlendirmeye çalışıyor diye yerden yere vurulmaz.

Kulağa alingan biriymişim gibi gelmek istemem çünkü öfke nöbetleri ve histeri krizleri geçiremeyecek kadar büyüğüm.

Ama bu *büyük* haksızlık.

Kızgın ve incinmiş bir hâlde, omuzlarım dimdik, kütüphane doğru sert adımlarla yürümeye başlıyorum.

India haksız.

Tamam —yoldan geçen dikkatsiz biri için— India'nın haklı olduğu bazı noktalar var gibi *gelmiş olabilir kulağa* ama yüksek sesle ve coşkuyla konuşan herkes doğruyu söylüyormuş gibi gelir kulağa.

Kimseyi sıkboğaz *etmiyorum*.

Çevremdeki her şeyi kontrol etmek *zorunda değilim*

ve insanları, çoktan kurşunkalemle taslağını hazırlamış olduğum hikâyelere göre hareket etmeleri için *zorlamıyorum*.

Bir performans *değildir* arkadaşlıklarım benim.

India'yla yaşadığımız bu tartışma da dost olmanın bir parçası sadece, öyle değil mi?

Ağız dalaşına tutuşuruz, bağırırız, öfkeleniriz ve aslında görmüş olduğumuz bir cep telefonu mesajını görmemiş gibi davranırız. Yani, Nat'le ben *her zaman* dalaşırız, öyle değil mi? Ama yine de diğer taraftan çıkmayı beceririz: Yara bere içinde ama bu savaş dolayısıyla güçlenmiş bir hâlde çıkarız.

Birini sevdiğinizde böyle olur: Ara sıra birbirinizi yorarsınız.

Ama...

Ellerim hâlâ titrerken kırmızı tuğla binaya doğru biraz daha hızlı bir şekilde yürüyorum.

Ama bu sefer farklı geliyor.

Bir tartışma gibi gelmiyor bu. Sanki doğru dürüst bir elveda diyebilmek için hortumumu India'ninkine dolamalıydım gibime geliyor.

Çünkü India'nın yüzünde bir şey vardı: O zamanlar bunun ne olduğunun farkına varmamış olsam bile, aylardır orada pusuda bekliyor olduğunu şimdi anladığım bir şey.

Sonunda ortaya çıktı işte bu şey.

India gerçekten gitti.

Boğazıma oturmuş bir yumruyla, büyük cam girişe doğru uzanmakta olan tanıdık merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. Beynimde tuğlalar gibi tuzla buz olmaya başlayan cümleleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Masalsı yeni sosyal yaşantımı bir çeşit düzende tutmak için yapabildiğim tek şey bu.

Bensiz ilginç bir şey yapmayın lütfen.

Dolayısıyla iki ajandam var artık: Biri benim doğru zamanda doğru yerde olmamı sağlamak, diğeri ise benim dışımdaki herkesin doğru zamanda doğru yerde olmasını garantiye almak için.

Endişe etme: Her şey kontrol altında.

Hayır.

Bu, saçma bir şey. O cümleleri tamamen bağlamları dışında ele aldım: O cümlelerle bunları kastetmemiştim ben.

Yani, insanların hayatlarını onların yerine düzenlemeye çalışmıyorum. Ya da benim için başka ülkelere uçmalarını sağlamıyorum. Ya da onlara sonu gelmeyen listeler yazıp vermiyorum. Ya da onlara nerede bulunacaklarını, nasıl davranacaklarını ve ne yiyip...

Aman Tanrım.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Ama hakikaten bir sorun olsaydı, diğer arkadaşlarım bunu bana söylerlerdi, değil mi? Nat kesinlikle bundan bahsederdi.

Ayarladığını biliyorum... Her şeyi.

Ya da Jasper'la Toby söylerdi...

Sen hiçbir işi yarım bırakmazsın, değil mi?

Evet, Rin söylerdi...

Harry-chan'in hep bir şeyler söylemesini seviyorum ben.

Hayır.

Başımı iki yana sallayarak kütüphanenin cam kapısından içeri giriyorum. *O kadar dayanılmaz biri olsaydım, tüm JINTH Takımı şimdiye kadar ortadan kaybolmuş olurdu şüphesiz, değil mi?*

Titreyerek kütüphane kartımı makineye okutup kütüphaneci Sally'ye el sallıyorum ve arkadaşlarımı bulmak için doğruca kütüphanenin arka tarafına yöneliyorum.

Jasper'ın pencere kenarındaki masada oturmuş, Salvador Dali'yle ilgili bir kitap okuyor olması lazım. Rin, önerildiği üzere, kimya bölümünde *Modern Kuantum Kimyası-İleri Elektronik Yapı Teorisine Giriş* kitabını karıştırıyor olmalı.

Toby'yle Nat de bu sürpriz, romantik randevunun benim çizmiş olduğum haritadaki gibi geliştiğinden emin olmak üzere D koridorunda *Türlerin Kökleri Üzerine* adlı kitabın arkasına saklanmış olmalılar.

Ama öyle yapmıyorlar: Hiç kimse yok burada.

İşte o anda, nihayet dank ediyor kafama.

Küçük kütüphaneyi hızlı adımlarla arşınıyor, giderek daha da çılgınca daireler çizip dönüp duruyorum. Ellerim

daha da terliyor, midem daha da kötü oluyor ve yanaklarım daha da çok yanmaya başlayırken birden idrak ediyorum...

En iyi arkadaşlarım; obsesif planlamalarımın, hesaplamalarımın, gezilerimin ve zorlamalarımın onları çıldırttığını söylememişler bana.

Onların hayatlarını düzenlemeyi ve her şeyi dakikası dakikasına yönetmeyi kesmemi istememişler benden. Her gün her dakika burnumu sokmayı ve fikirlerimi onlara empoze etmeyi kesmemi söylememişler bana.

Bunu yapmak istememişler, nasıl yapacaklarını bilememişler.

Aslında yapmaları da gerekmiyordu.

Hayır.

Bunun yerine, sadece gitmişler işte.

91

Nötron yıldızları kendi eksenleri etrafında saniyede 600 kez dönebilir ama bu, beynimin şu andaki dönme hızıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Tüm listelerim... Tüm çizelgelerim...

Renklendirilmiş tüm çizelgelerim, takvimlerim, günlüklerim ve sosyalleşme klasörlerim: Pikniklerim, gece yatırım, hayvanat bahçesi gezisi teşebbüslerim.

Bunu söylemenin hoş bir yolu yok: Bir kontrol manyağım ben.

"Selam, Harriet!" diyor Sally, ben özenle çoğalttığım Çok Gizli: R+J BÜYÜK RANDEVU klasörünü sert bir şekilde masaya indirip çıkışa doğru yönelirken. "Seni tekrar görmek çok güzel! *Çöpçatanlık Kurumu Aracılığıyla İnsanları Eşleştirme* kitabını almaya mı geldin? E-postalarını, mesajlarını ve faksını aldım. Sonunda iade edildi o kitap!"

Aman Tanrım. *Korkuncum.*

"Hayır, sağ ol." diyorum, Rin'e verilmesi tasarlanmış çiçekleri aniden Sally'ye uzatırken. "Bunlar sana, Sally. Biyoloji bölümündeki kitapları sana sormadan ikili kod sırasına

göre değil de alfabetik sıraya göre düzenlediğim her sefer için."

Gözlerini kırıştıtarak çiçeklere bakıyor. "Ne yaptın sen?"

"Özür dilerim." diye mırıldanıyorum adımlarımı hızlandırırken. Bunu düzeltmek için çok geç olmamalı: Yarattığım karmaşıklığı düzeltmek için.

Herkesin nereye gitmiş olduğunu bildiğimi umuyorum sadece.

Ben kafeye ulaşana kadar hava kararıyor. Kafenin pencerelelerinden titreşen turuncu bir ısıltı görünüyor.

Saatime göz atıyorum.

Kafe normalde yedi otuza kadar kapanmıyor ve şu anda saat daha yedi on üç: İyi de niye kapıda KAPALI levhası asılı? Ve içerisi niye bu kadar karanlık?

Tereddütle kafeye daha da yaklaşıp camdan içeriye bakıyorum.

Sonra da birden nefesimi tutuyorum.

Kafe tanınamaz bir hâlde.

Tüm ışıklar kapatılmış, tüm masaların ve tezgâhın üzerinde pembe mumlar ısıldıyor. Kahve makinesinin üzerinde, sandviçlerin durması gereken yerde, fincan tabaklarına oturtulmuş pembe mumlar var.

Düz olan her yüzeyin üzerine pembe masa örtüleri se-

rilmiş, pembe kurdeleyle bağlanması kesinlikle gerekmeyen her şeyin etrafına da pembe kurdeleler dolanmış: Fincanlara, şekerliklere, tuvaletin kapı koluna pembe kurdele bağlanmış.

Pelür kâğıttan pembe kalpler kesilip tüm duvarlara yapıştırılmış; pembe kelebekler bantla resim çerçevelerine tutturulmuş ve duvar lambalarından da pembe kâğıt şeritler sarkıyor.

Ve (artık pembe olan) her bir sandalyenin üzerinde de sevimli bir oyuncak var.

Aklınıza gelebilecek her çizgi kahraman —Mickey, Minnie, Winnie, Paddington, Elmo, Little Miss Sunshine, Kardan Adam, Miffy, Pikachu, Totoro— ve bir sürü daha az tanınmış karakter mevcut: Ayıcıklar, kurbağalar, koyunlar, inekler, tavşanlar, kediler. Her biri düzgün bir şekilde bir sandalyenin üzerine oturtulmuş.

Sanki dünyanın en pofuduk bağış toplama etkinliği burada düzenleniyormuş gibi.

Biraz daha yakından bakıyorum içeriye: Benim yerimde yuvarlak gözlükler takmış olan bir baykuş var. Nat'ın yerinde elbise giymiş, çok tüylü bir kaplan; India'nın yerinde ayaklarını uzatmış mor bir ayı ve Toby'nin yerinde de şu sigorta reklamındaki firavun faresi oturuyor.

Ne *hahlar* dönüyor burada?

Sanki burada yufka yürekli bir CareBear ayıcığı patla-

mış da sonra Hello Kitty gelip ortalığı toparlamış gibi görünüyor.

"Eğil!" diyor biri dişleri arasından ve ben daha bunun kim olduğunu görme şansını yakalayamadan *agghhh* diye yere yapıştırıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak yukarıya doğru bakıyorum.

Toby gözünde kocaman, pırıltılı güneş gözlükleri; başında komik bir şekilde çok fazla aşağıya çektiği ponponlu yeşil beresiyle üzerime çömelmiş duruyor.

"Görev kurtarıldı." diye acilen fısıldıyor bana. "Gizlilik düzeyi yüksek, dikkatli davran."

Sanırım NE diye bir levha hazırlayacağım, bir daha ne zaman Toby'nin yanında olsam bu kelimeyi tekrar söylemek zorunda kalmayayım diye.

"Ne?"

"Her şey ilerliyor. İşaretler mevcut."

"Toby." diyerek gözlerimi kırpıştırıyorum. "Öncelikle, niye Nat'in pırıltılı güneş gözlüklerini taktın? İkinci olarak da bu ne? Neler oluyor?"

"Bu gözlüklerin beni duruma uygun bir şekilde gizemli ve anlaşılmaz gösterdiğini düşünüyorum." diye açıklıyor. Ve bu da Çok Gizli Romantik Randevu Planı. İstendiği gibi."

"Ama bu, o plan değil." diye fısıldıyorum, tekrar camdan içeriye bakabileyim diye dizlerimin üzerinde doğrulurken. "Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu, *diğer* plan." diye açıklıyor Toby, o da içeriye bakabilmek için dizlerinin üzerinde doğrulurken. "Nat'lere gidip yardım etmesini istedim ama meşguldü. Sonra ona neler olduğunu anlattım ve o da klasörü alıp küvete attı. Gerçi bu tuhaftı, çünkü önce gidip küveti doldurması gerekirdi."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. "Ne?"

O klasörü lamine kaplamam gerektiğini *biliyordum*.

"Sonra da bana, plan mahvolduğu için neyin en doğru olduğunu düşünüyorsam onu yapmam gerektiğini ve hayal gücümü kullanmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Bak."

Toby'yle yan yana dururken dizlerimizin üzerinde azıcık daha yükseliyoruz.

Ve daha önce görmemiş olduğum şeyi görüyorum.

Köşede, pembe çiçeklerden oluşan devasa bir demetin altında küçük, yuvarlak bir masa var. Üzerinde pembe minik kekler, pembe dondurma ve pembe bisküviler duruyor. Pembe gül yaprakları ve pembe parıltı serpilmiş masaya.

Pembe çay fincanlarıyla pembe tabaklar var.

Pembe bir şekerliğin içinde de anlaşılması güç bir şekilde, pembe küp şekerler duruyor.

Ve bütün bu iğrenç pembeliğin tam ortasında da birbirlerine çok yakın oturan iki kişi var.

Jasper ile Rin.

92

Muhtemelen bunu şu ana kadar gayet netleştirmişimdir ama gerçekten nefret ediyorum pembe renkten.

Shakespeare *pembe* kelimesini sadece iki oyunda, *Romeo ve Juliet* ile *Antonius ve Kleopatra*'da kullanmıştır. Flamingolar tükettikleri onca *kantaksantin* (karideste bulunan doğal boya) nedeniyle pembedir ve pembe aslında Papua pengueninin dışkısının rengidir.

Pembe; aşağılamadır. Özellikle yılbaşı zamanı çok revaçta olan fare şeklindeki şekerler, pamuk şeker ve katıldığı tek bale dersidir. O ders sonrasında çok da zarif olmayan bir biçimde step dansını veya bir ihtimal matematiği tavsiye ettiler.

Hiç de romantik bir renk değildir.

Ama gözlerimi dikmiş camdan içeriye bakarken bedenimi saran ani bir utanma duygusuyla fark ediyorum ki pembe rengi sevmemem kimsenin umurunda olmaz çünkü bu, *benim* büyük aşk hikâyem değil.

Rin'in büyük aşk hikâyesi olması bekleniyor bunun.

Ve Rin pembe rengi dünyadaki her şeyden daha çok

sever, Hello Kitty haricinde tabii. Masada, yanında da Hello Kitty oturuyor zaten.

Bakışlarımı yana doğru kaydırıp Toby'ye bakıyorum söyle bir.

Dünya kronolojisinde *stegosaurus* ile *T-rex* arasındaki zaman aralığı, *T-rex* ile bizim aramızdakinden daha uzundur. İşte, tapılacak bir sahne olduğunu düşündüğüm kütüphane sahnesiyle esasen bu kadar çok yanılmışım ben.

Ama Toby'nin yaptığıının da sihirden aşağı kalır bir yanı yok. Tamamıyla göz kamaştırıcı bir şekilde mükemmel bir şey bu.

Merakla yüzümü cama yaslıyorum. Pencere bir parça açık. Konuştuklarını duyabilirim bir ihtimal.

"Çok iyi gidiyor." diye fısıldıyor Toby bana gururla. "Galiba *aşk* kelimesi, *arzu* anlamına gelen Sanskritçe *lubhayati* kelimesinden geliyor. Hindistan'da sana bunu söylediler mi?"

"Şşşşş Toby." diye çıkışıyorum. "Neler olup bittiğini duymaya çalışıyorum."

Bu oldukça zor, çünkü bir otuz saniye sonra bunun yanıtının *hiçbir* şey olduğu giderek netlik kazanıyor.

Hakikaten hiçbir şey olup bittiği yok.

Rin dikkatle kucağına bakarken Jasper masanın üzerinde ellerini kavuşturmuş, yüzünde afallamış bir ifadeyle çevresine bakınıyor.

"Beş elma boyunda." diyor Rin sonunda, sanki bir süre önce sorulmuş olan bir soruyu yanıtlar gibi, "Ve kedisinin adı da Charmmy Kitty."

"Bir saniye." diyor Jasper kaşlarını çatarak. "Boyu meyveyle mi ölçüyorlar? Hem Hello Kitty bir kedi. Bir kedisi nasıl olur ki?"

"Hayır hayır." diyor Rin telaşla. "Kitty *tam* kedi değil. Sadece yarı kedi, yarı kız. Kedisi *tam* kedi."

"Ama... Kedi gibi konuşabiliyor mu? Nasıl iletişim kuruyorlar? Birbirlerine miyavlıyorlar mı?"

"Bu açıklamak çok zor." Rin'in yanakları çevresine uyum sağlamaya başlıyor. "Doğru anlatamıyor ben."

"Doğru anlatıyor." diye fısıldıyor Toby bana. "Sanrio firması Kitty'nin *insan* bir karakter olduğunu detaylı bir şekilde açıklar. Aynen Simpsonlar gibi. Onlar da insandır ama dörder parmakları ve mavi saçları vardır."

"\$\$\$\$\$\$ Toby." diyorum. "*Dinliyorum.*"

Yine uzun bir sessizlik oluyor.

"Bu *kawaii*, ne?" diyor Rin birkaç dakika daha geçtikten sonra, çevresini işaret ederek. "*Kawaii* demek sevimli demek Japoncada, çünkü aynı zamanda kızarma rengi o."

Pembenin Rin için olan önemi anlam kazanmaya başlıyor şimdi: Aşk, sevimlilik ve güzellik aynı şey onun için.

"Hııı..." diyor Jasper beceriksizce. "Ya. JINTH Takımının devamı ne zaman gelecek bilmiyorsun sanırım, değil

mi?”

Yine bir sessizlik oluyor.

“Karpuz sever sen?” diyor Rin en sonunda.

Aman Tanrım. Tahta kurtları karşı cinsin ilgisini çekmek için başlarını defalarca yere vurur. Burada olmakta olan şey de aynen buymuş gibi görünüyor.

Bunun hemen durdurulması gerek.

29 Ekim 1929 Salı günü gerçekleşen Wall Street İflası, ABD tarihindeki en büyük borsa çöküşüdür: O kadar kötü bir çöküş yaşandı ki fiyatlar 1954 yılına kadar tekrar normale dönmedi.

Bu da esasen o çöküşün randevu versiyonu.

Jasper’la Rin’in birbirlerine hiç de abayı yakmıyor oldukları birden çok net bir biçimde kendini gösteriyor.

Aslında, birbirlerine daha önce vurulmuş olduklarından da emin değilim artık.

Sadece, bunun her ikisini de daha mutlu edeceği düşüncesine kapıldım ve her şeyi dayattığım gibi bunu da onlara dayattım: Bir ciltleme makinesiyle dolaşan devasa, kaçık bir yaratık gibi.

“Toby.” diyorum, hızla yana dönerek. “Bence gidip hemen onları kurtarmamız ge...”

Hayretle susup kalıyorum.

Toby’nin yüzüne ne olmuş? Pencereye doğru gereğinden çok fazla eğilmiş, ağzı kulaklarında sırtıyor ve Rin ne

zaman bir şey söylese elleriyle ağzını kapatıp gülüyor: Aynen hep...

Aman Tanrım. *Ortada işte.*

Ne kadar çok ders çalışırsam çalışayım ya da ne kadar zeki olduğumu düşünürsem düşüneyim, sınav sonuçlarım da ne kadar bunu gösterirse göstereyim, asla ve asla insanları anlayamayacağımın son, kesin kanıtı ortada işte.

Kelimeleri, mimikleri, yüz ifadelerini ya da hayati önem taşıyan hemen hemen hiçbir şeyi anlayamayacağım.

Nasıl oldu da senden önce görmedim ben bunu? Bir arada mükemmeller.

Nat'le ben bir aşk olasılığını ilk fark ettiğimizde, ikimiz de aynı yöne bakıyorduk ama ben Jasper'la Rin'i, o ise Rin'le Toby'yi görüyordu.

Günlerce kendini odama kapattıktan sonra, Toby'yi tekrar görünce aydınlanmıştı Rin'in yüzü; onun için çıkmıştı odadan.

Rin'in adımlarındaki o sekmenin nedeni, yanında onun yürüyor olmasıydı; anahtarlıklarıyla etkilemeye çalışıyordu Rin onu.

Bakın ne diyeceğim: Toby'nin geçen yaz giydiği ayakkabıları bu kadar iyi hatırladığına göre Rin, ta Tokyo'dayken hoşlanmış olabilir Toby'den.

Ve Toby...

Yüzüne daha dikkatli bir şekilde bakıyorum.

Toby'nin yüzü al al olmuş, mutlu ve tam anlamıyla odaklanmış. *Abayı yakmış* olduğu çok açık. Rin'i rahatlatmak için Japonya'yla ilgili bildiği her ne varsa söyleyecek, *kawaii* çoraplarını Rin'e gösterecek ve Rin'in hoşlandığı şeylere dikkat edip sonra bunları ona kendini hiç düşünmeden verecek kadar hem de.

Nat benim o aptal Çok Gizli: R + J BÜYÜK RANDEVU klasörümü görür görmez yanlış kapıyı çaldığımı anlamış ve Toby dizginleri ele alabilirsin diye klasörü küvete atmış.

Ama bunu *bana niye söylemediler* ki?

Çünkü bedenimi bilmem kaçınıcı kez kaplayan bir utanç dalgasıyla fark ediyorum ki India haklıymış. Rin onu ezip geçmeme karşı koyamayacak kadar mülayim biri.

Ve Toby de Rin'den hoşlandığını aslında anlamadı henüz. İnsanlar konusunda benim kadar cahil Toby de.

Bu, Nat'in istediği şey işte: Toby'yle Rin'in birbirlerinden hoşlandıklarını kendi başlarına yavaş yavaş anlamaları.

Onlara dayatılan planlar, programlar, çizelgeler olmadan.

En iyi arkadaşım bilge ve zeki biri.

Cidden daha çok fikir alışverişinde bulunmamız gerekir.

Ama elbette, aldım ben dersimi.

Artık kontrol etmeye, yönlendirmeye ya da bir şeyleri oldurmaya çalışmamam gerektiğini biliyorum. İpleri elimde tutmayacak, insanları zorlamayacak, doğanın işine karışmayacak ya da kimyayı kurcalamayacağım. Birkaç dakika

önce olduğumdan daha bilge, daha az patronluk taslayan ve daha az talepkâr biriyim şimdi.

Artık burnumu sokmayacağım bir şeylere. Daha fazla burun sokmak yok artık benim için. Hayır. Hiç hem de.

Burnunu sokma, Harriet.

Burnunu sokma. Burun sokmak yok. Hayır Harriet. Burun sokmak, yooo. Burun sokmaya hayır; hayır burun sokmaya. Hiçbir koşul altında...

Tamam: sadece *bir tanecik daha küçücük bir burun sokma.*

"Toby." deyiveriyorum birden, istemsizce Toby'nin koluna yapışırken. "Aman Tanrım. Sanırım o masa örtüsü tuşmuş!"

"Sanmam." diyor, burnunu oynatarak. "Yanmaz kumaştan onlar, Harriet. İçeride o kadar çok mum olduğundan iki kere kontrol ettim."

"Öyleyse, sanırım biri hatalı olmalı! Yo hayır! Gidip bak, Tobes! Bizzat bak! Böylelikle üreticisine bir şikâyet mektubu yazabilirsin! Hadi! Git git! GİT!"

Toby gözlerini kırıştırıyor. "Peki ya çok gizli plan?" diyor akli karışmış bir hâlde. "Harriet, sen bir plan yaptın. Ben de bir plan yaptım. Bu planlara uymamız gerek."

"Off, başlarım planlara!" diye bağıriyorum, Toby'yi ayağa kalkması için çekıştırıp gözündeki pırıltılı güneş gözüklerini çıkartırken. "Salla planları, at gitsin hepsini! Hadi

git!”

Toby özenle *Örümcek Adam* hırkasını düzeltip kafenin kapısını çalıyor.

Cama tıklıyorum. “Pişşşşt. Jasper! *Buraya gel.*”

Bunu ikilememe gerek kalmıyor.

Rahatlamış olduğu gözle görülebilen Jasper ayağa kalkıp yüreklendirici bir şekilde Toby’nin omzuna hafifçe vuruyor ve kaçır gibi dışarıya çıkıyor.

Sonra da yanıma çömeliyor.

“Hayret bir şey, Harriet.” diyor. “Amma da uzun sürdü gelmen.”

93

Detaya girmeyeceğim.

Sanırım Toby'yle Rin'in bu özel romantik anlarını kafe-
de yalnız başlarına yaşamalarına izin verecek kadar onların
özel hayatına saygı göstermeliyiz ve bunu size her şeyi an-
latarak mahvetmemeliyim.

Neler olup bittiğini hayal edebileceğinizden eminim.

Şu kadarını söylemek yeter: Rin'in yüzü daha önce hiç
bu kadar aydınlanmamıştı ve Toby daha önce hiç bu kadar
tuhaf, cana yakın ya da tamamen gelişigüzel davranma-
mıştı.

Önce, Paddington'ın şapkasını nereden aldığına dair
hızlı bir konuşma yapılıyor. (Amcası Pastuzo'dan almış.)

Ardından da CareBear ayıcıklarının burada popülerlik-
lerini yirmi yıl önce yitirmiş olmalarına rağmen nasıl olup da
Japonya'da yeniden popüler olmaya başladıklarına dair bir
konuşma.

Toby'nin masalardan birinin tutuşmuş olabileceğini ha-
tırlaması gerçekten uzun zaman alıyor.

Toby çekinerek Rin'e, "Şimdi elini tutacağım, Rin; an-

cak seni uyarırsam adil bir davranış olur bu.” deyince, Rin memnun bir şekilde “Çok teşekkür ederim, Toby, süper mutlu olur ben.” diye ona karşılık veriyor ve bizim buradaki işimiz tamamen bitiyor sanırım.

Gerisi onlara kalmış bir şey.

Zafer kazanmış bir edayla Jasper’la ben kaldırıma oturup duvara yaslanıyoruz.

Jane Austen’ın Emma’sı bunu nasıl yapmış bilemiyorum: Ben tamamen bitik bir durumdayım.

“Hay Allah.” diyerek gülüyorum, gözlerimi ovuşturarak. “*Bunun* olacağını kim bilebilirdi ki?”

“Herkes.” diyor Jasper kayıtsızca. “Gerçekten herkes. Bilinen evren içerisinde bunun olacağını bilen insanlar yaşıyor, Harriet.”

Ha. Sanırım tek anlamayan bendim o hâlde.

“MACS0647-JD, bu arada.” diye iç geçiriyorum. “Bilinen evren içerisinde keşfedilen en uzak galaksidir.”

“Aslında.” diyor Jasper, başını arkaya yaslayarak. “MACS0647-JD’de de *Biz Bunu Çoktan Anladık, Harriet* diye pankart taşıyorlar.”

“Tam olarak yardımcı olmadın, King.” diye azarlıyorum onu. “Bunu bana niye söylemedin ki?”

“Sonra da oturup *benimle* Rin’e yapmaya çalıştığın şeyi *onlara* yapmanı mı izleseydim?” diyerek gülüyor. “Yok, sağ

ol. Her ikisini de korkutup kaçıрма diye bu konuda suçu üzerime almaya karar verdim ben."

"Ha. Tamam, bu oldukça zekice aslında." Biraz düşünüyorum. "Ama bu, yine de Rin'in bana *senin* hakkında niye biraz garip davrandığını açıklamıyor."

"Sana bir şey diyeyim mi?" diyor Jasper kısa bir duraklamadan sonra. "Bunu kendi başına çözmene müsaade edeceğim, Harriet."

Birkaç saniye sessizce oturuyoruz.

"Korkuyor mu... Benden?" diyorum emin olmaksızın.

"Hiç kimsenin senden korktuğu yok, Harriet-uccino. Sıcak çikolata içip kahve içiyor gibi yapıyorsun. Akli başında insanların çöpe attığı kurabiyeleri yiyorsun. Bir ahtapota sevgi göstermeye çalışıp tepeden tırnağa mavi mürekkebe bulanıyorsun. Sen kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en korkutucu olmayan en renkli kişisin."

Ha. Bu ne anlama gel...

Birden kıpkırmızı olduğumu hissediyorum.

Bir saniye. Rin Jasper'ın *bana uygun* olduğunu mu düşünüyordu?

Ama Rin bunu niye...

Ve aniden gözlerimin önünde son zamanlarda yaşadığımız şeyler çok net, çok canlı bir şekilde beliriveriyor: Ama bu sefer birazcık daha farklı görünüyorlar.

Jasper ona Dunky'nin kaybolduğunu söylediğim içim

saatlerce Dunky'yi aramıştı. Beni galeriye götürüp resimlerin gücü aracılığıyla kendime inanmama yardımcı olmuştu. İhtiyaç duyduğum özgüveni, India reddettikten sonra, o bana vermişti. Bunun beni mutlu edeceğini bildiği için Rin'le alakadar olmuştu.

Kurabiyeler... Kurabiyeleri bilerek yakıyor çünkü en sevdiğimin yanık kurabiye olduğunu biliyor. (Yeryüzündeki hiç kimse, kurabiye yapma konusunda bu kadar kötü değildir.)

Biri beni ağılatırsa beni koruyor.

Planın zaten bitmiş olduğundan emin olmadan, beni asla ve asla ekmiyor.

Birden, gözümün önünde gökkuşağı gibi yeni anılar beliriveriyor sanki.

Jasper bir keresinde bana tetrakromatik kişilerin yüz milyon farklı renk görebildiğini ve dünyayı farklı görmek için gereken tek şeyin fazladan bir hücre olduğunu söylemişti. Evet, dünyayı tüm renkleriyle görmek için fazladan bir hücre gerekiyor sadece.

Sanırım o bir hücre, Jasper'ın benim için ne ifade ettiği işte.

İşte oldu.” diyor Jasper sonunda, muhteşem mavi ve kahverengi gözleriyle yüzümün aydınlanmasını izlerken. “Vay canına, boyanın kurumasını izlemek gibi bu.”

Hayretle gözlerimi dikip tamamen farklı olan bu Jasper'a bakıyorum: Daha önce hiç görmemiş olduğum ama hep orada olan Jasper'a.

"Ama... Ama sinir ediyorum ben seni." diyorum boş boş, beynimde dolanan düşünceler eşliğinde. "Kumanda eden, burnu büyük, talepkâr, patronluk taslayan biriyim ben ve diğer insanların ne istediğini asla dinlemem. Ben-ben seni acayip sinir ediyorum, öyle değil mi?"

"Tamamen." diyor Jasper. "Çünkü tam burnunun ucunda duran şeyleri asla görmüyorsun, Harriet. Ve buna ben de dâhilim."

94

Dünya, 1977 yılında uzayın derinliklerinden 72 saniye süren bir sinyal aldı. Bunun ne sinyali olduğunu ya da nereden geldiğini hâlâ bilmiyoruz.

Ben de aynen böyle hissediyorum.

Sanki çok büyük bir şey olmuş ama ben bunun olacağını anlamamışım gibi ve bununla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi dikmiş sanki hepsini ilk defa görüyormuşum gibi karanlığa, sayısız galaksiyle süslenmiş sonsuz boşluğa bakıyorum sadece.

Gözlerim kocaman açık.

“Bir şey söylemen gerekmiyor.” diyor Jasper, boğazını temizlerken. “Yine de arkadaş olabiliriz, hangisi olursa olsun.”

Gözlerimi kırptıştırarak Jasper’a bakıyorum.

Gözleri her zamanki gibi parlak ve yanaklarına dağılmış çilleri yıldızlar gibi görünüyor. Mavi kapüşonlu tişörtünün kapüşonunu başına çekmiş; çenesinin altında küçük bir kas seğiriyor ve mumlarla aydınlatılmış kafenin ışığında saçları altın karışımı gibi görünüyor: Bronz, maun, bakır ve

pas rengi.

Midem tersyüz olmaya başlıyor ve işin doğrusu bu ilk değil. Belki kafe mutlu olduğum yeni yerdir, çünkü Jasper hep burada.

Ama...

"Yapamam..." diyorum ağır ağır. "Ben..." Panik tırmanmaya başlıyor ve beynimin içinde yüksek bir tıngırdama sesi oluşuyor. "Lütfen, bunun nedeni benim..."

"Bak." Jasper başını kaşıyor. "Anlıyorum. Nat anlattı bana bunu. Kalbinin kötü şekilde kırıldığını ve bu kontrol etme takıntısının da bunu bir daha yaşamayacağını garanti etmek için olduğunu anlıyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum şaşkınlık içinde.

Bir kere, Jasper'ın benden hoşlandığını Nat de mi tahmin etti? Başka ne tür bilgelikler saklıyor en iyi arkadaşım benden? O da mı Gandalf'a dönüşüyor yoksa?

İkinci olarak da Jasper bir parça haklı, aynen böyle çünkü.

Ama hepsi bu değil.

Çünkü işin zor olan kısmı aşktan uzaklaşmak değil, aşka yürümek.

Bu, kendini aşka kaptırmak ve aşk olmadan kim olduğunu bilememek demek. Bir başkasına kendine duyduğundan daha çok ihtiyaç duymak demek. Onunlayken kendi başınayken olduğundan daha mutlu olmak demek.

Ve tamamen bağımsız olabileceğim bir noktaya daha yeni vardım.

Kendimin patronu olduğum bir noktaya.

“Ben...” Panik yükselmeye devam ediyor ve kafamdaki kutu daha çok sallanıyor. “Jasper, üzgünüm, sanmıyorum ki ben...”

Başka bir şey daha dank ediyor kafama.

Tüm hayatım boyunca ilk kez birden fazla arkadaşımın olduğu bir an bu; ilk kez sadece, ruh ikizim Nat’ın olmadığı bir an. Sanırım o kadar çok heyecanlandım ki bu şekilde tutunmaya çalıştım arkadaşlarıma: Listelerle, çizelgelerle, programlarla.

Her şeyi mahvedip de kimsesiz kalmayayım diye işlerin ters gitmemesini garantilemek için o kadar çaresizce uğraşıyorum ki nasıl *oluruna bırakılır* bilemiyorum.

Tekrar dışlanan olmaktan o kadar korkuyorum ki bedeli ne olursa olsun kendimi ortaya ittiriyorum.

İşte bu yüzden kaybettim India’yı da.

Kafamdaki kutu o kadar tıngırdıyor ki Jasper’ın da bu sesi gerçekten duyabileceğinden endişe ediyorum. Tüm gücümle kutunun üzerine bastırıyorum: Kapağının açılmasını sağlamaya çalışıyorum çaresizce.

“Harriet.” diyor Jasper, ben endişeli bir hâlde tırnaklarımı yemeye başlarken. “Şu anda karar vermen gerekmez. Bütün bunlar olup bittiğinde ben seni daha tanı mıyordum

bile ve hiç karşılaşmadım...”

Altı aydır ilk defa, konuyu değiştirmeme ya da arkadaşlarımın konuştuğunu duymuyor gibi yapmama gerek kalmıyor.

Jasper kendi susuyor.

“...Ama şunu çok iyi biliyorum ki hayat derli toplu bir şey değil. Bir daha asla paramparça olmasın ya da örselenmesin diye kalbini öylece kapatamazsın. Bazen kendine izin vermen gerekir, bir parça... Dağınık olmak için.”

Yutkunup gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Kutu tekrar takırdıyor.

Ve bir kez daha...

Birden daha fazla bastıramıyorum kutuya: Bastırmak istemiyorum.

Kutu bir kez daha takırdıyor ve devasa bir çarpma sesiyle birlikte bir renk patlaması yaşanıyor: Canlı, güzel kırmızılar, maviler, yeşiller, sarılar, pembeler, morlar, altın sarıları yayılıyor etrafa, ta ki bu kez içten dışa doğru bu renklerle kaplıymışım gibi hissedene kadar.

Renk olmadan yaşamak istemiyorum.

Aşk, neşe, macera, heyecan, sürprizler olmadan yaşamak istemiyorum.

Hayatı muhteşem kılan ne varsa onsuz yaşamak istemiyorum.

Her şeyi kilitleyip içimde saklamayı, her şey yerli yerin-

de olsun diye her şeyi kontrol etmeyi istemiyorum. Çevremdeki insanların söylediğim şeyi söylediğim zaman yapmalarını, her zaman onlardan beklediğim gibi olmalarını ya da onlardan beklediğim şeyi hissetmelerini istemiyorum.

Daha bir şeyler olmadan, hayatımın satırlarını bunları kurşun kalemle yazarak doldurmaya devam etmek istemiyorum.

Hayatım için takip edilecek bir taslak hazırlamak istemiyorum.

Hayatımı dağınıklıkla, güzellikle, mutlulukla renklendirmek istiyorum. Onları görebilecek kadar gevşersem var olan yüz milyon renkle...

Sonunda koyvermeyi becerebilirim var olan o renklerle.

Gözlerim hâlâ kapalı, derin bir nefes alıyorum.

Nazikçe dokunuyorum kafamdaki kutuya: Beni şu ana kadar inciten ve ileride incitebilecek olan her ne varsa onlarla ağzına kadar dolu olan kutuya.

Aslında gerçek olmayan; aynen bu uzun metafor gibi açılmayan, kapanamayan, patlayamayan, tangırdıyamayan, kilitlenemeyen ya da kafamda öylece ölü bir şekilde oturmaktan başka hiçbir şey yapamayan kutuya dokunuyorum.

Ama yine de bir şekilde bel bağlamaya devam ettiğim

kutuya.

Ardından son kararımı veriyorum.

Yutkunarak kutunun titremeyi kesmesini bekliyorum.

Çok mutsuz ve yalnız olduğum o anlarda orada olduğum için teşekkür ediyorum kutuya.

O zamanlar ihtiyaç duyduğum gücü bana verdiği için.

Sonra da kutuyu iki elimle tutup alıyorum ve kafamdan ebediyen atıyorum.

"Yani..." diyorum, nihayet gözlerimi tekrar açarken. "Jasper King." Işıldamaya başladığımı hissedebiliyorum. "Sen şimdi ayaklarıma kapanırken başını yere çarpan bir sürü çocuktan biri olduğunu ya da olabileceğini mi söylüyorsun yani?"

Burnu seğiriyor. "Harriet..."

"Bilemiyorum ki beni aslında bir domates çorbası konservesi kadar *komik* ve *şirin* bulduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Elbette hayır." diyor sorgulanabilir bir inançla.

"Sadece emin olmak istiyorum: Baştan çıkarıcı stratejilerimin tamamıyla ve bütünüyle aklını başından aldığımı söyleyebilir miyiz?"

Gülümsüyor. "Sus, Harriet."

"Tamam." diyorum, gülerek. "Şimdi susuyorum."

Sonra da öne doğru eğilip onu öpüyorum.

95

İşte size *Bugün Olmasını Beklemediğim Şeyler*'in bir listesi:

- Dudaklarım karıncalanıp başım dönmeye başlayana ve kulaklarım duymayacak hâle gelene kadar Jasper'la öpmeye devam etmeyi beklemiyordum.

- Bunu tekrar ve tekrar, belki de dördüncü kez daha yapmak isteyeceğimi beklemiyordum.

- Kendimi, Jasper King ile el ele tutuşup evime yürürken bulmayı ummuyordum.

- Ve kesinlikle bunun her bir saniyesine bayılacağımı beklemiyordum.

Ama size bir şey söyleyeyim mi?

Bir kez olsun ne olacağını bilmemek bir şekilde hoş bir şeymiş gibime geliyor. Kontrol ediyor olmamak, hikâyenin

nasıl sonlanacağından pek de emin olmamak hoşuma gidiyor.

Doğrusu, bu doğaçlama işine gerçekten dört elle sarılacağım sanırım. Şu andan itibaren, dürtüleriyle hareket eden, rahat bir yaratığım ben; anlık kararlar alan havai bir göçebe.

Bir tüy gibi, bir kuş gibi süzülüyorum havada.

Kanatlarımı çırpmadan uçmaya devam eden bir kuş gibiyim: Kanatlarını kilitleyen özel tendonlar sayesinde sıcak hava akımlarından yararlanan bir albatros, bir pelikan ya da kırmızı gagalı bir...

"Sence Rin'le Toby için işler yolunda gidecek mi?" diye soruveriyorum, kaldırımın ortasında birden durup. "Ya bir şeyler ters giderse? Ya tüm mumları söndürmezlerse? Ya kendilerini içeriye kilitlerlerse? Ya da dışarıda kalırlarsa? Belki de geri dönüp..."

Jasper bana bakarak kaşlarını havaya kaldırıyor.

"Başka birinin söyleme olasılığı olan şeyler bunlar." diye tamamliyorum cümlemi yumuşakça. "Benim değil. Ben; ıslah edilmiş, yeni kontrol-manyaklığı-karşısı Harriet Manners, 'Hey, niye tüm kafeyi durup dururken eritip yerle bir etmiyorlar ki? Sırf eğlencesine?' derdim."

Belki Toby'ye bir mesaj yollarım.

"Eritmek demişken." diyor Jasper, el ele bizim eve doğru yürümeye devam ederken. "Geçen yıl sana yaptığım

şu İkarus heykeline ne oldu? Onu bir daha hiç gördüğümü sanmıyorum.”

Hay aksi. Cidden bu heykeli unutmuş olduğunu umuyordum.

“Kulübede.” diyorum yüzümde utanmış bir ifadeyle. “Üzerine bir battaniye örtülü. Şey için...” *Babamı deli etmeyi kessin diye.* “Onu sıcak tutmak ve doğa şartlarından korumak için.”

“Bir battaniyenin altında mı?” diyor Jasper, acıyla yüzünü buruştururken. “Off. Yandım. Belki de geri alırım onu.”

“Lütfen alma.” diyorum sırtarak. “Gerçekten çok seviyorum onu. Ama doğrusu, koyacak başka yer yoktu. Devasa bir şey o.”

“Bir dahaki sefere bir *tealight* mumluğu yapacağım sana.”

Gülüyorum ve bizim sokağa giren köşeyi dönüyoruz hâlâ el ele tutuşurken. Anne babamı *gerçekten* şoke edecek bu. Onlara, yaşadığım sürece bir daha asla kimseyle flört etmeyeceğimi söylemişim ve bana inanmış olduklarından oldukça eminim.

En azından, inandıklarını söylemişlerdi.

“Bilirsin.” diyorum, bahçe kapımızın önüne gelirken, “Eski Yunanlılar içinde ölülerin ruhlarını barındırdığına inandıkları için fasulye ye...”

Garajın önünde park etmiş pembe bir vosvos duruyor.

Bu da Annabel'le Bunty'nin ben dışarıdayken dönmüş oldukları anlamına geliyor.

Ama konuşmayı kesmemin nedeni bu değil.

Kapımızın tam dışında, eşiğin ortasında parıltılı turuncu, sarı ve mavi bağcıklı çok büyük bir çift ayakkabı duruyor.

"Ne..." diyorum aklım karışmış bir hâlde. "Kimin bunlar? Bunları giyecek kimseyi tanımıyorum, biri dışında..."

Bir yumruk yemiş gibi oluyorum birden.

Shogun Rua'nın hızı saatte 40 kilometreye varan 526 kilo gücünde 2011'de attığı sağ yumruk, bu zamana kadar kaydedilen en sert yumruktur. Şu anda Rua nefes boruma bir yumruk sallamış gibi hissediyorum.

...Wilbur haricinde.

Niye buraya gelsin ki Wilbur? Tabii...

Hayır.

Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır HAYIRHAYIRHAYIR-HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR.

"Ne oldu?" diyor Jasper, ben elini birden bırakıp koşarak eve doğru giderken.

Açıklama yapacak zaman yok.

Çünkü her şeyin önünde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum: Bir ara, son birkaç haftadır söylediğim yüzlerce

yalandan sonra, ettiğimi bulacağımı biliyordum.

Bunun *şu an* olacağının farkına varmamıştım sadece.

96

Sıklıkla her durumdan bir anlam çıkarma ve aslında her zaman orada bulunmayan derin, gizli bir anlam arama eğilimi gösterdiğimi biliyorum.

Ama evin kapısı açılmış bile.

Başım büyük belada.

“Dur!” diye bağıryorum, ayakkabılarımı bile çıkartmak için duraksamadan mutfığa dalarken. “Şu anda her kim ne söylüyorsa ya da söylemek üzereyse, sussun lütfen!”

Sonra da duraksayıp kaşlarımı çatıyorum.

Wilbur üzerinde canlı sarı deri bir ceket, turuncu bir tişört, pembe bir pantolonla mutfak masasında oturuyor. Başında da kırmızı PVC'den bir çeşit kovboy şapkası var.

Bunty, Wilbur'un karşısına oturmuş. Üzerinde çingiraklarla kaplı, uçuk pembe bir yelek ve her tarafında aynalar olan menekşe rengi, uzun bir elbise var. Annabel ortalarında. İnce çizgili siyah takım elbisesinin içinde bronzlaşmış ve eskiye oranla çok daha az yorgun görünüyor. Babam da Annabel'in karşısında oturuyor: Üzerinde bir Batman tişör-

tü ve kot pantolon var.

Tabby, Rin'in almış olduğu havuç tulumuyla (turuncu tulumun kapüşonunda yaprak gibi küçük, yeşil çıkıntılar var) babamın kucağına kurulmuş.

Bu, *şimdiye kadarki* en acayip Yüzük Kardeşliği.

"Merhaba, Harriet." diyor Annabel sakın bir şekilde, yanındaki uğursuzca boş sandalyeyi işaret ederek. "Niye oturmuyorsun? Ve sana da merhaba, Jasper. Lütfen bize katılmaktan çekinme."

"Çök bakalım." diyor babam da.

"*Popişini* yerleştir." diyor Wilbur neşeli bir şekilde.

"Şalvar pantolonuna bayıldım, canım." diye ekliyor Bunty sıcak bir şekilde. "Aynen buna benzeyen mavi bir tane de bende var."

Niye bu kadar iyi davranıyorlar ki bana?

Öncesinde rahatlatma gerektiren ne tür bir dehşet planlıyorlar bana?

"Sanırım ayakta duracağım." diye dikkatli bir şekilde. Beni *o kadar* kolay yakalayamayacaklar. "Öncelikle size söylemem gereken bazı şeyler var."

Sonra da kaçmaya hazırlanacağım.

Hemen bakışlarımı aşağıya çevirip ayaklarıma bakıyorum. Nat yanılıyor: Lastik ayakkabıların da giyileceği bir yer ve zaman *vardır* ve o an tam *bu an* işte.

"Otur, Harriet." diyor Annabel tekrar, daha kesin bir

şekilde. "Bu bir soru değil."

Kızarak Jasper'a *bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, lütfen olumsuz düşünme benim hakkımda* diyen hızlı bir bakış atıyorum.

O da bana *arkadayım* diyen sıcak bir bakış atıyor.

Ardından sandalyenin ucuna ilişıyorum beceriksizce.

"Pekâlâ." deyip devasa bir nefes alıyorum. "Şöyle oldu..."

"Yasal bir sözleşmede sahtecilik yaptın, hasta olduğuna dair sahte bir belge düzenleyip okulu yine kırdın, henüz bir bebek olan kız kardeşini *Vogue* için bir çekime götürdün, sonra da Norfolk'taymışsın gibi yapıp başka bir çekim için Hindistan'a kaçtın." diyor Annabel kılını bile kıpırdatmadan. "Evet, şimdi duydum."

Ayvayı yedim.

Açıkça burada oturmuş, benim birbirini bir silsile hâlinde takip eden sahtekârlıklarımı bir araya getirip parçaları birleştiriyorlar aralarında.

"Şey..." diyorum, bir kurabiyeyi gıdım gıdım yerken. "Bu şekilde söylendiğinde kulağa çok kötü gelmiyor."

Bir sessizlik oluyor.

Bu o kadar uzun bir sessizlik ki bunu bir havuza koyup kayabilirsiniz bu sessizlikten, sessizliklerden kayak yapmaya ilgi duyuyor olsanız.

Evet: Kesinlikle evden çıkmama cezası aldım.

Yetmiş yaşına gelene kadar bu cezayı çekeceğim ve sonra da gelecek nesilleri de benim burnumu sokmamdan korumak için bir huzurevine kilitleyecekler beni.

"Tamam." diye iç geçiriyorum, gözlerimi kapatırken. "Lütfen bana birden ona kadar bir ölçekte cezamın kabaca ne kadar ağır olacağını söyleyin de kendimi buna hazırlayabileyim."

"Bir kurabiye al." diyor Annabel beklenmedik bir şekilde. "Kendim yaptım bunları, on beş dakika önce."

Meraktan bir gözümü açıyorum. Annabel gerçekten *kurabiye şekli verilmiş* gibi görünen bir şeylerle dolu bir tabak uzatıyor bana doğru.

Bazıları bir parça yanmış. Geçen yılki dinozor kurabiye çabalarımın sonra, belli ki berbat kurabiye yapma da aileden gelen bir özellik.

"*Bu, on puanlık bir ceza işte.*" diye fısıldıyor babam yüksek süsle. "Hatta *on birlik* bile olabilir."

Annabel babamın kolunu yumrukluyor şakadan.

Gözlerimi kırıştıtarak şüpheyile bakıyorum kurabiyele-re. Çok kötü bir şey olmak üzere *kesinlikle*.

Bu nedenle kan şekeri seviyemi yükseltmeye çalışıyor-lar önce.

"Wilbur buraya ona vermiş olduğun banka hesabı nu-marasının kullanılmadığını söylemeye gelmiş bize aslında." diye devam ediyor Annabel umursamazca. "Bu konuda bir

fikrin olabilir mi acaba?"

Ha...

"Banka bilgilerini telefonda vermem ben sincabım, dolayısıyla kendim gelmek zorunda kaldım." diye açıklıyor Wilbur. "FBI'ın ne zaman dinlemede olduğunu asla bilemezsin."

"İlül..." diyorum, gözlerimi dikip masaya bakarak. "Sana verdiğim hesap numarası kullanılamıyor çünkü sana yanlış bir hesap numarası verdim."

"Seni şaşkın bebek koala." diyor Wilbur, şefkatle hafifçe elime vurarak. "O numara olmadan kazandığın parayı sana aktaramam ki."

"Biliyorum." diyorum, omzumu silkerek. "Bir anlamda amacım buydu zaten."

Yine bir sessizlik oluyor.

Nihayet gözlerimi masadan ayırıp baktığımda görüyorum ki Wilbur'un yüzü pespembe olmuş ve öyle bir titriyor ki sanki tamamen jelibondan yapılmış gibi görünüyor.

"Aaa..." diyor Annabel, anlamış bir hâlde başını bir aşağı bir yukarı sallarken. "İşte eksik parça. Bu parçayı bir yerlerde bulacağımızı biliyordum."

Babam elini yumuşak bir şekilde başıma koyuyor.

"Sen nasıl..." diyor Wilbur, daha da titrek yüz hareketleriyle geçen birkaç saniyeden sonra. "Sen ne... Kim söyledi... Hayır. Senin paranı alamam, küçük kekim. Almayaca-

ğım.”

“Evet.” diyor Annabel kesin bir şekilde. “Alacaksın.”

Wilbur akli karışmış bir şekilde önce Annabel’e, sonra da başını evet anlamında bir aşağı bir yukarı sallamakta olan babama, sonra da Bunt’y’e bakıyor.

“O parayı al canım.” diyor Bunt’y sakince. “Harriet senin için kazandı onu. Karma açısından, senin o para.”

Wilbur birkaç saniye boyunca ağlamaktan ve mutluluktan patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Sonra dimdik oturup iki elimi birden tutuyor.

“Bebek pandam, bir iyilik perisinin sahip olabileceği en iyi iyilik perisisin sen. Teşekkür ederim.”

Gülümsüyorum çünkü bunu söylemesine gerek yoktu.

Wilbur’u Wilbur yapan milyonlarca renk canlanmaya başladı yeniden.

Görmek istediğim tek şey de buydu işte.

97

Sanırım bu bir şey gösteriyor bana.

Bazen bir parça plan, program yapmak; azıcık gezmek ve bir şeylere birazcık burnunu sokmak o kadar da kötü bir şey değil.

Belki de bunların *hepsinden* vazgeçmem.

Yani, böylesine muhteşem organizasyon becerilerim varken bu kayıp olur, öyle değil mi?

Evet, kesinlikle öyle olur.

“Yani bu, başım belada değil anlamına mı geliyor?” diye teyit ediyorum, tekrar ayağa kalkarken. “Bu sefer yakayı her şeyden tamamıyla kurtardığının onaylanmasını isterim doğrusu.”

“Yoo, cezayı böleceğiz.” diyor Annabel gelişigüzel bir şekilde. “Ufak ufak, ara sıra ceza vereceğiz. En beklemediğin anda. Bundan emin olabilirsiniz, Harriet.”

“Belki bir sabah kalkacaksın.” diyor babam gözlerini kısarak. “Ve BOMMM. Kahvaltılık gevrek yok.”

Annabel, evet anlamında başını sallıyor. “Belki bir gün

bunu bir çekiçle ezmek isterler mi anlayayım dedim.”

“Bizzat eve gelerek.” diyor babam, kaşlarını kaldırarak.
“Olur da telefonda bizmişsin gibi yaparsın diye.”

“Ya da tekrar imzalarımızı taklit edersin diye.” ekliyor Annabel. “Ya da belki bebeğimizi çalmaya çalışırsın diye.”

“Veya zaten direkt gidip uçağa binersin diye.”

Evet: Kesinlikle hiçbir şeyden sıyırmamışım yakamı.

“E-ezilebilite?” diye tekrarlıyorum, savunabileceğim tek kısma sıkıca sarılarak. “N-ne fırsatı? Başka bir iş mi??”

“Çok yaklaştın ama hayır.” diyerek sırtıyor Wilbur. “Yabancı bir ajans benden senin o müthiş cıvı cıvıllığını birkaç haftalığına onlara ödünç vermemi istedi, küçük sıçanım. Bir süredir senin tırmanışını izliyorlar ve biz bunun seni süpermodel dünyasına sokabilecek şey olduğunu düşünüyoruz.”

“Ama...” *Mükemmel Bir Model Olmanın Yolları* listesindeki her maddeyi işaretlediğimi sanıyordum ben bir şekilde. “Okulum yok mu?”

“Şimdi okulu var.” diyerek gülüyor babam. “Geçtiğimiz hafta ve Hindistan’da olduğu son üç günde o kadar okulu yoktu. Ama *şimdi* okulu var.”

“Önümüzdeki hafta paskalya tatili, tatlım.” diye hatırlıyor Annabel. “Dolayısıyla notlarını yanına alıp oradayken tekrar yapmaya söz verirken hiçbir şey kaçırmayacaksın.”

“Ve ben de seninle gideceğimi söyledim.” diyor Bunty

neşeden havaya uçarak. "Her türlü hınzırlığa ve keşmekeşe karışacağız, canım."

Annabel kaşlarını çatıyor Bunty'ye.

"Yani demek istiyorum ki *hiçbir türlü belaya girmeyeceğiz.*" diyerek gülümsüyor Bunty. "Kesinlikle tutuklanmayacağız. Hükümet bizi ülkeden atmayacak, söz."

Jasper'a bakmak için dönüyorum.

Mutfak tezgâhına yaslanmış: Gözünün önünde gerçekleşen hesaplaşmadan hiç etkilenmemiş bir hâlde duruyor. Bronz saçları, kare çenesi ve pırıl pırıl gözleriyle çok yakışıklı görünüyor.

Tatili Jasper'la takılarak geçirebilmeyi umuyordum az çok.

"Emin değilim..." diyorum usul usul, arkama dönerken. "Burası için bir hayli müthiş planım var."

Neredeyse yukarıya çıkıp bu planları lamine kaplayarak kalıcı kılmak üzereydim. Sonrasında bunları kullanmayacağım, elbette. Sadece gardırobumda saklayacağım.

Belki ciltlerim, olur da bir plan yapma aciliyeti doğarsa diye.

"Pekâlâ." diyor Annabel soğukkanlı bir şekilde. "Gitmeyeceğini Nat'e kendin mi söylemek istersin yoksa biz mi söyleyelim?"

Donup kalıyorum. "Nat'e mi? Nat'in ne alakası var bununla?"

"Onun da seninle gidebileceğini düşünmüştük. Anne-sine sorduk bile."

"Benden." diye ekliyor Bunty. "Siz ikiniz için küçük bir tatil."

Sadece on binde bir insan, iç organları 'ters' ya da normal ve olması beklenen tarafın tersinde olarak doğar.

Benim tüm organlarım da yer değiştiriyor gibime geliyor aniden.

Buna beynim de dâhil.

Bir *tatil* demek? Nat'le tatile çıkacağım, öyle mi?

Tüm dünyadaki en iyi, en bilge ve en havalı insanla; öpüşmediğim ruh ikizimle? Kolejle çok meşgul olduğundan geçtiğimiz ay zar zor görebildiğim kızla, öyle mi?

Bir çılgık atarak oturduğum yerden ayağa fırlıyorum. "*Sahiden* mi?"

"Ve Rin de İngiltere'de kalış süresini uzatacak Londra'da büyük bir modellik sözleşmesi yaptı. Yani, o bu çekimi yaparken bir süre daha ilgileneceğiz onunla." diye ekliyor Annabel. "Senin odanda kalabilir ve... Victor'a bakabilir."

Annabel parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor tekrar.

Gözlerimi kırıpıştırarak bakıyorum masadakilere. Rin, Wilbur için *Vogue* kot sözleşmesini yaptı demek?

Masalımsı planım sonunda *işe yaradı*, öyle mi?

Hem bu, Toby'yle biraz daha uzun bir zaman geçirebileceği anlamına geliyor, yani?

Ben bile daha iyisini ayarlayamazdım.

Bunu biliyorum, çünkü denedim.

"Ayrıca, ben de pek ortalarda olmayacağım." diye ekliyor babam, hafifçe göz kırparak. "Buna asla inanmayacaksın ama eski reklam ajansım bana serbest çalışan sözleşmesi teklif etti, daimi istihdam sözleşmesine dönüşebilir. Benim muhteşem sloganlarım olmadan yaşayamadıkları gibi bir şey söylediler. Kontrol edilemeyen yaratıcı bir deha olarak çok meşgul olacağım yine."

Babamla birbirimize gülümsüyoruz. Babamın Mutlu Olması maddesi: TAMAMDIR.

Başım fırıl fırıl dönmeye başlıyor.

Yepyeni bir modellik ajansı. Yeni bir ülke. En iyi arkadaşım ve muhteşem büyükannemle yapacağım, tüm masrafları karşılanacak bir tatil.

Ama...

Durmakta olduğu yerden, "Git." diyor Jasper kesin bir tavırla, ben ona bakmak için arkama dönerken. "Sadece iki hafta, Harriet. Düşünmemelisin bile. Döndüğünde ben burada olacağım, fazladan bir porsiyon özellikle yakılmış kurabiyeyle."

Minnettar bir şekilde sırtıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum.

Telefonum çalıyor.

**GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MU-
YUZ GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR**

Bir kahkaha atıyorum ve telefonum tekrar çalıyor.

**GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MUYUZ
GİDİYOR MUYUZ GİDİYORUZ DE GİDİYORUZ DE**

Üçüncü kez çalıyor telefonum.

**GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MUYUZ GİDİYOR MU-
YUZ GİDİYOR**

Ve içimdeki renkleri hissedebiliyorum: Bir gökkuşağı gibi yanıyorlar.

Gerçek şu ki bazı insanlar bir milyon, diğerleriyse yüz milyon renk görebilir ama hepimiz yanılıyoruz. Evrende *sonsuz* sayıda renk var aslında ve eğer gözlerimizi açacak kadar cesur davranırsak görebileceğimiz renkler sınırsız.

Renkler orada, önümüzde duruyor işte; hayatlarımızı dilediğimizce renklendirebiliriz.

Gülümseyerek şunu yolluyorum Nat'e:

GİDİYORUZ x

Sonra da başımı kaldırıp bakıyorum.

“Pekâlâ.” diyorum, mutluluktan infilak etmeye hazır bir hâlde. “Nereye gidiyoruz?”

Bunty gülümsüyor. “Avustralya'ya.”

Sonuç olarak bu hikâye tümüyle bitmedi hâlâ sanırım.